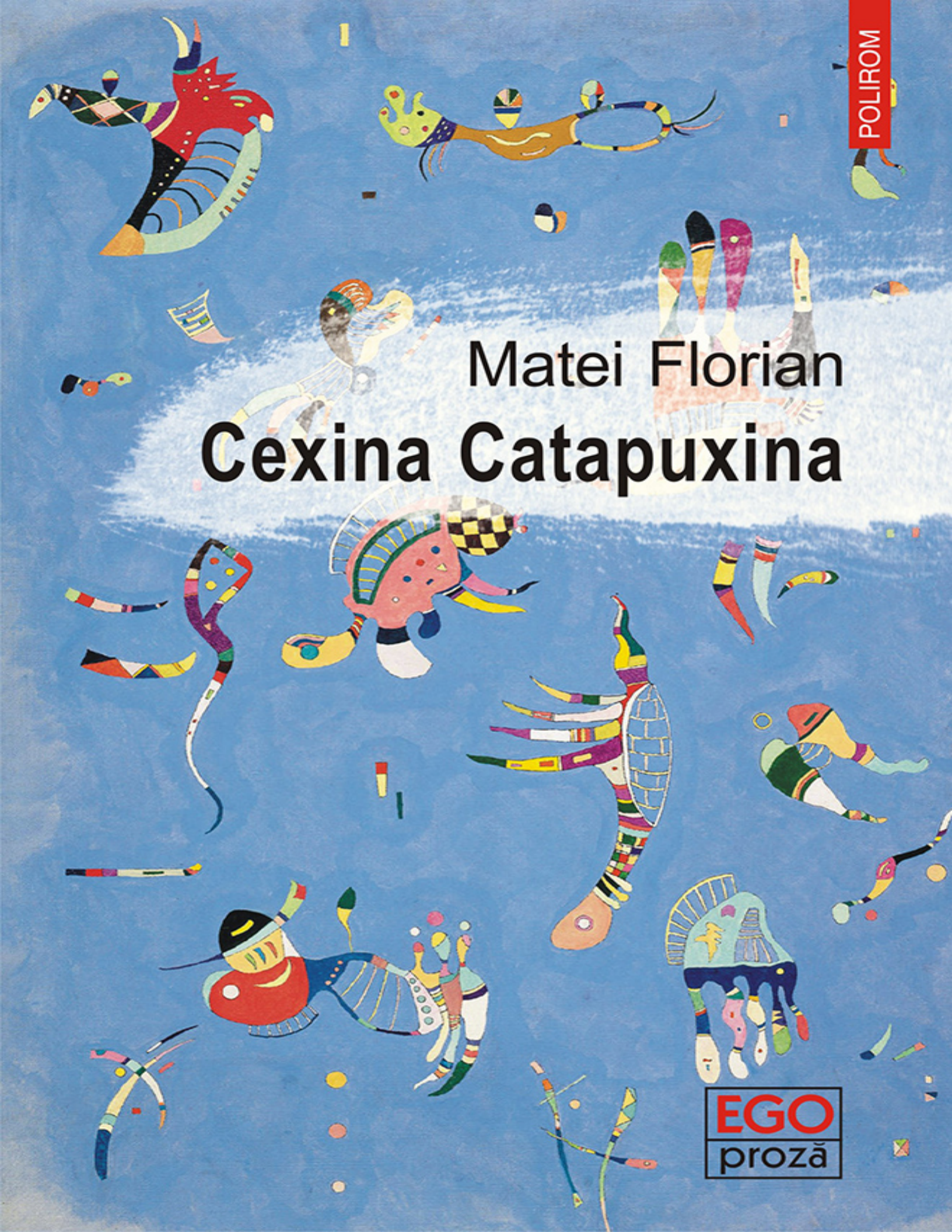

POLIROM

Matei Florian

Cexina Catapuxina

EGO
proză

Matei Florian

Cexina Catapuxina

roman

POLIROM

2016

© 2016 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6446-7
ISBN PDF: 978-973-46-6447-4
ISBN print: 978-973-46-6370-5

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: Wassily Kandinsky (1866-1944), *Cer albastru* (1940)
Foto autor: © Mircea Struţeanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

MATEI FLORIAN s-a născut la 8 ianuarie 1979, în București. A debutat cu poezie în revista *Cuvîntul*, în 1997. Debutul său editorial îl reprezintă însă romanul *Băiuțeii* (scris împreună cu Filip Florian, Polirom, 2006, carte ajunsă la cea de-a patra ediție și tradusă în Polonia, Marea Britanie și Ungaria). În 2009, publică, tot la Polirom, *Și Hams și Regretel* (roman dramatizat în 2012 pe scena Teatrului „Radu Stanca" din Sibiu). În 2008, ca titular al rubricii „Audio și n-am cuvinte" din revista *Dilema veche*, a fost premiat în cadrul Galei Jurnalismului Cultural, la categoria „Critică muzicală". În prezent, semnează reportaje și povestiri în revista *Formula As*.

Pentru Andra, pe pământ, pe soare și pe lună

( )

E gata scris. E seară.

Un teanc de hârtii pe butucul de lângă sobă. Cartea asta pe care am scris-o de când ai plecat.

Pune-te la pieptul meu, adormi acolo, te voi purta ca pe un fulg, te vei scufunda în mine, nici n-am să te simt, vei fi carne din carnea mea, suflet din sufletul meu, respiră, lasă doar șoarecii să ne ronțăie din liniște, șșșșt, liniște, liniștea asta mare care miroase a tine și a toamnă, a așternuturi și a covoare prăfuite, liniștea asta veche, de lemn, de vânt, de frunze uscate, de animale de pădure înaltă care ne dau târcoale, de apă care picură într-un lighean de sub chiuvetă, liniștea asta în care ne descotorosim de noi, unul în altul, taci, prostule, taci, din care o să ne trezim doar ca să facem caca, pipi, cafea, de mâncare, dragoste și apoi s-o luăm de la capăt.

E foarte frig aici, nici hârtie să aprind focul nu mai am. O să ard tot. Te aștept.

I

Am un kilometru de barbă, părul vâlvoi, cearcăne. Studiez lăcustele. Mă aplec în genunchi în iarbă, scot lupa, o apropii. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Lumea dispare, lăcustele se măresc. Am o lupă, un ochi închis și unul uriaș, trăiesc la firul ierbii. Scriu totul într-un caiet. Sunt mulțumit de mine, de viața mea, se putea și mai bine, dar e bine și atât. Îmi plac lăcustele, nu știu ce m-aș face fără ele. Unele se feresc, zvâcnesc, zboară, dispar. Le sperie lupa, ochiul deschis. Își văd de viața lor și zumzăie mai departe. Mă întorc și eu la a mea. Închid și ochiul deschis, ascult. Mi se pare de multe ori că vântul seamănă cu un tren care tot trece pe poduri și se duce pe pustii. Deschid ochii: nu-l mai aud. De când studiez lăcustele, am devenit atent și la firele de iarbă. Sunt fire de iarbă pe care le mișcă ceva. Vântul, să zicem, dacă ar fi vânt. Dar nu e. Lăcustele. Dar nici ele nu sunt. Nu tot timpul. Ajung la concluzia că unele fire de iarbă se mișcă pentru că așa vor ele. Pur și simplu. Fără vânt, fără insecte, fără ca alte fire de iarbă din jur să se clintească vreun pic. Chestia asta mă bucură. Îmi bag lupa în buzunar, îmi intră soarele în ochi. Și pe el îl mișcă ceva. La fel ca și pe mine. Ne tot mișcă lucruri. Lăcustele, iarba, vântul, soarele. Ne mișcăm. Acum sunt bucuros, deși în general tac. Beau, fumez și câte și mai câte, nu prea mă uit în oglindă, n-am o față pe care s-o deslușești ușor. Mi-e sete. Cobor spre sat să beau bere.

Ea e îmbrăcată în blugi, e subțire și albă, are un tricou legat într-o parte cu o fetiță care suflă în păpădii. Mă orbește soarele, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Ochiul deschis se mărește, s-a obișnuit așa, nici nu-i mai trebuie lupă. Mă uit la fetița de pe tricou, o întreb cum o cheamă. Îmi zâmbește, zâmbește frumos, ochii ei sunt mari, rotunzi, de fetiță care suflă-n păpădii. Două fetițe. Nu știe. Dar fetița e o japonezoaică, așa zice, de asta e sigură. Îmi place că a zis japonezoaică, mă face să zâmbesc, am doi ochi cu care îi zâmbesc, are și ea ochi, ne zâmbim cu ei. Pentru prima oară după mult timp îmi aduc aminte că nu m-am mai uitat în oglindă, că nu mai știu cum arăt, că nu sunt sigur dacă mi se deslușește zâmbetul. Sunt o lăcustă, îmi zic, se vede că zâmbesc, o întreb. Îmi zice să stau liniștit, se vede, am un zâmbet frumos, perfect deslușibil. Îmi zice că am un ochi mai mare și celălalt mai mic, mă întreabă de ce. Probabil că e de la lupă, îi spun, i-o arăt, îi povestesc de lăcuste, tac. Când nu știu ce să mai spun, tac și zâmbesc cu zâmbetul meu perfect deslușibil. Mă gândesc la ochi, la lupă. Spun: trebuie să botezăm fetița. Îmi dă dreptate, nu poate să plimbe o fetiță pe care nu știe cum o cheamă. Fetița tot suflă în păpădia ei, tricoul e legat într-o parte, e o aluniță acolo, un strop aproape invizibil, pierdut într-o mare de piele subțire, albă, străvezie. Nu-mi pot lua ochii de la ea, o studiez ca pe o lăcustă, închid un ochi, îl măresc pe celălalt, mi se pare că se mișcă, zvâcnește, dispare. E tot acolo. Clipesc. Harumi, zic, s-o cheme Harumi. Harumi, zice și ea. Îi place. Vrei să te cheme Harumi? Fetița de pe tricou tace, suflă în păpădie. Vrea. De fapt, așa o și cheamă, eu am fost fraieră că nu mi-am dat seama de asta. O s-o alint Mi, zice. Iar eu o să-ți spun ție I. Nu-i spun asta, doar mă gândesc. E subțire și albă, are doi ochi egali, de copil, de păpușă, tricoul legat într-o parte, are o aluniță acolo, mică, aproape invizibilă și o fetiță pe care o cheamă Harumi, care tot suflă într-o păpădie. Azi, tocmai azi, a cumpărat-o pe Harumi, ce chestie. Dintr-un *second*, din oraș. Și, uite, deja are un nume, deja și-a făcut prieteni. A plătit o nimica toată pe ea. Dar o prinde, nu? Dar o prinde, da. Studiez de atâta timp lăcustele și

sunt mulțumit de viața mea, încât am și uitat cum se vorbește cu două fetițe. Aș vorbi mai degrabă cu Harumi, pentru că ea n-ar sufla o vorbă, ar sufla doar în păpădii. Cealaltă, I, râde și se mișcă, se mișcă întruna, iar pe pielea ei albă, undeva mai jos de Harumi, e ascunsă o aluniță de la care nu-mi pot lua gândul. Lupa, îmi zic, am nevoie de lupă. Mai spune-mi despre tine, îmi zice, ce faci, cine ești, unde te duci. I-aș spune, dar nu știu. Nu știu, îi zic. Am lupa asta prin care văd ce mă interesează și sunt aproape mulțumit de viața mea. Dar asta nu-i spun. Mi-e teamă că o să plece, că o s-o ia pe Harumi, că o să-și ia alunița, că o să zvâcnească și o să dispară. Vreau să stea. Să mai stea. Să mai stăm împreună. Să-i studiez alunița cu lupa. Să văd dacă se mișcă. Am câini, îi spun. Am mulți câini. Nu sunt ai mei, dar vin după mine. Mă văd și vin. Am strâns și 20. Le place să mă urmeze. Nici măcar nu-i hrănesc. Nici măcar nu vor să-i mângâi. Babele își fac cruce. Îmi spun nebunul. Dar eu cred că nu sunt, nu știu, nu încă. Și zâmbesc, îi zâmbesc deslușibil prin kilometrul meu de barbă. Un ochi mai mare, celălalt mai mic. Acum, uite, am coborât să beau bere. Și s-o cunosc pe Harumi. Salut, Harumi, să știi că n-am mai văzut o fetiță așa de frumoasă. Harumi tace, suflă în păpădii. I se uită la mâinile mele, ar vrea să tacă, dar o aud cum șoptește. Mi. Pipi, zice. Și își ia alunița, o ia pe Harumi, zvâcnește, dispare, o fetiță cu o altă fetiță, două fetițe. Două fetițe care fac pipi. Iar o fetiță are o aluniță. Și asta mă mișcă, mă mișcă mai mult decât aș vrea. Nu-i o toaletă pentru fetițe, mă gândesc. Sunt păianjeni acolo, e frig, pute. Dacă aș avea pielea străvezie și albă, dacă aș fi subțire, n-aș intra într-un loc ca ăsta. Nu știu nimic despre oameni, îmi zic, dar e mai bine așa, uite, exact asta mă mișcă. Faptul că nu știu nimic. Îmi mai iau o bere, mă gândesc la pipi, la păianjeni, încerc să-mi potrivesc ochii, să fie la fel. Gata, zice. S-a întors. Stă. Ți-am văzut mâinile, ai mâini frumoase. Mă privește cu ochii ei de copil. Mă uit și eu la ele. Înțeleg. Tac. Azi a sosit, n-o să stea mult, a venit la una din babele care își fac cruce, mamaie. Îmi vorbește despre mamaie, e bătrână, se plictisește, dă în cărți, ghicește. Treaba ei. Vorbim. N-am mai vorbit de

mult, iar vorbele se adună, se îngrămădesc, foșnesc. Se face seară, nici n-am timp s-o observ. Vorbim despre mesteceni și fân, despre munți, despre păpădii, despre cine se mai culcă cu cine, despre vise, despre bătrâni care fac vrăji, despre ochiul uriaș care privește prin lupă, despre morți. Avem morți și pe ei îi visăm, ei ne mai povestesc lucruri și lucrurile alea se adeveresc, se face și noapte, n-o mai văd pe Harumi, văd doar că pielea ei străvezie și albă strălucește, mă mișc, se mișcă, ne mișcăm. Mă bucur mult că te-am cunoscut, spune, iar mâna ei trece ușor pe la ochi, zvâcnește, se plimbă, adună ceva de acolo, ascunde. Fac și eu la fel, am un ochi uriaș, în el plutesc niște lacrimi, le iau de acolo, le ascund în buzunar, să nu care cumva să se vadă. E noapte, nu s-a întâmplat nimic. O conduc. Strălucește. Pielea. Probabil că e înfrigurată, Harumi nu-i ține de cald. N-o ating, mi-e teamă, îi spun și eu: mă bucur că te-am întâlnit. Mai stai, mă întreabă. Mai stau, îi zic. Pleacă. O fetiță care pleacă, o fetiță care face pipi unde-s păianjeni și frig. O fetiță cu aluniță. O fetiță care strălucește. Uite-o, se mișcă, mă mișc, ne mișcăm.

Ajung în casa unde stau ca să studiez lăcustele. Casa asta bătrână, mică, de lemn. Îmi scrie să nu-mi fac griji, că zâmbesc frumos și că se vede. Îi scriu că sunt o lăcustă care zâmbește. Îmi scrie că am mâini frumoase. Păcat, îmi scrie. Îi scriu că o să mi le tai și că nu e nici un păcat. Îmi scrie Mi. Îi scriu Mi. Adormim. Visez că mă visează. Am un ochi uriaș, umblu cu o lupă în mână, nu văd nimic prin ea, bâjbâi.

Harumi întreabă de tine. Mesaj. E a doua zi, e dimineață, e soare, mă mișc. Las de izbeliște lăcustele, nici nu le mai văd. Zvâcnesc, dispar. Am un kilometru de barbă, îmi aranjez părul vâlvoi, îl tund. Nu de tot, puțin. Din oglindă mă privește cineva deslușibil, îmi zâmbește. Am un ochi ușor mai mare decât altul. Nu-mi pasă. Îi zâmbesc și eu, zâmbim împreună, la fel. Nu-mi tai mâinile, la iau cu mine. Pe una din ele, cea dreaptă, o întind spre I când ne întâlnim, ușor, cu teamă. Degetele noastre se ating, mai mult într-o doară, se mișcă, zvâcnesc. Nu ne vorbim, lăsăm degetele să-și dea târcoale. Urcă încet unul spre altul, se

adulmecă, zgârie ușor cu unghiile, sunt milioane de lăcuste care freamătă acolo, alunecă, se prind, se pătrund, încep să ardă, se strâng, tot mai tare, dureros de tare. Nu-și mai dau drumul, mâinile noastre au rămas împreună, lipite, e o singură mână, o mână care pornește de la ea și ajunge la mine, o mână care pornește de la mine și ajunge la ea, e încă dimineață, e soare, ne strângem, ne mișcăm. Am acum pielea străvezie și albă, sunt o lăcustă, zvâcnesc și dispar. N-ai adus-o pe Harumi, mi-era dor de ea, am visat-o, îi zic. Harumi e mototolită și a răcit un pic aseară, îmi pare rău. Răspunde, tace. E pedepsită, zic. Nu, dar e bine, pentru că tu ai aceleași haine ca și ieri. Am, da. Sunt singurele, mă gândesc. Sunt o lăcustă, mă gândesc. Ți-am spus doar că sunt o lăcustă care zâmbește, îi zic. Mi-ai spus, îmi zice, iar degetele ei se fac din nou degete, sunt moi, e o mână acolo în mâna mea, o mână lungă, subțire și străină, o altă mână. De la ea pornește încă una, o recunosc, e a mea. Două mâini care se țin de mână. Pe cealaltă, pe cea stângă, o am ascunsă-n buzunar. Mi-e rușine cu ea, mă stinghерește. Are o bluză acum, e verde-închis, nu mai e legată într-o parte. Oprește-te, zic, vreau să caut ceva. Mă așez în genunchi, exact la fel cum studiez lăcustele, îi ridic încet bluza, o găsesc, e acolo, o aluniță, un soi de lăcustă care nu se ferește și nu dispare, o ating. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Zvâcnește. Zvâcnesc și eu. O sărut. Mă scufund cu totul într-un punct mic, pierdut într-o mare albă, străvezie. Nici nu știam că se poate. Se poate. Ea tace, o trag mai aproape, pielea i se umple de lăcuste mici, un rai al lăcustelor care zvâcnesc. Ea e, am găsit-o, sunt om de știință, studiez lucruri mici, aproape invizibile. *Isophya harzi*, un greier, o raritate. Trebuie să mă înțelegi, zic, defect profesional. Am de-a face cu un alunițofil, e bine de știut, râde, se îndreaptă, se face din nou mare, se mișcă. Alunițist, nu mă jigni, zic, râd, mă îndrept, merg mai departe. E multă iarbă în jur și soare, toate se mișcă. Vine și vântul. Închid ochii, îl ascult. Trenul, îi zic. Vântul, zice ea. Am uitat de caietul meu, am uitat de lupă, am uitat până și de viața mea mulțumitoare, acolo unde e bine și atât. Ne plimbăm, ne umplem de lăcuste. Se face încet seară.

Degetele noastre se adulmecă din nou, freamătă, se strâng. Vorbim despre vise, vorbim despre morți, vorbim despre lună și stele și fluturi și furnici și oameni, vorbele noastre se adulmecă, se împletesc, se leagă, se strâng, fetița de lângă mine se tot lungește, capul îi intră-n nori, picioarele-i rămân pe pământ. Are picioare frumoase, lungi. Și nu mai poartă blugi. O țin de mână, nu o las să plece. E ora albastră, se schimbă lucrurile. Aici ar putea fi o poartă și e un mesteacăn, aici un lup și e o piatră, aici nimic și e o casă. Să intrăm. Casa se schimbă, zvâcnește, dispare, aici ar putea fi o fetiță și e o femeie, aici ar putea fi niște cuvinte și sunt doar silabe, aici ar trebui să fie piele și sunt lăcuste. Alunec și dispar, zvâcnesc. Aici ar trebui să fiu eu și nu e decât ea. Se întunecă, mă sfârșesc, sunt topit, mi-e foame. Îi e foame și ei, are bomboane și ciocolată, are sendvișuri cu ardei și cașcaval, uite. Mănânc. Mâncăm. Râde. Eu n-am nimic. Am o lupă pentru lăcuste, am uitat-o în buzunar, nu-mi folosește la nimic, e noapte. Și un strop mic, cât o aluniță, ascuns acolo cu o seară înainte. O lupă și un strop. Puțin, mult prea puțin. Aș vrea să urcăm pe munte, îmi zice, n-am mai urcat de mult. Dă rotocoale casei, găsește o tufă de ienupăr, se ascunde acolo, face pipi. O aud. Vrea să fie singură când face pipi, preferă ienupărul, păianjenii și frigul, doar să n-o văd. Ai fi putut face aici, nu m-aș fi uitat la tine. Minți, zice. Mint, zic. Ar fi putut face aici, nu m-aș fi uitat la ea, era de ajuns să știu că face pipi cu mine. S-ar putea să fiu un morocănos și un ursuz, să nici nu mă prea descurc pe lumea asta, ce părere ai o întreb. A făcut pipi și îmi zice că nu-i așa. Nu-i deloc așa. Zâmbesc deslușibil, am un ochi mai mare cu care văd lumea altfel, îmi plac fetițele care suflă-n păpădii, plâng când se face seară și vorbesc despre morți, mănânc cu poftă ciocolată, n-am nici un fel de argument să fiu așa cum zic. Zice ea. Dar sunt genul de om care se întristează că nu faci pipi lângă el, zic. Asta nu mai e treaba ta, zice, aici ține de mine. Suntem doi, tu ești un mâncător de ciocolată, iar eu, în ciuda aparențelor, sunt o doamnă. Ești o fetiță, îmi vine să-i spun, dar nu-i spun, nu e o fetiță, nu-i nici măcar o doamnă, e o femeie străvezie și albă, cu pielea plină de

lăcuste, care preferă să facă pipi de una singură. Mâine ne vedem, o întreb. Mâine nu ne vedem, îmi zice. Mâine trebuie să stau cu mamaie. N-am prea băgat-o-n seamă până acum, și doar pentru ea am venit, nu pentru tine. Deși nu mai sunt așa de sigură. Și râde. Râd și eu și fac pipi, puțin într-o parte, mă gândesc că-i noapte, că sunt la adăpost, că-i mai frumos așa. O aud, nu-i place. Nu spune nimic, dar o aud. O să-mi fie dor de tine, îi spun. Și mie, îmi spune. Să mergem, e cam târziu. Mi-ai intrat pe sub piele, îi zic. Și tu, îmi zice. Ai o piele fermecată, îi zic. Ești cam patetic, domnule, îmi zice. Sunt, știu. Dar am început să uit un milion de alte lucruri, sau să mă fac că le-am uitat. Nu știu. Ajung acasă, aprind lumina, nici nu mă mai dezbrac, mă întind în pat, adorm așa. Am aceleași haine ca și ieri, le voi avea și mâine. Îi scriu noapte bună. Îmi răspunde noapte bună. Mi. Mi.

N-am chef de lăcuste, mă gândesc la babe. Mi-e ciudă pe ele. Sunt foarte multe babe, n-am apucat să le cunosc pe toate. Unele sunt ciudate. Altele fac vrăji. Nu cred în vrăji. N-am de ce. Nu mi se fac. Nu există. Vrăjile nu se prind la oamenii de la oraș care vin la țară să studieze lăcuste. Sunt babe care au foc viu în casă. Nici nu mai au nevoie de butelie. Altele au fântână în podele. Mai sunt unele despre care se vorbește în șoaptă, care îl au pe naiba. Cică îl țin în beci. Vorbesc cu el, îl roagă chestii, el le ascultă. De babele astea trebuie să te ferești. Nici nu știi când pot să-l asmută pe necuratul împotriva ta, ca pe un câine. Dar ce treabă am eu cu ele. Ce treabă au ele cu mine. Pe una singură mi-e ciudă, și nici măcar n-o cunosc. O cheamă mamaie și o ține pe I la ea. Nu mi-a dat nici un semn de dimineață, e deja prânzul și n-am nici un rost. Nu mi-e foame, nici sete, mă plimb de colo colo și fumez. Tocmai deschid al doilea pachet. De dimineață, de țigări. Nu e bine. Încep să mă uit, mi-am tras o altă piele pe deasupra. Una albă, străvezie, perfectă. Mă gândesc la silabe, la vocale. Îmi plac mai mult decât cuvintele. A. U. I. Mai ales I. M-am îndrăgostit de ele. Aș vrea să le aud cum se rostogolesc și țipă când găsesc mii, milioane de lăcuste de piele. Cea mai rară specie. Specia pe cale de dispariție. Specia pe

care o voi studia eu, numai eu. Sunt singur. Sunt un labagiu. E explicabil. Fumez. Aud vocale scrâșnite, aud silabe, interjecții, sunt un om de știință în vacanță. Am barba prea mare. Mi-o tai. Dincolo de ea e cineva pe care nu-l cunosc. Mă privește din oglindă, seamănă vag cu mine, dar nu l-am mai văzut niciodată. Cine ești, bă, cu ce te ocupi. Nu știe. Pare singur și pare labagiu, încearcă să-mi zâmbească, dar nu e prea convingător. Beau. Mă îmbăt. Îmi arunc barba în curte. Du-te. O ia vântul, se duce. Încep încet să râd, să mi se pară că-i bine. Beau din ce în ce mai mult, înjur babele, mă piș pe ele. Sunt patetic și nu mai am barbă, sunt frumos, îmi spun, uite ce bărbat frumos sunt. Mă uit la mine, nu prea mă văd, sunt vreo patru bărbați frumoși în oglinda aia, fără barbă, toți mă privesc ca printr-o lupă stricată, au ochi mai mari și ochi mai mici, s-a umplut oglinda de ochi, se mișcă, se așază claie peste grămadă, mă amețesc. Beau mai departe, vomit. E noapte, primesc un mesaj dacă urc mâine pe munte. Urcîn pla mea, răspund, mai vomit o dată, adorm.

E dimineață, mă doare îngrozitor capul. Nu-l pot mișca, nici nu-i al meu. Mă spăl pe ochi, mă sperii. Nu știu cine e în oglindă, un tip tâmp, cu o moacă nedeslușibilă se zgâiește la mine. Are ochi tulburi, bulbucați, cețoși, de lup, de lupă. Îl bag în pizda mamii lui. Meritã. Ce faci, unde ești. Telefonul. Bâzâie. Nu știu. Încă nu știu, răspund. N-ai decât să nu știi, trebuia să mergem pe munte. Nu mai răspund nimic, nu știu ce să răspund, mi-e o foame de lup, mănânc. Încerc să adorm din nou. Nu pot. Știam eu că nu trebuie să mă încurc cu tine. Știa. Trebuia să-mi spună și mie atunci. Rămâneam măcar cu barba. Sună-mă când poți vorbi. E seară. Pot vorbi. Cuvintele curg frumos, explicabile, sunt mirat ce cuvinte știu. Aflu și eu că mă consider un prost, un ursuz, că am băut din motivele astea, că n-am nici o scuză, că să mă ierte. Vorbesc limpede, mă cred chiar și eu când vorbesc. Nici nu mai am barbă, zic. Nici n-ai să mă recunoști. O să mă recunoască, să stau fără grijă, dar să mai aștept, că ea pleacă. Căcat, zic. O să mor de dorul tău, zic. N-o să supraviețuiesc. Poate o să bei mai puțin, zice. Altfel sigur nu

supraviețuiești. A plecat. Mă întorc la lăcuste. Îmi iau lupa, nu văd nimic prin ea.

Douăzeci și patru de câini se țin după mine. E un nou record. Cred că sunt toți. Toți câinii. Sunt câini mari, d-ăia fioroși, de stână, care doboară ursul, câini mijlocii, d-ăia care te latră când te văd și pe urmă dau din coadă, câini mici, care doar latră, și câini de pripas, care vin, că n-au ce face. Sunt toți. Merg în urma mea tăcuți, perfect încolonați, în ordinea mărimii: ăia mici în față, ăia mari de tot la sfârșit. Am și un câine galben, el e altfel, a apărut din senin, mă mârâie tot timpul, nici nu știu de ce se ține după mine. Ăsta-i câinele meu galben de la mamaie, îmi zice, nici nu știi cât l-am căutat. E perfect, e câinele ei galben de la mamaie, acum știu unde să-l încadrez, e încadrabil. E bucuroasă. Sunt stingher. Arăți mai bine fără barbă, îmi zice. Sunt și mai stingher. Câinii ne părăsesc încet, rămâne doar câinele galben, mă mârâie. Ăsta o să fie câinele nostru, îmi zice, iar eu tac, nu-i mai spun că nici un câine, din toți care au venit, nu poate fi al meu, cu atât mai puțin ăsta galben, care e al ei de la mamaie și mă mârâie. Mergem, ne plimbăm, nici măcar nu ne ținem de mână. Speră că n-am mai băut. Sper și eu că n-am mai băut. Ce-ți mai fac lăcustele, întreabă. Sunt toate la tine, zic. Lupa, mă întreabă. Nu mai mărește nimic, răspund. Coborâm, urcăm, povestește. E o viață acolo la oraș pe care am și uitat-o, nici măcar nu mă interesează. Mă gândesc doar la vocale și silabe, dar ea umple timpul cu mii, cu milioane de cuvinte și nici astea nu mă interesează. Bună, Harumi, ce mai faci, Harumi. Harumi e cu noi, suflă în păpădie, a venit și ea, nu mai e mototolită, dar pare puțin bosumflată. Pare puțin bosumflată Harumi, zic. Păi, sigur că e bosumflată, zice. Nici n-ai salutat-o când ne-am întâlnit. M-am fâstâcit, zic. De la câinele galben și de la tine. Salut, Harumi, ce mai faci, Harumi, scuză-mă, Harumi, mă gândeam ce bine arată sora asta a ta mai mare. Harumi nu zice nimic, suflă, își vede de treaba ei, tricoul nu mai e suflecat, nu e nici un pui de lăcustă care să se vadă. Ajungem la o terasă, aș vrea să-mi iau o bere, dar îmi iau un suc. Ea își ia o bere. Câinele galben dă târcoale gunoaielor, mârâie, dispare.

Vine el, zic. Nu mai vine. Îl strigăm. Tot nu vine. Am avut un câine și acum nu-l mai avem, zic. Ea tace. Cred că ținea mult la câinele ăsta. Zice: să știi că am venit ca să urcăm pe munte. Dacă nu vii, nu mai urcăm niciodată. Vin. Promit. Se face iar seară, tot timpul se face seară cu ea prin preajmă în ultima vreme. S-o pupi pe mamaie din partea mea, zic. Râde. Mamaie o să fie supărată. I-ai pierdut câinele. Dacă se întoarce, o să-l mai trimit pe la tine să văd ce faci. Să fii cuminte, zice. Sunt, zic.

Cuminte, îmi zic. Sunt sfârșit. Mă mănâncă lăcustele pe dinăuntru. E o boală și asta. M-am îmbolnăvit, am descoperit o maladie nouă. Lăcustita alunițiană. Scriu în caiet. *Tettigonia viridissima* produce pagube culturilor de: cereale, tutun, cartof, viță-de-vie, legume, oameni. Mă gândesc să fac un poem din asta, mă las păgubaș, fumez. Beau, pe ascuns, să nu mă vadă nimeni, deși nu e nimeni în preajmă, mă feresc, beau. Labagiule, îmi zic. Mă uit în oglindă, să văd ce mai fac. Am ochi ficși, de lupă, mă mișc puțin, insesizabil, asta înseamnă că nu sunt chiar atât de beat. Sting becul. Becul se mișcă. Asta nu mai e chiar atât de bine. Adorm.

Pornim târziu, după prânz. Pornește și vântul cu noi. Zvâcnește, ne zgâlțâie. Alungă lăcustele, îmi lovește fața. O simt, mă doare. Mă doare și capul. De la vânt, de la becul care s-a mișcat. N-am cuvinte, n-am nici silabe, n-am nici măcar lupa. Am doar apă. O beau. Și niște eugenii, vechi, împietrite. Sunt bune. Vrei, întreb. Nu vreau, zice. Vântul mi-a intrat în oase, își face de cap pe acolo, se rostogolește, chiuie, se duce pe pustii, în cap. Sunt o carcasă umblătoare, sunt pustiu, mi-am mâncat eugeniile, mi-am băut apa, urc. Urcă și ea, urcăm împreună, e o tăcere plină de pietre cu noi, ne agățăm de ea, de ele, ne fuge de sub picioare. Taie. Te doare, mă întreabă. Sângerezi, zice. E mâna mea stângă, mâna care mă stinghерește, sângerează, de la pietre. N-am nimic, zic, și așa și e, urcăm mai departe pe un munte pustiu, plin de oase și de vânt. Găsesc o scoică, o cochilie de melc. I le dăruiesc. Le ia, le bagă în buzunar. Buzunarele ei pline de ciocolată, de bomboane și de alune. Nici nu te-am întrebat câți ani ai. Alungă tăcerea, pietrele rămân. 89, zic. Nu

mint. Mă simt bătrân, cocârjat, plin de oase vechi, împietrite, ca o eugenie. Te ții bine, zice, nu ți-aș fi dat mai mult de 72. Alunecă și ea, o țin. Avem din nou o singură mână, a mea și a ei, lungă, rece, plină de degete. Transpir. Îmi iau mâna înapoi, îmi șterg fruntea cu ea, strivesc o droaie de stropi, îi ascund în buzunar. Coboară și ceața, ne învăluie, ne roade încet din oase, ca o lăcustă. Aud un tren. Vântul. Închid ochii, îl las să treacă, mă urc din mers, mă agăț de el. Mă duce, mă tot duce. Nu mai simt nimic, am ochii închiși, sunt în tren, întind mâna, urcă și tu, zic, e mai simplu așa, mâna rămâne de una singură, doar a mea. Merg pe jos, îmi zice, mă descurc. Se descurcă, ajunge și ea, pe jos, în același timp cu mine.

Sus.

Sus e vântul, e ceața, ne zboară, ne zgâlțâie. E frigul, sunt pietrele. Îmi vin cuvinte într-o limbă necunoscută. Le tac. Suntem noi, sunt și alții. Urâtă vreme, zic ei. Îhî, zicem și noi. Mâncăm ciocolată, o împărțim, e târziu, va fi iar seară în curând, trebuie să ne întoarcem, acum, repede, pe lumină. O iau înainte, înjur. Ceața mi-a sfârtecat genunchii, sunt mii de lăcuste acolo, care îmi ronțăie oasele. Le urăsc, le înjur, futu-vă-n cur de lăcuste să vă fut, îmi bag pula-n genunchii ăștia. Ea tace, mă privește, coboară încet, cu grijă. Nu mai are ochi de copil, sunt pietre acolo, bolovani, un grohotiș întreg peste care ninge. Ninge. Nu-mi mai suport genunchii. Ninge în plină vară, muntele a înghețat de frig, exact ca ochii ei. E noapte deja, o scormonesc cu lanterna, o beznă obeză, gâdilată de lumină. Chicotește. O fandosită, o curvă noaptea asta, ea și poteca ei. Mi-e foame, zice I, hai, că aproape am ajuns. Scoate slănină și ceapă, scoate un ștergar, n-am mai văzut un ștergar de 89 de ani, de când eram bebeluș, nici nu mai știu cum arată. Îl luminez cu lanterna, are floricele și ciucuri. Mâncăm pe un ștergar cu floricele și ciucuri, îmi zvâcnesc genunchii, sparg ceapa, nu-i mai suport, iartă-mă, îi zic. Noaptea îmi molfăie vorbele, le înghite cu coji de ceapă, le scuipă. Se aude un mormăit, aproape. Îl aude și ea, îngheață. Ursul, zice, ursul, zic și eu. Strângem ștergarul, lăsăm ceapa. Genunchii mi s-au

vindecat. De la noapte, de la urs. Întind mâna, o prind, alergăm împreună, ajungem.

Se odihnește în brațele mele, ciucită, goală. Soarele îi dezmiardă pielea, pielea ei e de mătase, strălucește. Ai strivit mii de lăcuste înainte, îi zic. Nu regret nimic, zice, au murit pentru o cauză bună. Zâmbește. De la soare. De la lăcustele care au pierit. E cineva alb, subțire și străveziu în brațele mele, are ochi mari, rotunzi, de păpușă. O fetiță. O ocrotesc, o mângâi, o las să sufle-n păpădii, îi plimb lupa peste piele, peste sfârcuri și alunițe, peste buze, fel de fel de buze. Am un ochi uriaș, sunt om de știință, o studiez fâșie cu fâșie, ea oftează. Oftează frumos, cu vocale. A. U. Mai ales I. Când oftează cu I, pielea i se înfioară, se acoperă de lăcuste. Lăcustele o gâdilă, zvâcnesc. Chicotește. Văd totul. Las lupa, iau aparatul de fotografiat. O fotografiez așa, goală, în iarbă, cu toate lăcustele ei strivite. Și le acoperă cu mâna, nu-mi pasă, fac poze. Într-o zi o să am o expoziție cu fotografii cu lăcuste, iar tu o să vii, da, întreb. Doar dacă îmi promiți că pozele astea n-o să le arăți nimănui. Promit. Nu trebuie s-o vadă nimeni așa, goală și străvezie, acoperindu-și lăcustele cu palma. Nimeni. Fotografiile sunt ale mele, lumina din ele, ea. Soarele e bun, soarele mă mișcă. Ne mișcăm. Iar. Strivim lăcuste, închidem ochii, zvâcnim, umplem pajiștea de silabe, de vocale. A, U și mai ales I. Se mișcă și firele de iarbă. Cu noi. Sub noi. Nici nu știu dacă mai pot fără tine, zice. Și aș fi vrut să pot, crede-mă. Aș vrea să pot. O cred. I-am intrat pe sub piele, mă văd acolo cum zvâcnesc, străveziu și alb, un om fără barbă care studiază lăcuste, le fotografiază. Sunt frumos în pielea ei. Pielea ei ca o oglindă. Și nu m-am mai uitat de mult în nici o oglindă. Oglinzile mele s-au prăfuit, sunt vechi, nu mă mai deslușesc în ele. Îmi trebuia o oglindă. Uite-o, se mișcă, se îmbracă, își trage o altă piele pe deasupra, pielea ei. Eu nu mă mai încap în pielea mea, mi-a rămas mică. Sunt un șarpe, mă lepăd de piele, mă târăsc după haine. Hainele mă ascund, sunt aceleași. Le știu și eu. Le știe și ea. O privesc cum mă privește în timp ce le îmbrac. O aud și ce zice, deși tace. Mă prefac că nu

înțeleg. Tac. Acum face pipi, s-a tras puțin lângă un molid pitic, deși nu mai e chiar atât de ascunsă. O văd. De vină e molidul. E încă tânăr, nu ascunde mare lucru, le lasă pe fetițele care fac pipi să se vadă. Vântul. Trenul. Închid ochii. Mă duc. E lângă mine. Mă sărută. Aș vrea să mă fac mică-mică, să mă ascund în buzunarul tău de la piept și să mă porți cu tine peste tot. Mi, zice. Mi, răspund. *All of me, why not take all of me.* Când nu știu ce să spun, cânt și zâmbesc cu zâmbetul meu perfect deslușibil. *Can't you see, I'm no good without you*. E în picioare, cântă și ea, cântăm împreună. Are picioare lungi, frumoase. Se mișcă. Pleacă. O urmăresc cum se duce, am rămas lângă un molid pitic, singur, fumez, se face din ce în ce mai mică, mă uit. Pășește hotărât, drept, ca o femeie în toată firea. Nu privește nici măcar o singură dată înapoi.

( )

Îmi amintesc uneori că trebuie să fumez, să mănânc, să fac focul, să tac.

E o pată galbenă pe tavan, seamănă cu o șopârlă.

Plouă în casă, strâng apa într-un lighean.

Nu mai am ziare, nu mai am decât foile astea pe care le-am scris după ce ai plecat tu.

O să le ard. Spune-mi ceva, orice.

Urcă-te într-un troleu, croșetează. O să fiu și eu acolo, o să vedem copiii ieșind de la școală, o să ne privim în treacăt, o să ne zâmbim, tu o să cobori la prima, o să-ți iei andrelele și ilicul cu tine, eu o să mai rămân la geam, o să se facă verde, o să treci pe zebră cu pașii tăi de uriaș, cea mai liniștită și cea mai frumoasă, o să închid un ochi, iar pe celălalt o să-l las deschis, o să închid și ochiul deschis și o să se facă seară, o să deschid ochii, iar tu o să fii acum cu mine, aici, o să râdem și o să facem focul. Atât.

Mi-e frig. De când ai plecat tu, Casablanca n-a mai apărut.

II

Mi se pare de multe ori că trenul seamănă cu un vânt care tot trece prin păduri și se duce pe pustii. Închid ochii și îl aud: vânt. Deschid ochii și văd: tren. Sunt aproape prezentabil: am cămașă, am ghete, am blugi. Blugii au o pată mică de cafea, nici nu se vede. De dimineață, de când făceam bagajul. Ceașca a fost obraznică, și-a bătut joc de mine. Nici n-am mai avut timp să mă schimb. Doar să mă stropesc cu apă. Pierdeam trenul. Dă-i în mă-sa de blugi, se usucă, îi schimb, mai am o pereche, păcat de cafea. Era bună, fac cafea bună, măcar atât. Sunt prezentabil, sunt în tren. Am un ochi mai mare și celălalt mai mic, așa mi s-a spus. Mă gândesc la vânt, mi-e dor de el. Nu l-am mai văzut de mult, oare ce o mai fi făcând, acum, când e aproape iarnă. Să fii cuminte, dragule, îi spun. Închid ochii, îl aud, tren, vânt, dor. Ți-e somn, zice. Adormi, întreabă. Clipesc, sunt stâlpi acum, banchete, oameni, ea. Stă cu laptopul în brațe, are ochi mari, rotunzi, egali, se uită la mine. N-am băut destulă cafea, zic, dar nu, nu mi-e somn, mi-e bine, mă gândeam. La ce te gândeai, întreabă, la tine, zic. Uite-mă, sunt aici, poți să nu te mai gândești, zice. Pot, răspund și zâmbesc, un zâmbet prezentabil, ca o banchetă de tren. Număr nopțile, număr zilele cât mai am să aștept să te strâng la piept. Fredonez. Câte ți-au ieșit, sunt curioasă. Nu știu, zic, încă mai număr, sunt foarte multe. Am ajuns la 60 și număr în continuare. Tace, caută în laptop. Zâmbește. Zâmbetul prezentabil ca o banchetă de tren. Să vedem un film, ce film vrei să vedem. Întreabă, tac. Nu știu nici

un film, le-am pierdut pe toate. Nu m-am uitat niciodată la un film în tren. Doar la alții, în treacăt. Doar pe geam, tot timpul. Nu știu, un film bun, zic, mă simt stingher, mă simt idiot, nu-mi imaginez ce înseamnă un film bun, nu-mi dau seama ce ar putea să se întâmple ca să fie așa. Tace. Am dat un răspuns mulțumitor, prezentabil, mă simt ușurat, nu sunt chiar atât de idiot cum credeam, mai am o șansă. Un film bun, îngână, mârâie, s-a pierdut în laptop, scotocește acolo. Ăsta. Ăsta e numai bun. O cred, nu mă pricep la filme, am văzut câteva pe geam, cu un ochi închis și altul deschis, ca prin lupă, nu se întâmpla nimic. Niște găini, rufe pe sârmă, o tanti cu sacoșe pe câmp, cer decolorat printr-o lentilă prăfuită, plopi desfrunziți, căprioare. Căprioare, zic, ăsta mi se pare un film bun. Unde, întreabă, și i le arăt la marginea pădurii, un pâlc, speriate, de la tren. Căprioare, zice, le privește o vreme, se întoarce la laptop, mă întreabă dacă-i dă drumul. Dă-i drumul. E un film bun, fără căprioare, se întâmplă lucruri, ne-am așezat unul lângă altul, laptopul e pe o măsuță, filmul tot acolo, ne atingem, o strâng, se lipește de mine, privește spre măsuță. N-am mai văzut-o de mult, între timp s-a făcut mare. Nu mai suflă în păpădii, nici n-ar avea cum, e aproape iarnă. Țin în brațe o femeie albă și subțire, ne uităm la film. Am o pată de cafea pe blugi, nici nu se vede. Suntem prezentabili, suntem încă tineri, mergem cu trenul. Domnul îmbătrânește, trage să moară, a avut o viață plină, niște întâmplări trase de păr, dar e scuzabil, așa e când tragi să mori, tragi de mai multe lucruri deodată. Vorbim despre film, ne-a plăcut, a fost un film bun, bine că n-a lăsat-o bateria, hai, că aproape am ajuns. Aproape e seară, e tot timpul seară când sunt cu ea în preajmă. Ne cazăm. Facem dragoste, duș. Îmi schimb cămașa, blugii nu. Am uitat că mai am și alții. Recepționerul ne zâmbește, ne plimbăm.

Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Ochiul se mărește, am o lupă invizibilă acolo, privesc orașul. Orașul nu există, orașul e pustiu. Orașul a fost înghițit de ceață, orașul a murit. O ființă uriașă se plimbă acum pe străzile lui, și noi. O văd. Respiră, foșnește, vânează, ucide. E ora de pândă, ora de umbră,

ora de abur, ora de somn. Ne-am rătăcit aici, vii, în măruntaiele unui oraș pustiu. Sunt degete lungi, tremurate, care mângâie încet oase. Oase de străzi, de copaci, de case, oase. Le trag mai aproape, se înfășoară în jurul lor, le adulmecă, le mușcă, le înghit. Oasele sunt moi, se macină, dispar. Orașul a putrezit de mult, un abur lăptos e tot ce a mai rămas din el. Ființa se hrănește tăcută, se face tot mai mare, nu-și mai încape în piele. Are pielea străvezie, subțire, albă. Zvâcnește. Plesnește. Se mișcă. Ne mișcăm și noi înăuntrul ei, niște oase umblătoare, niște lăcuste zgribulite, aici e orașul. La finalul următor va fi ora. Ora exactă. Ne-am retras într-o hrubă cu trepte, ultimii oameni vii dintr-un oraș care nu mai există. Ne așteptăm sfârșitul, în liniște, e așa cum trebuia să fie. Poate că nici nu mai suntem, îi zic. Poate că nici n-am fost, îmi zice. Aș vrea să rămânem aici, în hruba asta cu trepte, morți, probabil, oase străvezii, subțiri, albe. Oase care au zvâcnit, s-au mișcat și și-au vorbit. Să ne găsească peste două mii de ani, să ne recompună din aburul rămas, să ne amestece carpienele cu metacarpienele, tarsienele cu metatarsienele, parietalul cu occipitalul, falangele cu femurul, vertebrele, să le încurce. Să fie un ea-eu și un eu-ea. Și lupa. Să facă un film despre noi. Un film bun. Înghițiți de ceață. Eroii. Cei care au trăit până la finalul următor, într-o hrubă, pe niște trepte, au pășit prin abur și au pierit înghițiți de el. Sau mai bine să ne găsească un câine. Să ne salveze în ultima clipă. Ne găsește un câine, ne salvează în ultima clipă. Se oprește, miroase, scheaună. Ultima ființă care a scăpat de la moarte. Și noi. Împreună vom evada din pântecele bestiei. Suntem încă vii, suntem puternici. Cuțu, zic, băi, cuțu. Cuțu se bucură, dă din coadă, nici el nu spera să mai găsească pe cineva în viață. Și uite-ne pe noi, ascunși, aici, pe trepte. Iiiiiiiiii, zice I. Se bucură ca o fetiță, întinde brațele, Cuțu vine în brațele ei, se lipește de ea, o linge. Puți, mă, urâtule, urâtule, cuțu! Cuțu probabil că pute, dar e fericit, acolo, în brațele ei, și asta înseamnă totul. Simt cum zvâcnește ceva în ochi, e ora aia când îmi zvâcnește ceva în ochi. Sunt viu încă, n-am murit, e ea, e Cuțu, e bine. Stropii îmi dezgheață fața, îi gust, sunt calzi, sărați,

sunt buni. Iau câțiva din ei și îi ascund în buzunar. Să-i găsesc când o să am nevoie, să-mi spun, uite, aici ai supraviețuit, ea și Cuțu te-au scăpat de la moarte. Aș vrea să-i mulțumesc, dar nu știu cum. Pentru că suntem vii, pentru că suntem aici, pentru că e așa de frumoasă. Pentru că mă topește, pentru că plâng. Pentru că mi-a fost atât de dor de ea, am numărat zilele, am numărat nopțile, am așteptat. Ne ridicăm. Cuțu se saltă pe picioarele ei, nu-i mai dă drumul. Ceața se retrage, orașul se mărește, se face la loc. Mai întâi felinarele, lumina lor gălbuie, apoi, os lângă os, pavaje, tencuială, ziduri, case, străzi. Am salvat orașul. Mi-am ascuns lupa. Ne întoarcem la hotel. Cuțu scheaună, latră, se așază la intrare. Ce obosită sunt, zice I, parcă m-am întors din morți. Te superi dacă nu facem nimic în noaptea asta, sunt frântă. Nu mă supăr, zâmbesc. Fumez o țigară la fereastră, îl urmăresc pe Cuțu cum pleacă. Închid fereastra, mă așez în pat, adorm.

Fereastra a rămas deschisă, larg, de perete. Cum naiba. Nici măcar nu e frig, e doar ceață. Ceață multă, albă, subțire, străvezie, a intrat în cameră, s-a ascuns aici. Toată ceața. Deschid ochiul. Privesc. O văd cum se prelinge pe ziduri, cum foșnește, se așază pe lucruri, pe haine, încet, tăcută, un abur, un duh. Mă învăluie, ne învăluie. O dau la o parte de pe părul ei, doarme așa de frumos, ca o fetiță, nu vreau s-o trezească. Se așază din nou, o înlătur, o suflu, o învelesc, o sărut. Mi, spune I, și doarme mai departe. E bine, înseamnă, nici măcar nu e frig. Nu îndrăznesc să mă mișc, să nu tulbur ceața. Mă atinge, îi simt degetele de cretă cum îmi mângâie fața. Stau, nu mă clintesc, aproape că îmi place. Camera noastră e uriașă, lăptoasă, plutește. Mă învelesc cu plapuma, sunt la adăpost aici, în patul ăsta, nimic rău nu poate să se întâmple. Trebuie doar să am grijă să nu adorm, trebuie să-i veghez somnul lui I cu ochiul meu uriaș. Patul nostru e o lume, singura posibilă, navigăm sub plapumă mai departe. Pereții au încetat să se mai vadă, ușile, ferestrele, hainele, podeaua. Suntem noi, plapuma noastră și niște valuri care se destramă ușor. Mă uit la ceas, nu mai arată nici o oră, nu sunt sigur că e un ceas. Plutim prin cameră, de jur

împrejur, mai mult de atât nici nu există. Sunt oameni ceva mai încolo, îi văd. Unu, doi, trei. Oameni tulburi, oameni de ceață, oameni care mă privesc și tac. Un bătrân, un tânăr, o fetiță. Sunt împreună, sunt o familie, sunt morți, sunt buni. Aș vrea să le spun ceva, dar nu pot, nu sunt în stare. Gura mea s-a acoperit de ceață, am vorbele înfundate, de abur, nu pot rosti nimic. Bătrânul își ridică un deget străveziu și alb la gură, îmi arată că ar fi mai bine să tac. Tac, mă liniștesc. Oamenii se apropie, o sărută pe I, fetița o mângâie, îi alungă ceața din păr. I doarme, nu simte nimic. Îi văd cum se mișcă încet, se preling peste lucruri, se retrag într-un colț, privesc. Un bătrân, un tânăr și un copil. Se destramă încet, clipesc. Îmi simt ochiul greu, e prea multă ceață care apasă pe el, mă simt obosit, greu, mă împotrivesc, I vorbește în somn, nu înțeleg ce spune, încearcă să se dezvelească, scâncește, o mângâi, o învelesc la loc, simt cum mă scurg, cum mă topesc în ceață, camera se învăluie, se răsucește, pleoapa mi se închide, adorm.

Mă trezesc târziu. E soare. Îmi zâmbește, mă mângâie pe păr. Ai dormit bine, dragule. Mă întreabă. Bine, zic. Și scâncesc. Ai furat toată plapuma, ești o brută, râde. Iartă-mă, zic. Râd și eu. Fereastra e închisă, lumina năvălește în pat, ne gâdilă, ne dezmiardă. Uite o lăcustă, zice. Acolo, sus, pe tavan. O văd. O lăcustă. Sus, pe tavan. Acum, aici, în orașul ăsta care băltește în soare, chiar înainte de începutul iernii. Nu prea e posibil, zic. Nici măcar n-am lupa la mine. Ea râde, intră la duș. Tu și lupa ta de lăcustos, zice. Lăcustoasă ești tu, zic, lasă-mi lupa-n pace. Ce zi frumoasă, trebuie să profităm de ea. Trag blugii pe mine. Sunt ceilalți, cei noi. În sfârșit, zice, credeam că n-o să se mai întâmple niciodată. E învelită într-un prosop mare, câteva picături de apă îi zvâcnesc pe picioare, pe gât. Mi-e sete. În sfârșit ce, întreb. Mă gândesc la peștii invizibili care trăiesc în stropii de apă de pe genunchi. Peștii invizibili de duș. O ciudățenie. Aș vrea o lupă, dar n-am, sunt om de știință, trebuie să mă asigur că există. Nu-i nimic, m-am obișnuit să văd și fără. E goală acum, ucide peștii cu prosopul, nu spune nimic, îmi arată doar cu degetul. Arată spre mine, mă studiez. Sunt om de

știință, totul e la locul lui: ce? Eram curioasă să văd cât o să-ți ia până îi schimbi. Era curioasă să vadă cât o să-mi ia până îi schimb. E ceva ce mă pândește în cuvintele astea, ceva nelămurit, amenințător. Mă retrag, devin atent, încerc să scap: tu știi câți pești ucizi acum cu prosopul. E o întrebare, singura, ar trebui să fie cea bună. Ochii ei se fac mari, uriași, sunt amândoi deschiși, nu mă lasă să scap, n-a fost întrebarea bună. Băi, omule, tu ești normal la cap. Asta nu e o întrebare, doar pare o întrebare, e un asalt. Fetița mea e o fiară. N-am nimerit-o cu peștii, nu crede că există, nu dă doi bani pe viața lor, s-ar putea să nu fiu normal la cap. S-ar putea să nu fiu, zic, dar nu e așa de grav. Tu te auzi ce spui. Dacă mă aud ce spun. Da, mă aud, zic, e OK. Nu-i OK, zice. Nu-i OK, zic. Încerc să fiu pașnic, să fug de la locul faptei, să nu las urme. Nu-i OK, repetă. Răstit, sec, fără speranță. Și nu mă mai îngâna, zice. Bine, nu te mai îngân. Întind mâna spre ea, apuc doar prosopul. E plin de pești invizibili uciși. Peștii invizibili uciși miros a cremă de corp. Trebuie să-mi notez asta în caietul cu lăcuste. Mă acopăr cu ei, sunt invizibil, mă sufoc încet. O aud: scotocește prin haine, se îmbracă. Prosopul mă apără, fără el mi-ar fi frică. Băi, tu vrei să discutăm sau nu. De sub prosop, văd doar niște tălpi goale, ațintite spre mine, nemișcate. Unghiile au ojă, oja e albastră. Ar trebui să le înfrunt. Dau peștii la o parte, mă rănește lumina. Mă doare. Discutăm, zic, ce? Capul fetiței mele atinge tavanul, tavanul se crapă, cad bucăți de moloz. Mă feresc. E prea multă lumină. Încerc să am o discuție normală cu tine, iar tu mă iei cu cai verzi pe pereți. Sunt pești, nu cai. Îi atrag atenția. Acum nu mai sunt nici ei, au murit, și îi arăt prosopul. Își face cruce, e o ființă religioasă. Exact despre asta-i vorba. Mă lămurește. Repetă: încearcă să aibă o discuție normală cu mine și eu îi spun numai căcaturi. Mă simt jignit. Un om de știință jignit. Peștii nu sunt niciodată căcaturi, ai grijă ce spui. Sunt amenințător, aproape că mă admir. Își mai face o cruce, a doua, se întoarce cu spatele. Tu faci mișto de mine sau pur și simplu ești cretin. Eu fac mișto de ea sau pur și simplu sunt cretin. Analizez variantele, trag o concluzie: sunt pur și simplu cretin.

I-o comunic și ei. Ești, zice, mă bucur că recunoști. Mergem, mă întreabă. Sunt un cretin, îmi zic. Mă întorc la prosop, mă acopăr cu el, sunt invizibil. Aș vrea să rămân acolo, e mai bine. Tac, când nu știu ce să spun, tac. Aș zâmbi cu zâmbetul meu perfect deslușibil, dar, pentru moment, zâmbetul e inutil, e sub prosop. Îl las acolo, pe față, nu contează că nu se vede. Nu se mai aude nimic, mă întreb dacă sunt singur. Rămân o vreme așa, zâmbesc deslușibil unor pești morți. Cineva ciocăne în prosopul meu. Intră, e deschis, zic. Prosopul se deschide: mergem? Unde, zic. Afară, e soare, ne plimbăm, nu de asta am venit? Afară e soare și de asta am venit. Îmi zvâcnește capul. De la lumină, de la prosop. Du-te tu, zic, eu mai rămân. Iese, se duce, mă fac din nou invizibil, zvâcnesc. Au trecut ani, sunt tot acolo, nu m-am mișcat deloc. Se deschide ușa, mai trece o viață. Te-ai calmat, mă întreabă. Îmi plac întrebările la care știu să răspund. Da, îi zic. Mă fac mare, ies de sub prosop. Sunt un om serios, prezentabil. Am o voce gravă, studiez lăcuste, ceață, acum e soare, sunt în vacanță. Tu te-ai calmat, întreb. Eu am fost tot timpul calmă, îmi răspunde. OK, zic eu, OK, zice și ea. Ce a fost asta, întreb. În sfârșit, zice ea, te-ai făcut mare, putem să vorbim. Mă arată din nou cu degetul, mă studiez, sunt om de știință, înțeleg. Blugii, zic, nu? Sunt noi, i-am luat din banii de lăcuste, înainte să ajung aici. Îmi vin bine, sper. Of, nu-i vorba despre asta. I oftează. Nu despre asta era vorba. Dar despre ce, întreb. Despre ceilalți, zice. Nu mai arată cu degetul, dar sunt om mare, de știință, înțeleg. Ceilalți blugi sau? Sau, zice ea. Sigur că ceilalți blugi. Nu e normal, omule, să umbli în haine murdare. Sunt om, e bine. Sunt murdar, nu-i OK. Știu, pata de cafea. Dar nici nu credeam că se vede, zic. Se vede, omule, nu-i OK. Sunt om din nou, e o pată de cafea între noi, ca o prăpastie, ne desparte. Îmi pare rău, zic, nu mi-am dat seama. Nu credeam că-i atât de important. Sunt prea multe lucruri pe care nu le crezi importante, zice. Mă gândesc, are dreptate, chiar sunt. Oftez și eu. E o pată de cafea între noi, rămâne. Hai, mergem. Întreabă. Mergem, răspund. Încă o chestie, zice. Ăștia la pensiune au o cafea oribilă. Gem d-ăla de plastic și o brânză

râncedă, nu te poți atinge de ea. Nici n-am dormit bine azi-noapte. Nu mă simt OK în camera asta. Eu zic, acum, că ieșim, să căutăm alt loc. Bine, mă întreabă. Bine, îi răspund. Și acum, gata, a trecut. Ți-am zis doar ca să înțelegi, nu vreau să rămânem certați. Îi zâmbesc, zâmbetul ăla care aduce cu o banchetă de tren. Îmi zâmbește și ea, la fel. Ne-am împăcat, mă ia de mână. Sunt din nou mic, mă duce mama la grădiniță, zvâcnesc din tot corpul, n-am încotro, mă mișc. Soarele e rotund, are raze. Razele sunt reci, nu ajung până la noi. Mergem la grădiniță, copacii sunt de carton, vreau să ne rătăcim, să ne pierdem. Să bem o cafea, zice, să bem o cafea, zic, o s-o țin departe de blugi, promit. Uneori ești așa un copil, ce mă fac eu cu tine. E o mamă bună I, blândă. Îmi iei o ciocolată și un trenuleț, o să fiu cuminte. Îmi face plăcere să promit lucruri, e bine să fii mare, mergi la cafea, nu la grădiniță. *I'm not here, this isn't happening*. Ce chestie, zice I, la asta mă gândeam și eu. Fredonăm împreună, știm aceleași melodii, îmi împletesc degetele de ale ei, e ea, sunt raze, le simt. Hai aici, au prăjituri. Casele sunt niște cartoane cu uși, dacă apeși pe clanță, intri. Intrăm. Înăuntru sunt oameni, par să existe. Cerem cafea, cerem prăjituri, frișca e de carton, cafeaua are zahăr. Cerem nota. Dimineața mă stinghерește, nu știu ce să fac cu ea, nu intră în buzunare. Dimineața nu e fetiță, dimineață amestecă în cafea cu un bețișor de plastic și mușcă dintr-un biscuit ca un om mare cu dinți. Dimineața are părul strâns în coadă și seamănă cu niște raze reci. Dimineața am un singur ochi deschis, cu el mă uit la ceas, o să treacă ani buni până să se însereze, oftez. Te apasă ceva, îmi zice, te simt. Nu, zic, e bine. Mă ridic până la lustră, mă lipesc de ea. Suntem doi acum, ăla de jos doar seamănă cu mine. Mă văd ca prin lupă: nu sunt eu. Are blugi nepătați, se scotocește în buzunare, plătește. Zâmbește ca o banchetă de tren. I se ridică, nu-mi aruncă nici o privire, ăla care seamănă cu mine apasă pe o clanță, iese I, iese și el, se mișcă. Mai bine. Am rămas singur, aici, lipit de lustră, picotesc. Camera se întunecă ușor, dispar oamenii, galantarele cu prăjituri, mă adâncesc un pic în tavan, tavanul e moale, ca o

plapumă întunecată, mă acopăr cu ea, îmi închid ochiul, dispar. Deschid ochii, sunt pe stradă, merg, spun da. Nu știu la ce am răspuns, dar I pare mulțumită, mergem înainte, dăm rotocoale unor case pustii, coborâm spre un bulevard, intrăm într-o farmacie, cumpărăm aspirină, traversăm, ocolim, ne mișcăm, miroase a merdenele și a lume, e o zi ca oricare alta, îmi spun, seamănă a marți, dar, uite, sunt cu ea, aici, în orașul ăsta pe care nu-l cunosc, și asta trebuie să însemne ceva, nu-mi dau prea bine seama ce. Îmi amintesc ce am visat, am visat ceață. Ceața ne intrase în cameră, zic, tu ce ai visat. O întreb, ea încearcă să-și amintească, ne claxonează o mașină, ne mișcăm, ia o aspirină. Până la ea e departe. Întind mâna, încerc să ridic o punte, puntea e șubredă, ne clătinăm, se varsă cești le de cafea, ne pătează. Soarele se mișcă încet, e un moș cu plase, ne urmărește, ne e frig. Aș mânca o ciorbă de legume la grădiniță, m-aș încălzi, aș spune o poezie, patria mea cu cununi de pini pe creste. Cucăprecănicăcreste, spun. Râde. Ce-i asta, întreabă. O poezie de la grădiniță, cu cununi, cu pini, cu creste. Așa o înțelegeam eu, puneam toate cuvintele laolaltă, ieșea o ciorbă de legume, o bunătate. Erai un ciudat de mic, I zâmbește, zâmbește frumos și asta înțeleg că-i bine. Cucăprecănicăcreste. Repetă, îi place, se luminează, râde, se face din nou fetiță, țopăie. Vrei să te duc undeva, sigur vrei să te duc undeva. Du-mă undeva, vreau sigur să mă duci undeva. O să-ți placă, o să vezi, e un loc cu oameni care nu mai există. E frumos, sunt veverițe. Soarele e bun cu mine, mă gândesc, mă mișcă, îmi plac tare mult locurile cu oameni care nu mai sunt și veverițe. Hai, zic, du-mă. Hai, zice. Ne luăm de mână, țopăim. I o ia înainte, I știe orașul. I e mama mea. I e o fetiță. Prinde-mă, zice și aleargă. Alerg și eu, o prind. I bate din palme, I zice bravo bravo, I mă sărută, I mă ciufulește. Eu sunt cuminte, eu sunt un băiețel, m-am înroșit, m-am ciufulit, bat din palme și o sărut. Mama mea e o fetiță, iar fetițele au gust bun, de frig, de proaspăt, de alb. Fetițele țopăie și aleargă, fetițele știu orașul. Băieții sunt cuminți și, uneori, murdari și se îndrăgostesc de fetițele care bat din palme. Pe aici, zice I, zvâcnește, dispare după un colț de

carton cu pietre, alerg după ea, e acolo, mă pândește, îmi zice bau. Te-am speriat, mă întreabă, m-ai speriat, îi zic, mai sperie-mă o dată. Mă mai sperie o dată, îmi bate inima să-mi sară din piept, sunt roșu, sunt ciufulit, am o fetiță în brațe care zvâcnește, mi-e foarte, foarte frică, fetița are unghii, unghiile ei sunt albastre. Orașul explodează ca un carton nesuferit, au rămas doar buzele noastre care zvâcnesc, se mușcă, se înghit. Băiețelul se face mare, fetița la fel, fetița are sâni, un tricou, un pulover și o geacă deasupra, dar ei sunt acolo, sunt vii, sunt ai mei. Nu mai vreau nici un trenuleț și nici o ciocolată, îi vreau pe ăștia, mi-i dai, îi zic, îi strâng. I oftează, silabisește. I. A. I. Leg vocalele între ele, îi iau, sunt ai mei. Apoi mă dă ușor la o parte, s-a înroșit și ea, ca un băiețel s-a înroșit, tușește I, își aranjează tricoul, puloverul, geaca, se uită la ghete, îmi spune să mergem. Oamenii au trecut pe lângă noi, lui I nu-i plac oamenii care trec pe lângă noi. Încă îi mai simt sânii în palme, palmele mele au formă de sâni, îi îndes cu grijă în buzunare, să rămână acolo pentru mai târziu. Le scot limba oamenilor, oamenii se fac că nu văd. Sunt un om în toată firea, sânii ei sunt în buzunarele mele, sunt buni, friguroși, proaspeți și albi. Sunt mândru, sunt ai mei. E tăcută, a obosit. Îmi spune doar că a obosit. Înțeleg că e tristă. Aproape am ajuns, îmi mai zice. Soarele s-a scofâlcit, au venit niște nori deasupra lui, l-au turtit, l-au strivit, i-au mâncat razele. Orașul a rămas jos, cu cartoanele lui cu tot, cu oamenii care încă mai sunt, oamenii ăia care te privesc și la care scoți limba. Nesuferiții. Aici unde m-a adus I, oamenii s-au ascuns sub pietre și dorm. Sunt liniștiți, sunt buni, sunt morți. Ne plimbăm printre ei, ei tac, ne dăruiesc castane. Veverița, zice I, ți-am zis că te duc la ververițe. Veverița ne privește, aleargă printre castane, printre oamenii tăcuți cu pietre. Aproape că s-a înserat, deși mai e mult până diseară. O bancă, zic, să stăm. Stăm, nu ne vorbim, se așază pietre peste noi, castane, trec ververițe pe deasupra, ne ciufulesc părul. Mi-e dor de morții mei, zice I, dar ei sunt cu tine, îi zic și eu. De unde știi, întreabă, știu, răspund. Atunci e bine, zice, dacă o să-i vezi vreodată, să le spui că mi-e tare dor de ei. O să le spun, promit. Îmi face plăcere

să promit lucruri, dacă știu că mă pot ține de cuvânt. Nu-i mai spun asta, o mângâi doar pe păr, părul ei e moale, ușor ciufulit, stă la mângâiat, nu fuge nicăieri. Și totuși e o zi ciudată, așa zice I, mă gândesc și eu la asta, îi dau dreptate și tac. Se înserează peste noi, abia a trecut de 12. Vântul foșnește, dar nu e vânt, sunt ei, oamenii care nu mai sunt. Iau o castană în mână, o adăpostesc cu grijă în buzunar, acolo, lângă unul dintre sânii ei. N-o să se supere, mă gândesc, în buzunarele mele e cald, e loc destul, nu ca în ceilalți blugi, naiba să-i ia de blugi. Aș bea ceva acolo, pe bancă, doar ca să se însereze mai repede și să adorm. Mi-e dor de lupă. Să mâncăm ceva, zice I, mi-e foame. Ziua asta e atât de lungă și nu știu ce să fac cu ea. E prima mea zi lungă cu ea alături, e o zi pietroasă, tăcută, mă scufund. I se uită prin mine, probabil că sunt străveziu. Mergem, întreabă, altă veveriță, aș vrea să răspund, dar nu mai spun nimic, mă ridic în picioare, mă scutur de pietre, o iau înainte și întreb pe aici. E bine și pe acolo, e bine pe oriunde, o aud că zice, și aproape sunt sigur că nu e așa.

Mâncăm. Ciorbă de văcuță, mușchiuleț de porc cu castraveciori murați. Așa scrie acolo, râdem. Vorbim despre diminutive, Marilyn Monroe și James Dean se uită la noi, ne ascultă. Vorbim și despre ei. Vorbim. Vorbele se adună și dispar, o ciorbă de văcuță, smântânică, ar merge și un ardeiaș iute, o farfurie care se golește, un timp care atârnă, o zi care a uitat să se mai însereze. O lustră. Nu e nimeni acolo, suntem toți aici, cu picioarele pe gresie. Să bem un ceai altundeva, aici nu-i place, să găsim și alt loc de dormit, nici acolo nu-i place. Orașul s-a posomorât, și-a mâncat soarele. Ar putea fi seară, dar e doar pâclă. O pâclă urâtă, cu frig. Mergem prin ea, o luăm în noi, I știe orașul, I știe unde se poate bea ceai, I știe că ăsta e un loc mai bun de dormit. Uite-l. O cameră mai mică, mai *cozy*. I știe și engleză, pronunță frumos. Mă gândesc la lăcustele mele cum au înghețat de frig. Mă gândesc la viața pe care am lăsat-o în urmă. La lupă. Nu sunt aici, toate astea nu se întâmplă. Ăla de acolo nu sunt eu, deși, uite-mă, sunt prezentabil, zâmbesc ca banchetele de tren, spun da, da, chiar că e mai *cozy*, rămânem

aici, e numai bine. O să beau și ceai, deși nu-mi place să beau ceai, ceai am băut doar când am fost mic și aveam febră. Ceaiul e pentru copiii bolnavi cucăprecănicăcreste, iar singurul lucru bun la copiii bolnavi cucăprecănicăcreste e că nu trebuie să mai meargă la grădiniță. Cu ce să fie, mă întreabă I, îmi arată ceaiurile, sunt verzi, negre, au arome. Cucăprecănicăcreste, sunt serios și grav, studiez lăcuste. Nu-l băgați în seamă, domnișoară, domnul studiază lăcuste, zice I, și-a uitat lupa acasă. Domnișoara se uită la mine ca și cum ar fi prima oară când vede un domn care studiază lăcuste și și-a uitat lupa acasă și îmi aduce un ceai rozaliu, cu fructe de pădure. Îl beau, e dulce, mă gândesc că acum ziua nu mai are încotro și chiar o să se însereze. Mă liniștesc, mă bucur, mă încălzesc. Domnișoara foșnește, dă drumul la niște colinde, e aproape iarnă, linu-i lin și iară lin, bate vântul frunza lin, lin și iară lin. Îmi plac colindele, ies să fumez, îi spun lui I. Fumez, e frig, Cuțu trece pe lângă mine, nici nu mă bagă în seamă. Nu-l strig, îl las să se ducă, fumez încet, lin, închid ochii și bate vântul, e întuneric, seara a trecut pe lângă mine și nici măcar nu am văzut-o. Îmi bag pula, sting țigara, intru, sorb restul rozaliu de ceai.

Camera e *cozy*, n-are nici o fereastră. E cald, mă sufoc. Suntem prizonierii unor păpuși bătrâne, sunt peste tot, pe noptiere, pe scaune, în colțuri, covoarele ne-au înghițit tălpile. E bine, nu, e bine, da. Sunt o păpușă bătrână, m-am cocoțat în vârful unui pat uriaș, am încremenit. Încerc să-mi mișc degetele de la picioare, degetele se mișcă, sunt o păpușă bătrână care se mișcă. Celelalte păpuși bătrâne mă privesc, ești nou aici, nu ne place de tine, prostule. Le aud, mi-e teamă de ele, n-am curaj să le înfrunt. Nici măcar nu mai clipesc, degetele mi-au amorțit. I zvâcnește ca o lăcustă, e puternică, nu se teme de nimic, are ochi mari, de păpușă, degete albastre care se întind spre mine, mă ating, mă trezesc la viață. Se strecoară, mă năpădește, mă înfior. Păpușile ne privesc, se strâmbă la mine, I se înfășoară în jurul meu, are un foșnet fierbinte, i-l ascult, pulsez. Sunt ochi răi în cameră, îi simt de peste tot, mușc din lăcustele pielii ei, le aud cum se sfărâmă, cum se prefac în silabe șoptite, mă agăț de

ele, mă ascund, are I un loc numai bun de ascuns, îl știu, mi-era dor de el, iau silabele cu mine, dispar acolo, mă mișc, ne mișcăm. Am intrat într-o altă cameră, nici asta nu are ferestre, mă strânge și mă înghite, vreau s-o străbat până la capăt, caut de nebun ieșirea, sunt prizonierul unei femei cu ochi de păpușă și unghii albastre, care a vrăjit toate cuvintele și le-a prefăcut în sunete, sunetele cresc, mă inundă, explodează, în palmele mele au crescut din nou sâni, sunt gol și nu mai am buzunare, nu mă mai pot ascunde, mă grăbesc, mă uit, dispar. Am încremenit din nou, sunt sfârșit. Nu mai pot coborî din pat, jos e mult prea departe. I zâmbește, mă revărs, zice, ea poate coborî din pat, ea e puternică, are unghii albastre. Aud dușul, mă gândesc la pești. Păpușile privesc în altă parte, mă doare în cot de ele. Pe tavan se plimbă o pisică, e grasă, se freacă de lustră, toarce, coboară până la mine, se lipește la pieptul meu, adorm. Iau pisica în brațe, suntem singuri și e aproape bine, aud o apă dintr-o altă viață, aud pași, aud cuvinte, dormi, uită-te la el, doarme dus, lăcustosul, pisica toarce, îmi spune să o urmez, mă duc după ea, trec peste pietre, sunt o veveriță, foșnesc, rostogolesc castane, ce ochi mare am.

Dimineața a intrat pe sub ușă, mă zgândăre, mă zgârie. Sunt singur, plin de păpuși, păpușile se uită urât la mine. Strivesc pești cu prosopul, trag niște blugi noi peste ei, peștii zvâcnesc, se usucă. Pocnesc o păpușă, capul îi zboară, se rostogolește, continuă să mă privească, îmi rânjește, mă înjură. Ești o proastă, îi zic, deschid ușa, evadez. Aerul e bun, îl sufoc cu țigara. I zâmbește, amestecă cu un bețișor de plastic în cafea. Fac și eu la fel, spun bună dimineața. Ai dormit dus, ai fugit de mine. Sunt genul care fuge, zic. Și eu, zice. Amestecăm mai departe cu bețișoare de plastic în cafea. Domnișoara ne pune iar colinde. Nu-mi plac colindele de dimineață, nu-i nimic lin într-un vânt care bate iarna. Tu știi ce-i ăla un *ler*, mă întreabă. Un rege din Shakespeare care a rămas fără I, îi zic și ies iar să mai fumez o țigară. Îmi sună telefonul. N-a mai sunat de o viață. Răspund. Fumez. Ascult. O să vin, da. Azi, da. Și eu, da. Îmi mai aprind o țigară, I e lângă mine, n-am simțit-o când a venit. Dă-

mi și mie una, zice. Îi dau, tu nu fumezi, zic. Fumez acum, zice, plătim, întreabă. Plătim. Sunt ultimii mei bani, sunt un om sărac, ce meserie de căcat am, mă piș pe lupă și lăcuste. Mai ai și alții, mă întreabă, mai am, îi zic. Ne luăm bagajele, aranjez capul de la păpușă, îi cer iertare. În cameră intră o pisică, o mângâi, se așază pe pat. Orașul e urât, ne înghite, ne claxonează. I cumpără bilete de tren, nu mă întreabă nimic. Suntem două banchete stinghere, ne zâmbim. Trenul se urnește, laptopul rămâne în bagaj, se lasă un fel de tăcere, se lasă un fel de frig, degetele ei albastre trec o clipă peste piciorul meu, nu e o nici o pată de cafea acolo, apoi se duc mai departe, se așază pe bancheta lor. Vorbim, zice I, vorbim, zic și eu, s-a făcut deja seară, am intrat în orașul pe care îl știu, am ochii deschiși, ne strângem în brațe, plecăm.

( )

Spune-mi ceva, orice:

ne vedem, să fii cuminte, ai grijă de tine, ne auzim la un telefon, te pup.

Orice.

Spune-mi nebunule, de ce m-ai alungat, taci, prostule, taci.

Bagă-mă-n pizda mamei mele pe care o iubesc.

Orice.

S-a mărit șopârla de pe tavan, picură.

Azi l-am ars pe părintele Macarie de la Muntioru. Era ascuns sub pat, nu știu cum a ajuns acolo. Zicea că i-a intrat o lumină mare în casă. Că avea o iasomie la geam și că iasomia s-a făcut albă. Că lumina venea de pretutindeni. Așa a zis: pretutindeni. Că lumina s-a dus.

L-am scos de sub pat. Ultima hârtie de ziar. L-am citit, l-am mototolit, l-am așezat sub vreascuri, i-am dat foc. Părintele a ars într-o lumină mare.

Iartă-mă.

Spune-mi ceva, orice.

III

Mi, spune I. Vara e târzie, ne intră în ochi, ni-i face mici. Mi, îi răspund, iar soarele mă mișcă, îmi deslușește zâmbetul, mi-l ia cu el. Ai venit, zic, cum naiba să nu vin, ți-am zis că o să vin, zice, am adus-o și pe Harumi, a tot întrebat de tine, cred că te place mult, cred că a fost foarte tristă. Mai suflă în păpădii, întreb, suflă, asta e tot ce face, îmi zice. A rămas în dulap, n-a mai ieșit nicăieri, mi-a spus că fără tine n-are nici un rost. S-a scămoșat. Așa fac fetițele când le lași singure. Soarele e moale, plăpând, vara e târzie. Îmi pare rău, zic, îmi pare foarte, foarte rău. Bine, zice I, acum suntem aici, am venit să vedem expoziția ta de lăcuste. Mulțumesc, zic, dar e ca și cum aș tăcea, e ca și cum ar fi doar seară și atât. Trec niște mașini, rar, suntem la marginea unui alt oraș pe care nu-l cunosc, e aproape toamnă, trec mașini. Sunt niște munți în depărtare, din ei coboară vântul, toamna, frunze. Frunzele o zgribulesc, pielea ei se umple de lăcuste. Ți-e frig, zic, o iau în brațe, stă, îi mângâi lăcustele, lăcustele rămân acolo, o puzderie. Mi-e frig, da, a plecat din brațele mele, nici n-a fost acolo, era în altă parte. E ea, sunt aproape sigur că e ea. Ochii, pielea, părul. Atât. Mi-e dor de fetița mea, n-o găsesc, s-a scămoșat. Sunt niște frunze între noi, un frig care stă să înceapă. Te-ai schimbat, zice I, aproape că nu te recunosc. Am haine, mă gândesc, pot să le schimb între ele. Mi-am pierdut lăcustele, lupa, le fac expoziție. Am stat departe, în orașul pe care îl cunosc. I-am imitat pe alții, am ținut ochii deschiși, a fost bine. Am obosit. M-am gândit la

tine, îi spun. Am obosit, îmi spune. Sunt frunze, foșnesc. Sunt mașini, claxonează. Ți-e bine, nu? Da, nu știu, da. Sunt lăcuste care mă ronțăie când răspund, mi se face poftă să beau. Vrei să bem, întreb, n-am mai băut de mult. Bine, zice, intrăm înăuntru, acolo, la marginea unui oraș pe care nu-l cunosc, e o sală goală cu urși, mistreți, gresie și faianță. Sunt și iepuri. E frumos. Votcă, zic, vin, zice. Suntem numai noi, vorbim. I tace, vorbește, râde, plânge. Nu-mi dă voie să-i ating lacrimile. Intră oameni, ei beau ciorbă. Lui I nu-i plac oamenii care beau ciorbă lângă noi. Își suflă nasul. *Nothing's gonna change my love for you.* Glenn Medeiros, zic. *Hold me now, touch me now*, taci, zice I. Nu e vina mea, știu toate rahaturile, nu mă pot abține. Are lacrimi, oamenii care beau ciorbă nu mai beau ciorbă, se uită la noi. Scuză-mă, zice, pleacă la baie, trebuie să facă pipi, își suflă din nou nasul, o aud. Asta înseamnă că plânge. Bea, se îmbunează. O să fie bine, zice, oamenii se prefac că beau ciorbă, par să le placă gresia, faianța, iepurii. Sunt puternic, mângâi blana de urs în drum spre toaletă, îmi pare rău, îi zic, îmi pare foarte, foarte rău. Avem camere separate, e noapte în fiecare din ele. Noapte bună, zice I, noapte bună, zic și eu, nu pot să adorm, strivesc țigările pe balcon, coboară niște frig dinspre munți, e lumină în camera ei, o văd, cu un singur ochi o văd, ies din a mea, bâjbâi pe culoar, se aprind niște becuri, intru. E în pat, citește. Stau în picioare, îmi aruncă o privire, sunt un rând oarecare din cartea aia, a trecut peste mine, a ajuns la altul, citește mai departe. Găsesc un zid, mă sprijin de el, mă așez, o păzesc. Lasă cartea, stinge veioza, aranjează perna, se întinde, oftează, zice. Noapte bună. Rămân acolo, zidul e bun, mă sprijină. Mi-e frig. Mă dezbrac, mă strecor în patul ei, mă întind, încerc să-mi țin respirația, ochii închiși. Mi-e la fel de frig. Nu pot să adorm, să închid ochii. Aud cum zvâcnesc lăcustele sub plapumă. E o forfotă nebună. Mă asurzește. Le ating, aș vrea să le fac să tacă. Țâșnesc în toate părțile, mă năucesc. Sunt năpădit de lăcuste, mă mănâncă de viu. O cuprind, e așa de aproape, e departe. Nu spune nimic, doarme. Mă zvârcolesc, mă sufoc, n-am putere să plec, să ajung la camera mea. Glenn Medeiros e o

lăcustă uriașă, cleioasă, îmi ronțăie timpanul, îl urăsc. Mestec încet din cearceaf, are gust bun, de săpun de rufe și de ață, mă liniștește, îl rup. Glenn urlă, e melodia vieții lui, aleargă cu I pe o plajă pustie, are zulufi, blana de urs mormăie, mistreții scormonesc după jir sub mochetă, I doarme, am o lupă invizibilă, un ochi uriaș, e la fel de noapte, mi-e la fel de frig. Pipi, zic, ca o izbăvire, mă închid în baie, rămân acolo, mă lipesc de gresie, adorm.

Ce faci aici. Cineva se apleacă deasupra mea, mă cercetează ca pe o lăcustă, îmi mângâie părul. Am oasele reci și strivite, am un neon care explodează. Scoate-mi cioburile din ochi. Lasă-mă. Lumina se stinge. Zvâcnesc, mă mișc, mă agăț de chiuvetă. Mă ridic în picioare, mă deslușesc în oglindă, sunt aproape om, mă dor toate. Căca-m-aș să mă cac de idiot ce sunt. Sunt o blană de urs care mormăie. Sunt mort, mă spăl pe față, pe ochi, mă trezesc. *Hold me now, touch me now.* Dacă l-aș întâlni acum pe Glenn, l-aș strivi ca pe o lăcustă. Pizda mă-tii de cretin, băga-mi-aș pula-n mă-ta. Te rog să nu mai înjuri. N-am chef să-mi încep ziua cu frustrările tale. E o voce înaltă dincolo de ușă, vocea are dreptate, nu-i frumos să înjuri în gura mare, vocea vrea să intre la baie. Scuză-mă, îi zic, bună dimineața, ies acum. Ies acum. I e în picioare lângă ușă, privirea ei nu mă nimerește, alunecă pe lângă mine, se odihnește pe un perete alb. Mai bine așa. A mea e pe undeva pe jos, caută ciorapi. Știi ceva de ciorapii mei. Nu, zice I, trece pe lângă mine, închide ușa, se trage o apă, se deschide o alta. Îmi găsesc ciorapii, erau ascunși bine. Bat la ușă, îmi răspunde dușul. Ies la o plimbare, te aștept. Strig cât pot de tare. Întreb. Nimic. Apă. Simt că e goală acolo, dincolo de ușă, mai strig o dată. Dușul tace, I răspunde. Nu, du-te tu, ne vedem diseară. Mă duc. Camera mea e goală, pustie, plină de gresie. Am uitat balconul deschis. Am țigări strivite acolo, mai strivesc câteva. Ascult. Nici urmă de I. Nu se aude nici o vocală în pensiunea asta. Se deslușește un soare, mă agăț de el, măcar atât pot face. O apuc pe un culoar lung și întunecos, se tot aprind becuri când pășesc, mă sperii, mă obișnuiesc. Ajung la cafea, o beau, strivesc țigări, e un domn în difuzoare, șoptește

blând *no need to run and hide, it's a wonderful, wonderful life.* E mai bine fără Glenn, mă ridic și ies la marginea orașului pe care nu-l cunosc. Trec mașini, se văd munți, soarele ajunge până la mine. Mă gâdilă, mă mișcă. E o viață minunată. Închide ochii, du-te. Îi închid, mă duc. Încet, pe marginea șoselei, prin frunze. Sunt un tir, îmi zic, claxonez. Transport lăcuste. Ce vrei să te faci când o să fii mare. Tir. E frumos să fii tir, ești puternic. Treci mai departe, te doare-n bască, ai atâtea și atâtea roți, ai claxon, spargi timpane cu el. Învârt un volan uriaș, îmi port lăcustele mai departe. Marfă. Am cabină, văd lumea de sus, o înțeleg. Trag pe dreapta, parchez. Deschid un ochi, unul singur, ca prin lupă. Orașul e încă departe, îi văd blocurile, pâcla, bisericile. Aici sunt ciori, par prietenoase, sunt broaște, o potecă prin stuf. Îmi plac potecile prin stuf, nu mai vreau să fiu tir. Ajung la o apă, apa stă, mă așteaptă, mă ascunde. E un om aici, se ascunde și el. Are o undiță și o salopetă, are cizme cu noroi, un fes, pescuiește. Îl salut, îl supăr, îl întreb la ce dă. La râmă, zice și scoate undița din apă. Râma e roz, e în ac, se mișcă. Rămân cu el. Sunt broaște, claxoane și ciori, le auzim. Sunt pești care tac, se ascund. E prea târziu, zice omul, și-mi arată soarele: târziu. Da, zic, și mă uit la soare. Soarele îmi intră în ochi, mi-i face mici. E târziu, e devreme, e de ajuns. Îmi place aici, zic, bărbatul dă din cap că da, îi place și lui. Stăm. Undița are o plută, pluta se mișcă, omul trage de ea, bățul se ridică. E un pește acolo, zvâcnește în ac, sare, dispare. L-am scăpat, e al patrulea care nu se înțeapă. Și-a scos fesul din cap, a dat cu el de pământ. Nu vor să vină, zic. Ce, întreabă omul, nimic, îi răspund. Peștii. Tace. Tac și eu. Ai o țigară, o plătesc. Am, nu-i nevoie. Îi dau, o aprinde. Îmi aprind și eu, fumăm. E marți azi, nu. Marți. Marți, zice omul. Și dup-aia miercuri, zice. Miercuri, zic. Îhâm, bine. Și? Mă întreabă, înțeleg. Cu tirul, zic, pe aici, prin zonă. Fumează. Și, cu peștii? Întreb, înțelege și el. Mai trece timpul, zice, sunt paznic la ferma aia, o vezi? O văd. Vine de acolo până aici ca să treacă timpul. Se ascunde, caută pești. Îmi vine să oftez, îmi vine să-l iau în brațe, fumez. De unde fac rost de o undiță, zic. Ți-o las eu, după ce termin. În stuf acolo, îți las și

râme. Da-mi mai dai o țigară. Bine, zic, atunci mâine, devreme. Bine. Când pleci, o lași. Nu vine nimeni aici. Doar eu. Doar el. Îi strâng mâna. Mâna lui miroase a râme. Rămâne pe baltă, eu mă întorc. Mă urc iar la volan, am un volan mare, invizibil, învârt de el, îl arunc. Nu-mi mai trebuie tir, m-am săturat de lăcuste. Nici lupă nu-mi mai trebuie, am una-n cap, e numai bună. Merg pe marginea drumului, văd pești pe sub apă, îmi face bine. Orașul se apropie, trec prin frunze, pescuiesc în gând. Potolește-te, zic, nu mai ai trei ani. Aștept la semafor, traversez. E o clădire înaltă departe, o cheamă Ramada, mă face să cânt. Cânt, e mai bine așa. *Ramada, ia-ți chiloți cu găurele, să privim și noi prin ele, Ramada, ești o fată minunată, dar puțin cam crăcănată.* Miroase a tocană de cartofi, a toamnă, a eșapament. Mă uit la telefon, nu mă sună nimeni. Orașul are copii și străduțe lăturalnice, o iau pe acolo, încerc să cânt. Dacă o să am o pisică, o s-o botez Ramada. O s-o învăț melodii. Copiii joacă fotbal, mingea ajunge până la mine. Țin opt pe picior, una pe cap. Copiii își vor mingea înapoi, haide, nenea, dă-ne-o. Sunt nenea, o să am o pisică, o s-o cheme Ramada. Le-o dau. Aș vrea să mă joc cu ei, nu m-am mai jucat de mult, cel mai mult în orașele necunoscute îmi place să mă joc fotbal. Vorbesc cu ei, îi întreb cu cine țin. Cu Barcelona, cu Steaua, cu Dinamo. Îi întreb cât e scorul. E 4-2. Cel mai bine e să fii câine, le zic, până la moarte. E mai bine ca orice. Sunt neîncrezători copiii ăștia, se uită lung la mine. Pe bune, nu vă mint. Nu le mai spun că și dincolo de moarte e bine să fii câine, tac. Sunt lucruri pe care nici eu nu le înțeleg, oricât aș fi de nene. Unde e cel mai frumos aici, îi întreb. Aici, zice unul, nicăieri, zice altul. Copiii râd. Cred că râd de mine. Mă bucură chestia asta, mă face să uit. Le arăt ochiul meu uriaș. Ce tare, zic copiii. Pa, zic, pa, spun și ei. Îmi sună telefonul, îmi vine să cânt *Ramada*. Am o voce de nene, vorbesc. Nu știu ce a fost cu mine, mi se întâmplă uneori să nu pot să dorm, da, da, îmi pare rău, nu, acum mă simt bine, chiar mă simt, pe cuvânt, bine atunci, sigur, la șase, în centru, lângă ceas. Nu, nu vine, ce naiba.

Trebuie să fac ceva să scap de mine, îmi spun. M-aș întoarce la copii, dar e cam târziu acum. Merg înainte, mă plimb, nu te mai gândi la ea, orice, dar nu te mai gândi la ea. Ramada, găurelele, chiloții. Mi-e foame. Mi-e foarte, foarte somn. Găsesc un parc, găsesc o bancă. Mă așez, închid ochii, deschid lupa, încep să pescuiesc. Pluta se mișcă, trag de băț, scot un câine galben, îl așez pe mal, câinele galben se scutură, mă mârâie, mă umple de stropi, o ia înainte, se pierde prin stuf. Îl strig, îl caut, pluta se duce la fund, mă întorc la ea, e o lăcustă uriașă acolo, zvâcnește, mă sperie, o aduc la mal, mă zgârie. Mi-e frig, mă întind, învelește-mă, îi zic, ce naiba, iar ai furat toată pătura. Mârâie, mă lipesc de ea, o iau în brațe, mă liniștește: pielea, mirosul ei de lapte, părul. Să nu pleci nicăieri, îmi zice, nu te mai las să pleci. Bine, îi zic, rămân, nici nu știi ce dor mi-a fost de tine, dă-mi niște pătură, mi-e frig. Nu mai e ea, e o lăcustă, mă zgârie, mă mușcă, încetează, gata, urlu, zvâcnesc, nu mă pot trezi. Țin în brațe o lăcustă, mi-e groază, câinele galben latră din stuf, mă orbește lumina, mă ascund. Mi-a fost dor de tine, îmi zice lăcusta, tu nu ești tu, îi zic și eu, e clar că visez, e clar că nu ești tu, sunt prea multe chestii și se amestecă, așa ceva nu e posibil, uneori e, zice o voce, ba e, ba e, ba e, stau în baie, pe jos, bate la ușă, vrea să intre, lasă-mă să intru, e câinele galben care latră, e I, deschide ușa, stau chircit pe gresie, nu e I, e ea, Harumi e bolnavă, îmi zice, de unde știi tu de Harumi, o întreb, știu, ridică-te, hai la piață, nu vreau la piață, trebuie, ciorbă, zice, îți place ciorba, mi-e foame, mi-e frig, trebuie să mă trezesc, trezește-te, îmi zic, trezește-te, am ajuns la piață, cumpără broccoli, nu vreau broccoli, urlu, nu faci ciorbă din broccoli, bine, nu fac, zice, fac broccoli la cuptor, cu brânză și ouă, nu vreau ouă, nu vreau, vrei, zice, punem lăcuste cum îți plac ție, sunt crocante, se topesc în gură, nu mănânc lăcuste, n-am să mănânc lăcuste, nici nu mai aude, nici nu-mi răspunde, mă privește cu ochi de lăcustă, își mișcă antenele, picioarele din spate, sare peste tarabe, lupa mea o mărește, o tot mărește, unde-i lupa, nu îmi găsesc lupa, nu pot trăi fără lupă, o caut în buzunar, acolo am sâni și castane, nu-s ale ei, trebuie să arunc

tot, să nu găsească nimic, fug de acolo, traversez, mă ascund, mă urmărește, dau de un parc, de o bancă, mă chircesc, adorm, visez pești, nu mai visez nimic, închide, naibii, lupa aia odată, închide-o.

Mă trezesc, s-au așezat frunze peste mine, le scutur, încerc să aflu unde sunt. E un parc pe care nu-l știu, o bancă pe care stau întins. Un oraș. Expoziția mea de lăcuste. Ora 5. I. La 6, în centru, lângă ceas. Mă mișc, îmi aprind o țigară, încerc să fac ordine, ce vis de căcat, să nu-i bag în seamă pe oamenii care mă privesc. *It's a wonderful, wonderful life.* Fumez. O iau aiurea pe alei, găsesc un firicel de apă, mă spăl pe față, pe ochi. Sunt ca nou. Îmi aranjez părul, hainele, întreb unde e centrul, o iau în direcția aia. Totul e cum trebuie să fie, îmi zic. Nu sunt tir, nu sunt Glenn, nu sunt Glahn, nu-s o lăcustă. N-am barbă, n-am părul vâlvoi, n-am cearcăne, n-am lupă invizibilă, nu vorbesc în limbi necunoscute. Studiez chestii, mâine o să am o expoziție. Niște fotografii, o să explic, sunt om de știință. Sunt aproape prezentabil: am cămașă, am ghete, am blugi. Blugii sunt curați. Merg printr-un oraș pe care nu-l cunosc, orașul e frumos, îmi place. Acum sunt singur, dar în curând n-o să mai fiu singur. Am să mă întâlnesc cu oameni: cunoscuți, necunoscuți, femei, bărbați. Pe o femeie o cheamă I. E subțire și albă, are ochi de copil, are o fetiță care suflă în păpădii, a venit cu ea special ca să mă vadă, s-a scămoșat între timp, pe fetiță o cheamă Harumi. Pot să fiu și un om vesel dacă vreau, spun glume, unele sunt chiar amuzante. E ora 6, sunt în centru, lângă ceas, mă salută I. Hei, zice. Hei, zic. Zâmbește, are un zâmbet drăguț, alb, străveziu. Cum te mai simți. Mă simt bine, m-am învârtit prin oraș, foarte frumos, mi-a făcut bine plimbarea asta. Tu? Ea zice că și ea la fel. S-a bucurat de soare. N-a fost nici prea cald, nici prea frig, a fost numai bine. Numai bine, zic și eu, uneori e târziu când e devreme, alteori e fix invers. Nu începe, zice. Să nu încep ce, întreb. Asta, zice, lăcustoșeniile tale. Hai să ne simțim bine, să fim și noi normali și atât. Mă doare ceva, nu știu exact ce, nu știu exact unde. Da, zic, ai dreptate. Dau niște telefoane, lumea e încântată să mă audă, tuturor le-ar face

plăcere să mă vadă. Eu mă bucur, mă bucur mult. Vin și niște prieteni de-ai mei, zice I, sper că e OK cu tine. Sigur că e OK cu mine, ce naiba, sunt cel mai OK. Ce bine. Ne plimbăm un pic, doar suntem prieteni, doar ne știm de mai bine de un an. Ne prefacem. Ce frumos, ce coincidență să fie și ea în oraș, tocmai acum, cu expoziția mea. Heeei. Heeei. Găsim o terasă, muzica e în surdină, chelnerița e blondă, zâmbește cu dinți, dinții sunt mulți, sunt albi. Stăm aici, nu. Stăm aici, da. Încep să vină oamenii. Prietenii ei. Heeei. Heeei. Suntem toți încântați de cunoștință, ce mișto chestia asta cu expoziția, chiar studiezi lăcuste, tare. Vin și cei pe care-i cunosc eu, heeei, nu m-au mai văzut de un milion de ani, sunt neschimbat, mi-au priit lăcustele, se vede în ochii mei. Am ochi limpezi, cică, senini. Le spun că mi s-au deformat de la lupă, că am început să văd ciudat, ca am un ochi mai mic și celălalt mai mare, râd. Râd și ei, să nu-mi fac griji, nu se vede. Totul va fi bine mâine, fotografiile sunt geniale, chiar, de ce nu mă fac fotograf. Habar n-am, nu mi-a trecut prin minte, întotdeauna m-am gândit la fotografii ca la o dovadă și atât. O dovadă că există mai mult decât ce știm, zic, cam asta e tot. Întotdeauna e mai mult decât ce știm. Începe o discuție, se înserează. Despre artă, știință, cum se întrepătrund ele, vizibil, invizibil, despre lumea pe care o așezi sub lupă, mă cam doare capul, încerc să înțeleg, înțeleg câte ceva, chelnerița e blondă, are picioare, are tocuri, are dinți. Domnul nostru pare preocupat de altceva, zice și I la un moment dat, lumea râde, ciocnim, bere, vin, whisky, suc. Beau câte un pic din fiecare, să fie, să râd. Râd. În hohote. Râde și I. E un băiat cu zulufi acolo, seamănă cu Glenn, tocmai s-a întors de la plajă, de la bulgari, e chiar mișto faleza, te sui în mașină și în câteva ore ești acolo, se mănâncă bestial, pe stânci, nu ca la noi, I e foarte interesată, vrea și ea în Bulgaria, Glenn îi zice să-l sune, îi spune el tot, schimbă numere de telefon, o rog pe chelneriță să-mi mai aducă un whisky, să pună ea gheață, cu mâna, dacă se poate, mi-ar face plăcere să facă asta. Zâmbește și ea, ne zâmbim, avem dinți, sunt albi, mi-era dor să ies cu oameni, mă simt extraordinar. I râde mai departe, s-a mutat la

capătul mesei cu Glenn, au plecat în Bulgaria. Acasă e totul bine, răspund și eu, chiar aveam nevoie, după atâtea lăcuste, să las lupa deoparte, să merg la piață să cumpăr tot ce trebuie pentru o ciorbă, mi-era dor de o ciorbă, mi-era dor de casă, totul e bine, sigur că da. Ne distrăm, am umor, ești un norocos, îmi zice un om pe care-l cunosc, mă bate pe spate, el trebuie să plece, îi mulțumesc că a venit. Mai pleacă și alții, toți sunt convinși că mâine o să fie trăsnet, le-a făcut plăcere, le era teamă să nu mă dilesc de la atâtea insecte, dar, uite, sunt dovada vie că știința învinge, ura, să bem, la revedere, abia așteaptă să ne vedem din nou. Chelnerița e blondă, îmi tot pune gheață în pahar cu mâna ei, aș putea paria că o cheamă Ramada, aș vrea să-i cânt. Deja e noapte, rămân tot mai singur, în Bulgaria e frumos, sunt niște stânci pe care n-ai să le întâlnești nicăieri, mi-e ușor greață, orașul se învârte, chelnerița. Râsul se sparge în bucăți, trece de umbrelele de la terasă, se duce, se face frig, e sfârșitul verii, ce naiba, sunt munți dincolo de întuneric, am doar o cămașă, o pisică, pești. Îi strâng mâna chelneriței, au trecut atâtea cuburi de gheață pe acolo, îi spun că e eroina mea, ea tace, aduce nota de plată, plătim. Încă se mai râde, râsul se face mic, un ghem de sârmă, se rostogolește. Prietenii se duc, cunoscuții. Rămân singur. I e în Bulgaria. Chelnerița pune cuburi la altă masă. Chem un taxi, mă trântesc pe banchetă, ajung la marginea orașului, cobor. Se aud broaște, nu-mi dau seama de unde, fumez, aștept. Ajunge și I. Hei! Hei! Drăguță seara asta. Drăguță, da. Dă să treacă, o prind de mână. Ce faci. Te țin. Hai, dă-mi drumul. Nț. Încetează. Rămâi aici. Băi, iar sari calul. După ce că trebuie să fac abstracție că bei ca un porc și te dai la toate fufele, acum mai faci și scene d-astea. Abstracție se poate face de orice, îmi vine să-i zic, nu-i zic. Și tu, o întreb, pleci în Bulgaria, nu. Plec unde vor mușchii mei să plece, să-ți fie foarte clară chestia asta. Nu pleci nicăieri, îi spun, rămâi. O trag aproape, sunt puternic, o iau în brațe, o sărut. Mă împinge, mă sărută. Porcule. Știam eu că nu trebuie să vin. Mi-a fost dor de tine, îi zic. Îi caut sânii, potolește-te, zice, nu-i găsesc. Ești o bestie. Noapte bună, să nu

te mai prind în camera mea. Rămân singur, ascult broaștele, intru, merg pe culoar, se aprind becuri, mă trântesc în pat, nu mă mai descalț, ochii, îi închid, dorm neîntors.

Lumina e parșivă, se furișează, mă gâdilă. Nu e mai mare decât un șoarece, dar o aud, îmi ronțăie pleoapele. Deschid ochii, e încă întuneric, nu e nici șase. Sunt treaz, sunt mare, sunt plin de lumină. Sunt liniște, mă ridic. Ies tiptil din cameră, trec pe lângă becuri, se aprind. Dimineața mă pândește, mă mușcă de față. O las. Mă umple. Simt miros de broaște, de stuf, de baltă, mă iau după el, dau întunericul la o parte, găsesc poteca. Undița, râmele, apa. Străvezie, neîncepută. Începe un vânt, se strecoară prin lucruri, le atinge, le mângâie. Sticle de plastic, mătasea-broaștei, frunze de salcie, mâinile mele. Mâinile mele se umplu de râme. Sunt amorțite, roz, abia s-au trezit, îmi scobesc în palmă, își caută culcuș. Aleg una, o mângâi, o înfig în ac. Zvâcnește, îi cer iertare, o arunc în apă, se scufundă, se luminează. Pluta a încremenit, plutește. Soarele foșnește, stă să înceapă. Se aud pești, tulbură apa, mașini. E o șosea undeva, într-o altă viață. Apare o libelulă, se așază pe plută, plutește. Trec furnici spre o felie de pâine. Le văd, mă uit. Pluta îmi zvâcnește, o ridic. Nimic. Schimb locul, intru în stuf. E un câine galben acolo, e ud, e mort. Miroase, îl las. Trec mai departe, mă umplu de apă, de noroi, rămân. Sunt câțiva țânțari, țiuie încet, mi se așază pe mâini, pe față, îi las. Din râmă a rămas doar o fărâmă, aleg alta, nouă, neîncepută, o scufund, aștept. Soarele îmi intră-n ochi, mi-i face mici. Îl las, e bun, e nou, e galben, e mare. Intră în apă, se joacă, sclipește, o umple de licurici. Balta a luat foc, dansează. Se trezesc broaștele, vorbesc. Pluta stă între lumi, plutește. Eu am trimis-o acolo, cu o râmă, un ac și un plumb. O păzesc. O aștept, vreau să-mi trimită vești. Pești. Pluta dispare, se duce dincolo, nu o mai văd. Trag de ea, o scot afară. Bățul s-a îngreunat, zvâcnește. La capătul lui e o altă viață, bună dimineața, îi zic, bine ai venit pe lumea mea, uite, ăla-i soarele, ăsta-s eu, sunt om, te prind. Țin în palmă un pește cum n-am mai văzut. E colorat, pestriț, solzos, mă privește. Îl pup, îl bag în buzunar, îi cer iertare. Nu-i place aici,

în lumea lui era mai bine, sunt un porc, sunt o bestie, nu-mi pasă. Schimb râma, o trimit în lumea cealaltă. Broaștele mă ceartă, ciorile. S-au trezit, se plimbă, mă studiază ca pe o lăcustă. Mă uit dacă e vreo lupă de la ciori spre mine, vreo plută, ceva. Nimic. O ridic pe a mea afară, nimic. Schimb locul, pluta se duce dincolo, guta zvâcnește, bățul, a mai venit cineva, un pește palid. Îl salut și pe el, îl pup, îl pun în buzunar, lângă cel colorat, să-și vorbească o vreme, să-și țină de urât. Mi se încurcă firul, face un nod, mai multe. Le descâlcesc, aud mașini, claxoane, tiruri. E târziu, mă gândesc, e devreme. Sunt ud, plin de noroi, miroase a câine galben. Am obosit. Ascund bățul în stuf, râmele. Mă gândesc la paznic, la fesul lui, îi las trei țigări, mă duc. Nu e nici opt. Bat la ușa lui I, îmi deschide. Da, mă întreabă. Ți-am adus ceva, pot să intru. Mă lasă. OK, în afară de noroi ce mai ai. Are cuburi de gheață în ochi. Îmi vine să tac, să mă ascund. Nimic, îi zic. Scot peștii din buzunar, sunt morți ca un câine galben, îi așez pe pătură. Se uită la ei, se uită la mine. Știi că nu poți să te duci în halul ăsta la vernisaj, nu. Probabil că știu, nu știu. Nu-i zic nimic. Dau să plec, îmi zice că pot să-mi iau și peștii cu mine. Mulțumesc, zice. Îi iau. Cu plăcere, zic. Ies, se aprind becuri. Cobor la cafea, mângâi blana de urs, intru la baie, le dau drumul peștilor în closet, trag apa. Fumez niște țigări, mănânc ceva, mă întorc, mă schimb, mă pregătesc pentru expoziție. Trebuie să fiu mai devreme acolo, să văd ce și cum. Să ajungi mai devreme să vezi ce și cum, mi-a spus un om aseară. Mă gândesc că are dreptate, mă gândesc ce și cum. Îmi iau tirul de unde l-am parcat, învârt în silă de volanul invizibil, trec de poteca din stuf, o las în urmă, intru iarăși în oraș.

Lăcustele stau pe pereți, mă privesc tăcute. Pe unele le știu, pe altele le-am uitat, pe cele mai multe le-am uitat. Mai sunt câteva pe care nu le-am uitat, lăcustele strivite de piele, dar am promis că n-o să le arăt nimănui, niciodată. Fotografiile mă lasă rece, deși e cald aici înăuntru, prea cald. M-am îmbrăcat frumos, sunt gol. Vorbesc cu un om, stabilim detalii. Sunt un neon, luminez, am păreri, mi le exprim. Mi se răspunde da, da, cum doriți. Sunt un nene, am un buzunar care miroase a pești,

îmi țin o mână acolo, pe cea stângă, cea care mă stingherește. N-am nici o lupă. Se instalează și un microfon, o să vorbesc la el, e prea târziu să alerg și să mă ascund, e o minunăție, o minunăție de viață. Heeei. Încep să vină oameni, dau noroc cu unii, îi salut din cap pe alții. Apare și I cu prietenii, e frumoasă, îmi zâmbește. Se aprind toate neoanele, luminează, mă orbesc. Vorbesc. Cuvintele curg frumos, explică, sunt mirat de câte cuvinte știu. Există mai mult decât ce știm, iar lăcustele pe care le vedeți aici sunt dovada indubitabilă. Vă garantez că nici măcar nu sunt lăcuste, ar putea fi orice altceva, fluturi-de-noapte, bunăoară. Priviți și voi prin lupă să vedeți dacă lucrurile vi se mai par la fel. Lumea râde, aveam o vagă presimțire că am umor. Sunt aplaudat, strâng iar mâini, dau din cap, zâmbesc. Mă uit la lăcuste, am un ochi uriaș, crește. Se feresc, zvâcnesc, zboară, dispar. Geamurile fotografiilor se sparg în mii de bucăți, lăcustele țâșnesc în sală, se cațără pe oameni, le intră în păr, în ochi, în gură. Clipesc, se cuminț esc, se așază din nou în fotografiile lor. Nu le mai pot privi, mi-e teamă de ce o să se întâmple. Fața mi s-a acoperit de lăcuste, le dau la o parte, transpir, zâmbesc. Vorbesc despre cât de migăloasă e o cercetare de felul ăsta, sunt mâncat de viu, pe dinăuntru, I îmi zâmbește, zâmbetul ei se face tot mai mare, mă înghite, mă sufocă, mă strivește. Închid ochii, aș vrea să plec. Nu te simți prea bine, nu, e I, mă întreabă, îmi rânjește. Nu, nu prea, îi răspund, să știi că a ieșit minunat, sunt mândră de tine. Mă bucur, nu o mai pot privi, ies un pic până afară, zic, și chiar ies, îmi aprind o țigară, mă liniștesc, mă scutur de lăcuste, mă umplu de înserare, oftez. Lumea a început să plece, e cineva care mângâie o fotografie, o fată, cred, are păr lung, negru, privesc în altă parte. Să ne vedem cu bine la următorul tău proiect, mi se spune, îhâm, răspund, ard de nerăbdare. Îmi fac curaj, îmi privesc lăcustele pentru ultima oară. Sunt frumoase, sunt nestrivite. Mă pregătesc de plecare. Vino la mine, îmi șoptește I, sunt sigură că poți. Vin, îi zic, la noapte. Bagajul e făcut, îl am cu mine. Mă sui în autocar, îl salut în gând pe

paznicul de la fermă, pornesc pe șosea spre orașul pe care îl cunosc.

E întuneric în autocarul ăsta, am niște lacrimi în ochi, nu mi le vede nimeni. Le șterg, pentru orice eventualitate. Mai citesc o dată scrisoarea, le simt iar cum zvâcnesc, cum vor să iasă. Nu le dau voie, mă lupt cu ele, chiar dacă e beznă, chiar dacă sunt în autocar. Pun telefonul în buzunar, gata, nu mai citesc nimic, ajunge. Ajunge și autocarul, cobor din el, mă gândesc la scrisoare, pornesc spre I. Trebuie să fi ajuns, trebuie să mă aștepte. A ajuns, mă așteaptă. Hei, ești obosit. Hei, sunt. Îți fac un ceai. Îmi face un ceai. Bagajul ei stă pe pat, din el se vede Harumi. Salut, Harumi, nu te-am mai văzut de mult. Puteai să o scoți de aici, să-i arăți orașul, îi spun lui I, I face ceai, nu mă aude. Ce, întreabă. Harumi, zic, ai adus-o degeaba. Nu mai face ceai, mă privește cu niște cuburi de gheață. Era prea frig pentru ea, spune, fierbe apa. Aiurea, zic. Tu nu vrei să încetezi, zice. Ești sadic, dispari, te ascunzi, nu mai dai un semn cu lunile și, brusc, când ți se scoală, vrei să fie ca înainte. Harumi, hihihi, hahaha. Îți dau o veste, nu merge așa. D-asta m-ai chemat, o întreb. Nu, te-am chemat ca să facem dragoste și ca să te cari după fără să zici nimic, îmi place la nebunie asta, e visul vieții mele. I vorbește, a obosit, nu mai poate, o cred. O ia pe Harumi din bagaj, uite, zice, o rupe ca pe un cearceaf, o aruncă pe geam. Am obosit și eu. I tace, se liniștește, are ochi de păpușă, egali. Are ojă pe ungii, oja este verde. Ți-am luat ceva, de asta te-am chemat. Uite. Sunt niște blugi, sunt noi, sunt albaștri. Cred că-mi vin de minune, zic, mulțumesc, mă uit la ei, îi las pe pat. Tu ai văzut lăcustele, întreb. Nu, ce lăcuste. Lăcustele. Cum au ieșit din fotografii și s-au așezat pe oameni. Le-a mai văzut cineva, mi-a scris că le-a văzut, am primit un mail, l-am citit în autocar. Cine. Nu știu, cineva, o fată, cred, mi-a scris. Nu, nu le-am văzut, lăcustele nu ies din fotografii, lăcustele sunt doar în capul tău. E noapte, am obosit. Las blugii pe pat, o sărut pe I pe frunte, închid ușa, chem liftul, plec încet spre casă.

( )

Ninge.

S-a golit cerul. S-a întins peste pământ. E alb.

L-am umplut de urme, am adus lemne în casă.

Am luat o hârtie din cartea asta, am mototolit-o, am pus-o sub vreascuri.

M-am rugat să nu ardă, a ars. Galben-albastru a ars.

Am tăcut, am suflat în foc să se aprindă. S-a stins.

Am aprins altă hârtie de pe butuc. A ars.

Am închis ochii, am suflat în foc. Am zis aprinde-te.

S-a aprins.

Sevă.

Am deschis ochii, am întins mâna, am lăsat-o-n foc.

M-a durut. Am scos-o.

Am scris o carte de când ai plecat. Acum fac focul cu ea.

Mi-e dor de tine. Mi-e foarte dor de tine.

IV

Am un ochi mai mare și celălalt mai mic, o lupă, un inel la mâna stângă. Studiez fluturi-de-noapte. Aprind lumini, mă urc pe câte un scaun, apropii lupa. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Noaptea dispare, fluturii se măresc. Trăiesc într-un apartament cu parchet laminat. Scriu totul într-un caiet. Îmi plac fluturii-de-noapte, nu știu ce m-aș face fără ei. Unii se feresc, foșnesc, zboară, dispar. Îi sperie lupa, ochiul deschis. Își văd de viața lor și foșnesc mai departe. Mă întorc și eu la a mea. Închid și ochiul deschis, ascult. Mi se pare de multe ori că liftul te poartă dinăuntru în afară. Închid ochii și îl aud: înăuntru. De când studiez fluturii-de-noapte, am devenit atent și la lustre. Sunt lustre atârnate de tavan pe care le mișcă ceva. Vântul, să zicem, dacă ar fi vânt. Dar nu e. Vecinii de deasupra. Dar nici ei nu sunt. Nu tot timpul. Ajung la concluzia că unele lustre se mișcă pentru că așa vor ele. Pur și simplu. Fără vânt, fără vecini, fără ca lustrele din altă cameră să se clintească vreun pic. Chestia asta mă neliniștește. Cobor de pe scaun, îmi intră lumina în ochi. Și pe ea o mișcă ceva. La fel ca și pe mine. Ne tot mișcă lucruri. Fluturii-de-noapte, liftul, lustra, lumina. Ne mișcăm. Acum sunt obosit, deși, în general, tac. Beau, fumez și câte și mai câte, nu prea mă uit în oglindă, n-am o față pe care s-o deslușești ușor. Mi-e sete. Mă duc în bucătărie să beau bere.

Ea e îmbrăcată într-un trening vișiniu, are un văl pe ochi, un inel pe un deget al mâinii stângi, la fel ca al meu. Stă pe scaunul ei, lucrează. Se întunecă tot mai devreme, îi spun, îi prind capul

în palme, i-l sărut, aprind lumina. Mă orbește becul, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Lucrează, ce faci, întreabă, ești bine. Bine, spun, sunt obosit. Deschid frigiderul, scot o bere, o torn în pahar, beau. Ai și pilaf, dacă vrei, zice, e ăla de ieri. Ăla de ieri e numai bun, zic și eu, scot pilaful de legume din frigider, îl încălzesc, mă așez, îl mănânc, e bun. Și? întreabă, și, zic. Fluturi, un miliard de fluturi, clasificările astea mă omoară. Tace, are niște ochi migdalați pe care nu îi văd. Ochii ei tac, ochii ei lucrează. Mai ai țigări, am rămas fără, zice, caută țigări, nu mai are. Mai am eu. Uite. Fumează. Fumăm. Tu, întreb, ea ca de obicei, nicicum, bine. Bine. Stingem țigările, ne uităm unul la altul. Doi oameni care lucrează acasă, unul în dormitor, altul în bucătărie. A obosit și ea, e un om obosit. O apăs pe nas, nasul ei piuie. O mai apăs o dată, piuie din nou. Lasă-mi-l, mi-l turtești, zice, nu mă pot abține, piuie întruna. Fac un sendviș, vrei, mă întreabă. Nu, tocmai am mâncat. Se aprind becuri prin blocuri, foșnesc fluturi-de-noapte. Mănâncă. Dă-mi și mie să mușc. Ai zis că nu vrei, pe ăsta îl mănânc eu. Bine. Fumez. Ascult fluturii. E unul care zboară, se apropie de mine, mi se prinde în păr, cade în paharul cu bere. Scot lupa, îl studiez. E ud, e beat, înoată. Îi întind un deget, se agață de el, îl salvez, îl pun pe masă, lângă farfuria cu pilaf. Scârbos, zice, o să-ți intre și-n mâncare. N-o să intre, n-o să mai zboare. Sunt om de știință, studiez lucruri mici, aproape invizibile. Fluturii, noaptea, felul în care tace, vălul de pe ochii ei. La ce te gândești, o întreb, la nimic, îmi răspunde. Ia fluturele cu un șervețel, deschide geamul, îl aruncă. Scârbos, zice iar, m-am săturat. Tac. Mă gândesc la fluturi, la lupă, beau. Nu te mai atinge de berea aia, zice, știu, o să fac fluturită nocturnă, zic, beau mai departe. Tace și ea, tăcem împreună, roiesc fluturii, foșnesc, avem aură de fluturi, o bucătărie de fluturi, avem pilaf. Gata, zice. Deschide televizorul, se așază pe canapea, mă așez lângă ea. E un film, oamenii se iubesc, sunt departe unul de altul. Are ochi frumoși, ficși, se uită, are un văl. Fac un duș, mă umplu de apă, e un fluture-de-noapte la neon, mă pândește, îl pândesc, ne pândim. E pauză la film, schimb posturi, găsesc un meci, e 2-1, se joacă. Ea cască. Mă duc să mă

culc, îmi zice, bine, zic, noapte bună. Noapte bună. E 2-2, căcat. Încep să casc, mai înscrie cineva, din ofsaid, se termină așa, nedecis. Dau vina pe arbitru, era poziție regulamentară. Mă dezbrac, mă bag în pat lângă ea, sforăie ușor, îi mângâi bluza de trening vișinie, o iau în brațe, rămân cu ochii în tavan, aud fluturii, foșnesc.

E dimineață, miroase a cafea, bună dimineața, bună dimineața. Am visat că mă dădeam în leagăn, zice, zburam peste pădure, nu mă mai opream. Încerc să-mi aduc aminte ce am visat și eu, n-am visat nimic. Îmi amintesc alt vis, i-l spun: se făcea că eram în pat împreună, dar tu nu erai tu, erai un fluture-de-noapte, foșneai, te zbăteai, lătra un câine galben când intram în baie, pe urmă plecam în piață să luăm broccoli pentru ciorbă. Nu se face ciorbă din broccoli, îmi zice, știu, zic, îți povesteam doar visul. L-am visat demult, am uitat când. Dacă vrei, mergem la cumpărături, zice. Pot să fac broccoli la cuptor, cu brânză și ouă. Sau supă. Mergem? Mergem. Bem cafeaua împreună, o să mergem la cumpărături, îmi foșnește capul a noapte, zumzăie, zvâcnește, încerc să-l fac să tacă, nu pot. Se ridică ușor, parcă s-ar da în leagăn. Se dezbracă, se îmbracă. Aș lua-o în brațe, dar mi-e teamă că o să foșnească. Chemăm liftul, intrăm înăuntru, mergem spre afară. Liftul are o oglindă, în oglindă sunt doi oameni, un om seamănă cu ea, celălalt seamănă cu mine, am un ochi uriaș, privesc cu el ca prin lupă, ieșim afară. Afară sunt blocuri, o lumină moale printre ele, stătută. Pășim prin ea ca și cum n-ar fi, se mișcă, îi caut mâna, o prind. Are o mână mică, de copil, de femeie, se pierde în a mea, îi simt inelul, e acolo, mă zgârie. Trec mașini, trec oameni, tramvaie, autobuze, câini. Îi e frică de câini, simt inelul cum mă strânge. Stai liniștită, n-o să-ți facă nimic. Nu înțelegi, zice, nu înțelegi. Aș vrea să știe că o apăr, traversăm, facem ciorbă de broccoli. N-am mai auzit-o de mult tăcând așa, se uită după ciori, le vede, sunt oameni pe cartoane care abia se trezesc din somn, nestingheriți, aș vrea să fiu ca ei, să-mi fie foame și atât. Ce ai vrea să luăm, mă întreabă în lumina aia moale, nu știu, nu mi-e foame, n-am nici o idee. Intrăm în magazin, luăm un coș,

ne pierdem printre rafturi. Broccoli n-au, o fi fost vreo invazie de lăcuste. Săpun, zice, detergent, zice, și cafea, zic. Se duce la legume, mă duc la brânzeturi, n-avem prea mulți bani, trebuie să avem grijă cum îi cheltuim. Nu cumpăr nimic, nu-mi trebuie. O urmăresc cum alunecă printre rafturi, morcovi, țelină, detergent, săpun, dispare. Dă-l în mă-sa de broccoli. Mă duc la pește, îmi place cum miroase peștele, o aștept. Sunt crapi, carași, somni, scrumbii, mă privesc cu ochi ficși de sub cuburi de gheață. Niște iepuri de pluș, uriași, ceva mai încolo. Mă privesc și ei cu ochi ficși, rânjesc. I-aș așeza sub cuburi de gheață, i-aș face file. Nu mai vine, s-a rătăcit. Mi-e frig de la pești, vreau să vânez iepuri. S-ar putea să fiu un morocănos și un ursuz, să nici nu mă prea descurc pe lumea asta. Oamenii cumpără lucruri, oamenii împing cărucioare, oamenii au copii, nimeni nu cumpără pește, nimeni nu miroase pește, îi doare-n cur de pește, tac, încerc să zâmbesc cu zâmbetul meu deslușibil, nu-mi iese, nu mi-a ieșit niciodată, hai odată, hai, că mă ia somnul și mă bagă sub cuburi de gheață, sunt cozi la case, o văd venind, se apropie, nu știe că sunt aici, mă ascund, mă uit la ea de parcă n-aș fi cunoscut-o vreodată, are un văl pe ochi, o mândrie, o nepăsare, ce femeie frumoasă, zic, ce femeie frumoasă. Bau, îi spun, nebunule, îmi zice, ce poante aiurea faci. Ai luat, o întreb, am luat tot, zice. Tu? Cafea, răspund, mai trebuia ceva, nu, e bine. Trecem prin casă, plătim, s-a scumpit carnea, s-au dus banii, cred că o să facă ciorbă. Fără broccoli. Ne oprim în parc, lăsăm sacoșele, fumăm. Mi-e dor să fugim undeva, spune, fumează, să fim doar noi și atât. Să stăm întinși în iarbă, să nu facem nimic. Nu poți să stai întinsă în iarbă, e deja frig, o să răcești. Nu contează, zice, spune-mi dacă vrei. Mă gândesc, pământul mi se pare ud, moale, cleios, murdar. Vreau, zic. Mă ia de mână, mâna ei e mică, de copil, de femeie. Mă strânge de inel, în cealaltă mână avem plase, mergem printre blocuri spre casă, lumina se împuținează, se strânge, se zgribulește, se mișcă, n-avem ce face cu ea, o dăm la câini, intrăm în scară, chemăm liftul, intrăm înăuntru, e o oglindă acolo, în oglindă sunt doi oameni, unul dintre ei seamănă cu

mine, are un ochi mai mare și altul mai mic, celălalt seamănă cu ea, ochii nu i se văd bine, are un văl peste ei, îi astupă. Urcăm, ieșim afară, deschidem ușa de la intrare, lăsăm plasele în bucătărie, perdelele se mișcă, încet, dar se mișcă, sunt fluturi-de-noapte care atârnă de ele, dorm, foșnesc.

Aserejé, ja, deje, tejebe tude jebere sebiunouba majabi, an de bugui, an de buididipí, dau din mâini, sunt un om vesel, cineva a inventat o limbă necunoscută, îmi place. Închide porcăria asta odată, zice, o închid, nu mai dau din mâini. Pe bune, pune și tu ceva normal. Schimb canalul. *One day, baby, we'll be old, oh, baby, we'll be old, baby, we'll be old.* Las-o. O las. Cântă mai departe. Nu mai are lacrimi, inima i s-a uscat, nu mai râde și nu mai plânge, nu se mai gândește la ea tot timpul, ci doar la poveștile pe care ar fi putut să le spună. Îmi place, știu limba, mă face să mă mișc. Mă mișc, dansez. Dansează și ea, are în mâini țelină și morcovi, dansează, cântă. Vrei un morcov, vreau un morcov, îmi dă un morcov curățat, mi-l întinde, ce morcov bun, sunt un iepure de pluș nefeliat, am un morcov, morcovul e un microfon, cânt la el, îl mușc, îl halesc. Se termină melodia, am rămas fără microfon, am obosit. A obosit și ea, se așază. Mă ajuți, zice, mi-e somn, zic. Nu mai fac nici o ciorbă, zice, bine, zic, oricum nu mi-e foame. Fumează iar, mă duc să mă culc, morcovii rămân pe masă, carnea, țelina, tot. Mă bag sub plapumă, mă învelesc în ea, mă răsucesc, sunt un cocon, o pupă. Foșnesc, rontăi din cearceaf, aștept să vină noaptea, să-mi crească aripi, să mă lipesc de becuri, de perdele, să-mi deschid ochii. Sunt o larvă, un vierme, un dăunător, distrug recoltele de țelină, morcovi, broccoli și cearceafuri. Într-o zi voi fi bătrân, sunt deja. Am încremenit, nu se mai aude nimic, doar ea, doar scaunul pe care stă așezată. Vine în cameră, se lipește de mine, nu simt nimic, rămâne așa, lipită, adormim.

Ne trezim, e după-masa, ies din cocon, n-am aripi, doar mâini și picioare amorțite, mă dor. Mă privește, ne privim. Are un văl invizibil pe ochi, am și eu unul, o pânză de paianjen, încerc s-o clătesc cu apă, nu se duce. Ne mișcăm, dormitor, sufragerie, baie, bucătărie, e ca și cum am sta. Suntem ca în

oglinda aia de lift, doar semănăm cu noi, îmi vine să-i zic. Dar tac și încerc să zâmbesc cu zâmbetul deslușibil. Are și ea un zâmbet la fel. Ni-l exersăm, să vedem ce iese, fie ce o fi. Cântă. Într-o zi va fi bătrână, se va gândi la toate poveștile pe care ar fi putut să le spună. S-a ascuns sub văl, cântă. E femeia cu văl, e femeia mea cu văl. Încerc să i-l dau la o parte, iau un album de fotografii, mă uit în el, ne uităm împreună. Aici o țin în brațe, aici o sărut. Aici îmi zâmbește de parcă atunci s-ar fi inventat zâmbetul. Aici are ochi. Ochii ei foșnesc din fotografie, nu e nici un văl acolo, doar ochi. Aici e pe plajă. Îi văd nepăsarea, mândria. Bucuria. Bucuria. Aici mă scălâmbăi. Eram vesel, aveam o lupă, mă strâmbam prin ea. Aici e sus, pe creastă. Privește departe, se vede că vede departe. Nu-i era frică de câini, de nimic. Se pune în brațele mele, răsfoim poze, tace. O tot sărut în fotografiile alea, ea râde, mă sărută și ea, ani și ani de fotografii în care ne tot sărutăm. Mda, zice. E ceață afară, e iarăși toamnă, e frig. Vrei un sendviș. Vreau un sendviș. Face sendvișuri. Dacă aș face acum poze, n-ar ieși nimic, nu e lumina bună, avem văluri pe ochi, fluturi-de-noapte agățați de perdele. Am să anunț Societatea Lepidopterologică. Suntem singurii care avem fluturi în casă. I-am întrebat pe vecini, ei n-au. Și e toamnă deja, e toamnă de mult. E aproape un miracol, voi fi faimos. Apartamentul cu *noctuidae*. Rămâne doar să le clasific, dar n-am nici un chef. Oricum n-o să mă creadă nimeni. Ea a rămas cu pozele. Se tot uită în ele. Aici eram tristă, tocmai îmi spuneai că pleci să studiez fluturi. Mă uit și eu la atunci când era tristă. Era. Nu avea nici un văl pe ochi și se vede bine. Acum nu mai plec nicăieri, zic, uite, au venit fluturii la noi. Zâmbesc. Aproape deslușibil, nu știu. Ai stat prea mult cu fluturii tăi, mi-a fost urât, a început să-mi fie frică de câini, n-ai idee ce frică îmi e. Dar te apăr, îi zic, trebuie să știi că te apăr. Nu ține de asta, zice, pur și simplu nu ține de asta. Aș putea jura că plânge, are un văl pe ochi, n-am nici o dovadă, doar simt. Aprind lumina, vin fluturii. Mă sui pe un scaun, apropii lupa, încep să-i studiez. Fute-m-aș să mă fut, zic, uite rechinul. Avem rechini în lustră, e ditamai cimitirul. Foșnesc, sunt aproape morți. Ce, mă întreabă,

se uită la știri, tocmai a fost un accident pe DN1. *Cucullia umbratica*, fluturii-rechin, avem o lustră plină. Dă-i afară, zice, nu-i dau, sunt morți. Iau unul în palmă, 54 de milimetri, încă se mișcă. Apropii lupa, fluturele mi se scufundă în palmă, îmi astupă linia vieții. Se mișcă scaunul, aproape cad. Ești nebun, îmi zice. Nu sunt, nu știu, s-ar putea, nu încă. Ai grijă. Am. Stau. Sunt plin de rechini, mi-am umplut palmele de *cucullia umbratica*, îmi rontăie liniile, îmi ajung la oase. Îi scutur, îi las pe covor. Mă refugiez în bucătărie, am o sticlă de țuică, încep să beau. Vine și ea, spală niște vase. Să strângi fluturii ăia, da. Da, zic. Spală vasele, întotdeauna mi-a plăcut când spală vasele. Se mișcă cumva fără să știe că se mișcă. Se mișcă frumos, fără ochi, singură, are nepăsarea aia, mândria. Sunt ale ei, nu vrea să le arate nimănui, sunt pur și simplu ale ei. Când o iau în brațe, nepăsarea, mândria devin ale mele. Și asta mi s-a părut mare lucru mereu. O iau în brațe. Potolește-te. Nu mă potolesc, n-am de ce, are un inel pe un deget al mâinii stângi, la fel ca al meu, am drepturi. Lasă-mă, zice. N-o las, acum sunt puternic, acum am curaj. Băi! Strigă, sperie fluturii, mă face să mă retrag. Gata, zic, gata. E furioasă, plânge, nu plânge la fel ca înainte, acum chiar se vede. Iartă-mă, zic, sunt un vierme. Nu cred ce spun, doar mi-e ciudă. Mai beau un pic, să-mi treacă. Nu-mi trece, spăl restul de vase, ne uităm la televizor, mă întreabă lucruri, tac. Noapte bună, zice, se duce în dormitor, stinge lumina, se pune în pat. Noapte bună, zic, rămân pe canapea, număr fluturi în gând, adorm. Camera se umple de faruri de la mașini. Alunecă pe tavan, peste lustră și perdele, le mișcă, dispar. Se ridică plapuma spre tavan, o țin. Îmi astup ochii cu degetele, îi strivesc.

Soare. Îmi gâdilă pleoapele, mi le mușcă. Mârâi, mă feresc, mă întorc cu spatele. Lasă-mă-n pace, dorm. Îl simt, îmi dă târcoale, îmi foșnește în urechi. Trag plapuma peste cap, mă prefac că nu există. Lumina se lipește de mine, se plimbă pe degetele de la picioare, întrece orice măsură. O plesnesc cu sete, morții mă-tii, ți-am zis să mă lași. O strivesc. O gânganie cleioasă mișcă din aripi pe canapea. Un fluture. Iartă-mă, îi zic,

n-am vrut, te-am confundat. Mi-a murdărit pătura, piciorul. Îl iau de aripă, îl așez într-un ghiveci de flori. Soarele îmi intră în ochi, mă strivește ca pe un fluture. Uite ce am făcut. E numai vina ta, pișa-m-aș pe razele tale. Nu pare să-i pese. Pun apă la fiert pentru cafea, mă duc la baie, trag apa. Ea doarme. E dezvelită. Are gura ușor întredeschisă, lumina o mângâie, o dezmiardă, o face să strălucească. Strălucește. I s-a dus mândria, nepăsarea. Îmi vine să plâng, n-am dormit bine. Apa fierbe, pun zahăr, cafea. Mă uit pe geam. E un bloc acolo, s-a umplut de umbră, umbra e vie, e un copac, se mișcă, mângâie ferestrele, a răsărit copacul, zic, ce-mi trebuie minuni, uite-le, cafeaua fierbe, se umflă, dă pe afară, curge peste aragaz, stinge focul, căcat, ce căcat am făcut aici. Las totul așa, s-a trezit și ea, cafea, zice, salut. Salut, îi zic și eu, vede aragazul, se umbrește, nu spune nimic. Ne aprindem țigări, le fumăm în tăcere, le stingem, ea curăță aragazul, ibricul, are o mândrie, o nepăsare, pune apă la fiert pentru altă cafea. A răsărit un copac, îi zic, ce copac, îmi răspunde. Pe bloc, i-l arăt. E o umbră, zice, de la soare. O umbră, zic. Scutură fluturi de pe perdea, îi scoate afară, m-am săturat de ei, spune, mi-e scârbă. Se aude liftul, afară, să facă ceva cu liftul ăsta, nu-l mai suport cum uruie. Iartă-mă, zic, te rog mult să mă ierți. Privește în gol, afară, la copac. Mai vrei cafea, să-mi dai cana, mai vreau cafea, îmi toarnă. Fumăm iar, e soare, probabil că e sâmbătă sau altă zi în care se bat covoare. Se aud cai, copitele lor pe asfalt, se aud oameni, strigă. Lumea a fost făcută așa, cu blocuri și alei. Și umbră de copac a răsărit pe bloc: bună dimineața. Și cineva a zis să se bată covoarele și s-au bătut. Și cineva a zis să treacă o căruță cu cai și a trecut. Și cineva a zis să se cânte și s-a cântat. Și la început au fost cuvintele *fiare vechi luăm*, dar din ele n-au mai rămas decât niște vocale. Și cineva m-a făcut pe mine după chipul și asemănarea lui și m-a așezat pe un scaun, la fereastră, să fumez. Și apoi la fel a făcut și cu ea. Și din cafea iese abur, și din țigară iese fum. Și suntem amândoi îmbrăcați și ne rușinăm unul de altul. Și cineva a zis să zboare baloane, iar ele au zburat.

Baloane roșii și verzi plutesc printre blocuri, se lipesc de geam. Închid ochii, râd. Ea își dă vălul de pe față, uite, uite, uite, strălucește, bate din palme. Îmi sare în brațe, mă sărută. Strălucim amândoi, ne strângem, ne zâmbim. Suntem niște proști, îi zic, îmi pune un deget la buze, mă face să tac. O ridic în brațe, e ușoară ca un fulg, ești un pitic, îi zic, asta ești, piticule, sunt, sunt, sunt, zice, o las ușor pe pat, o dezmierd, o sărut, închide ochii, se topește, o caut, mă caută, ne găsim, piele lângă piele, o singură piele, ne învelim cu ea, ne ascundem, foșnim, mă zgârie, mă mușcă, o zgârii, o mușc, strălucește, mă umple, o umplu, e ea, doar ea, eu sunt înăuntrul ei, perdelele încep să se miște, se mișcă și lustra, ne mișcăm, sunt viu, mă pierd, lucrurile se răsucesc și dispar, te iubesc, îi spun, ea plânge, ea râde, ea țipă, își înfige unghiile în carnea mea, mă umple de sânge, țipă, doar țipă, țip și eu, îi apuc fața în palme, tremură, o aduc înapoi, își deschide ochii, îi simt privirea cum mi se înfige în creier, mă umple de sânge, mă sfâșie, mă sfârșesc. Mă ustură carnea, îmi zvâcnește, mă doare. Ea a adormit, nu vreau s-o trezesc, e goală, nu se mai rușinează, mă furișez, intru la duș, apa e roșie, de la sânge, sunt gol, golit, e plin de faianță aici, de gresie, de pești, de fluturi. Sunt luni de când nu ne-am mai atins.

Se trezește, își trage încet vălul pe ochi, se îmbracă. Aprinde o lumânare parfumată, să nu mai miroasă a noi, zice, râd. O iau în brațe, stă. O mușc, o doare. Poate ieșim la plimbare, e încă frumos afară. Poate, zice. Mâncăm niște pilaf, lumânarea arde, copacul a dispărut, caii, covorul, baloanele, au rămas doar blocurile, aleile. Se piaptănă, se uită în oglindă. Ce vezi, întreb, nimic, zice, ieșim din casă, coborâm pe scări, ne urcăm într-un tramvai, mă uit pe geam, ce vezi, mă întreabă, nimic, îi răspund, coborâm. Sunt blocuri și aici, sunt numai și numai blocuri. Trecem printre ele pe alei, ne latră câini, mi-e frică, îmi zice, hai să ne întoarcem. Mai avem puțin, îi zic, uite, aproape am ajuns, o să vezi, nu e nici un câine. Se întunecă, e încă soare, mergem înainte. Are o mândrie, o nepăsare, o frică, mă umplu de blocuri, de câini. Uite, îi zic, apa se întinde de la blocuri până

departe, e un cer deasupra, se odihnește, niște păsări, plutesc. E un câine pe dig, se oprește să-l mângâi, îl mângâi. Încetează, zice, o faci dinadins. Nu-i răspund, câinele mă linge, se ia după noi. E un copil, Marian, îl strigă bunica, aruncă cu bolovani în apă, bolovanii se scufundă, se duc la fund. Câinele rămâne cu Marian, are purici, țipă bunica, să fii cuminte, mamaie, da? E o bancă, suntem cuminți, soarele coboară pe un câmp, umple apa de sânge, ne uităm la Marian, la câine, la bolovani. Să mai stăm, îi spun, uite, se înserează. Se înserează. Se aprind becuri în blocuri, felinare pe alei. Se duce lumina, se face albastră, vin fluturi, zboară, roiesc. Ți-e frig, mi-e, zice. O iau în brațe, încerc s-o încălzesc. Hai pe câmpul ăla, să stăm întinși, să nu facem nimic. Ne uităm la dârele de avioane până nu se mai văd. Vrei, o întreb, nu, răspunde. Se schimbă lucruri, culori, apar lilieci, halesc fluturi. Lumina tremură, foșnește. Mergem, zice, mai stăm, zic. Încă un pic, te rog, încă un pic. Trec mamaie cu Marian, trec și niște pescari, trece câinele, se duc cu toții spre blocuri, au case acolo, ne lasă singuri, se întunecă. E beznă. Sunt umbre mari care fâlfâie spre apă, ajung la lilieci, îi halesc. Mișto, zic, cucuvele. Ce ai zis, mă întreabă, nimic, îi răspund, umbrele astea, cucuvele. Mă rontăie fluturi pe dinăuntru, îmi halesc linia vieții, mi-au ajuns la oase îmi vine să cânt, mi-e frig. *No need to run and hide, it's a wonderful, wonderful life*, mergem, zic, hai, zice. Miroase a cartofi prăjiți, ne apropiem de blocuri, de mașini, e plin de umbre pe digul ăsta, se mănâncă una pe alta. Să n-o mai luăm pe aici, sunt câini. O las să se ducă pe unde nu-s câini, îmi aprind o țigară, mă uit la umbre. Încerc să înțeleg ceva, mi-e greu. Ea a luat-o înainte, pe acolo pe unde nu-s câini. Se tot duce, încă o văd, se oprește, e un om acolo, o trage de mână, o mângâie pe păr. Alerg spre ei, sunt plin de umbre care se halesc una pe alta. Omul mă vede, fuge de mine. Îl ajung, îl lovesc cu pumnii, cade, îl lovesc cu picioarele, îl umplu de sânge, îl scuip. Oprește-te, oprește-te, strigă ea, mă trage înapoi, mă oprește, mă opresc, omul mă înjură de morți, fuge, ce a vrut de la tine, o întreb, o țigară, îmi zice, de ce te-a mângâiat pe păr, o întreb, de prost, zice, mergem mai departe,

avem un tramvai pe care trebuie să-l luăm, îl luăm, ești dement, o aud, taci, te rog, îi spun. Mă dor oasele, mi se umflă mâna. E noapte de-a binelea, oamenii sunt în blocurile lor, mamaie și Marian, pescarii și-au aprins luminile, se mișcă. Intrăm în al nostru, chemăm liftul, liftul uruie, intrăm înăuntru, mă văd în oglinda lui, am un ochi uriaș, dement, nici măcar nu sunt eu. Casa e goală, e beznă. Nu sunt fluturi, nu e nimic. Un hol, o bucătărie, o baie, un dormitor, o sufragerie. Aprindem lumini, televizorul. Urlă cineva din el, îl fac să tacă. Lumânarea e stinsă, e un fluture în ceară, cu aripile întinse. Vino, te rog, să vezi, vino. Vine. Îi arăt lumânarea, fluturele dinăuntru. E cel mai frumos mort pe care l-am văzut, îi zic. E perfect, a stins flacăra, s-a înecat în ceară. Să facem ceva, zice, trebuie să facem ceva. Aprinde lumânarea să se topească ceara, poate îl salvăm, hai. Ești nebună, zic, ești chiar nebună, e cel mai mort fluture pe care l-am văzut. Începe să plângă, încep să râd. Îți aduc alții, vii, avem câți vrei. A rămas cu lumânarea în mână, caut fluturi, în lustră, pe perdele, în baie, nu găsesc nici unul, au plecat toți, zic, ăsta a fost ultimul. Mângâie încet fluturele din ceară. Mă dor oasele de la mână, pun niște gheață. Ea încearcă să aprindă fitilul de la lumânare. Nu se mai aprinde.

Caut fluturi mai departe, nu se mișcă nimic. Trebuie să vii să-ți arăt expoziția, ne-ar face bine să ieșim din orașul ăsta. Tace, cu lumânarea în mână. E un oraș frumos ăla, ai să vezi. Știi, când vorbeam la vernisaj, fluturii au ieșit din fotografii și s-au așezat pe oamenii din sală. Nu se poate, zice. Probabil că nu, zic. Dar a mai fost cineva acolo care a văzut asta. Cine, mă întreabă, habar n-am, îi răspund. Mi-a scris, dacă vrei îți arăt. Nu, zice, te cred. Tace, ține o lumânare stinsă, privește spre becuri, dincolo de ele. Îmi sună telefonul, e un mesaj, ce faci, mi-e dor de tine, scrie. Mă închid în baie, răspund, trag apa: sunt obosit, mă gândeam la tine. Rămân în baie. Și eu, zice telefonul, vreau să vorbim, vreau să te aud. Te sun eu, scriu, mai trag o dată apa, mă clătesc pe față, ies. Mă duc să iau țigări, am rămas fără, zic. Tu nu ieși niciodată după țigări, zice, mă trimiți pe mine. Acum ies, zic, mă încalț, deschid ușa, chem

liftul, sunt înăuntru, cobor spre afară. Afară e noapte, sunt blocuri, plec pe alei, sun. Hei. Hei. Se aud cratițe din bucătării, televizoare din sufragerii, muzică. Ce faci, mă întreabă, nu știu, răspund. Mă plimb pe alei, ascult blocurile, caut fluturi. Nimic nou, zice, nimic nou. Tac, aș vrea să-i spun că Marian aruncă bolovani în apă, că bolovanii se duc la fund, că mamaie zice să fie cuminte și să nu pună mâna pe câine, că are purici, că mă dor oasele de la mâini, că umbrele se vânează una pe alta, că am văzut o apă plină de sânge, că m-am pișat pe soare, pe razele lui, că mi s-a stricat lupa. Nu-i spun nimic, o întreb doar tu ce faci. Ți-am zis, zice, mi-e foarte dor de tine. Sunt trei luni de când n-am mai vorbit. Aproape patru, zic și eu. Îmi vine s-o întreb de Harumi, mă abțin. Întreb doar cum mai e viața ta. Încerc să trăiesc, zice, e tot ce pot să fac. Tac, înghit blocuri, apartamente, alei. Ești singur, mă întreabă, nu, nu sunt singur, îi răspund, doar acum, am ieșit să cumpăr țigări. Mi-ai spus că o să fii singur, credeam că ești singur. Sunt foarte singur, îi zic. Nu ești, nu faci decât să te fofilezi, ca de obicei, să umbli după fluturi-de-noapte și să numești asta viață. Nu știu ce să spun, mă întreabă dacă mai sunt la telefon. Mai sunt, zic, sunt singur, îi repet, minți, îmi spune. Ea unde e, întreabă, mă claxonează o mașină, mă așez pe un trotuar, acasă, zic. Acasă, zice, acasă. Și e bine așa? Nu știu, simt cum mi se învârt blocurile pe dinăuntru, mă fac să vomit. De ce m-ai sunat, o întreb, pentru că mi-era dor de tine, îmi răspunde. Culeg o piatră de pe trotuar, o arunc. Să fii cuminte, mamaie, cuminte. Tac, tace și ea. Cineva prăjește ceapă, ouă, altcineva parchează, îi piuie mașina, coboară, se aud tocuri, o voce, da, pui, tocmai am ajuns, pusi mic. Pusi mic, zic și eu. Ce ai zis, întreabă și ea. Nimic, zic, pusi. OK, ca de obicei nu înțeleg nimic din ce zici, dar ți-ai uitat blugii la mine, știi, nu. Mă întreabă. Cred că știu, da, răspund. Îmi pare rău, poți să-i faci cadou. I-am făcut deja, zice. Cui, întreb. Unui tip, zice, îi vin foarte bine, el știe să-mi mulțumească. Bravo, zic, deci faci bine. Când nu mi se face dor de tine, da. Zi ceva, mai zice. Mă bucur că îi vin blugii și mă bucur că ți-e bine când nu ți-e dor de mine. Ce-ai vrea, pe bune, să te aștept toată viața, să

fac aport când ți se scoală ție fluturii? Ai rămas cu inelul ăla pe deget și nu mai știi să ți-l scoți, când e evident că-l porți de pomană. Habar n-ai ce vrei de la viață. Strigă, mă sfâșie. O iubesc, zic, înțelegi. Tace. Tace cât să mă întind pe trotuar cu fața în sus, să văd blocurile cum se învârt printr-un cer negru, murdar, o gaură, tace până îmi vine să vărs. Și pe mine mă iubești, nu, mă întreabă. Da, zic, mult. Nu se poate așa ceva, zice, mi-e scârbă de tine, scârbă, înțelegi, scârbă. Îmi închide telefonul, mă scufund în asfalt, e rece, e moale, e murdar, e gol. Să fii cuminte, mamaie, cuminte, e o voce care mă zgândăre, mă zgârie, e tot ce mai aud. Merg pe alei, blocurile sunt în mine, le-am înghițit pe toate, le-am șters de pe fața pământului. Chem liftul, vine, intru, mă uit în oglindă, nu sunt eu, e un ochi uriaș, o lupă, văd blocuri, lumini, fluturi. Le scuip. Deschid ușa, mă așez pe scaun, ea e tot acolo, cu vălul, cu mândria, cu nepăsarea, cu bucătăria ei, cu tot. Ți-ai luat țigări, mă întreabă, nu, îi răspund. Se uită la mine, la praful de pe haine, nu zice nimic, se ridică de pe scaun, deschide televizorul. Eu rămân, îmi mut scaunul la fereastră, o deschid. Sunt lumini departe, sclipesc, parcă ar fi licurici. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Mă uit pe geam. Măuitpegeam, măuitpegeam, măuitpegeam, uitpegeam, uitpegeam, uitpegeam, pegeam, pegeam, pegeam, geam, geam, geam, geam, geam, geam, geam, geam

( )

Vino, mângâietoareo, dragostea mea, și te sălășluiește întru noi!

Vino și ocrotește cartea aceasta de flăcările ce o vor cuprinde!

Vino și dă-mi tăcerea cea bună prin care să rabd frigul ăsta cumplit!

Vino și învață-mă limba cea necunoscută, ca să îmblânzesc câinii cei galbeni!

Vino, tămăduiește și potolește cumplita vijelie a tulburării și aprinderii!

Vino și deslușește-mi calea de a fi pururi mic!

Vino și alină-mi, cu zâmbetul tău, inima zdrobită!

Vino, și cu pașii tăi, calcă cerul ce s-a întins pe pământ, pentru ca urmele tale să ajungă iar la mine!

Vino și învață-mă să deschid ochii, să croșetez, să adorm!

Vino și ia de la mine stropii ce picură din tavan!

Vino și cântă pădurii, ca să aduci înapoi câinele cel rătăcit!

Vino și preschimbă cafeaua în ceai de cimbrișor, pentru ca diminețile să miroasă a tine și a motanul care ne va însoți!

Vino să aprindem focul, să ardem poze cu lăcuste, și nu hârtii!

Vino și fă să răsară umbră de copac, atât pe blocuri, cât și pe pustii!

Vino, cu lumina neînserată a pielii tale și se vor risipi toate nălucirile și spaimele!

Vino cu copilul nostru cel nenăscut!

Vino, mângâietoareo, dragostea mea, și te sălășluiește întru noi!

V

Îmi scot inelul, și-l scoate și ea. Nu prea mai are sens, nu, zic, nu, zice și ea. Îi prind fața în palme, îi zâmbesc. O să fie bine, spun, știi că o să fie bine, nu. Dă din cap că da. E speriată, are o mândrie, un văl. O sărut pe frunte. Mergem, nu. Mergem, da. Avem bagajul pregătit, ieșim pe ușă, intrăm în lift. Înăuntru spre afară. O văd în oglindă, e frumoasă, e o femeie frumoasă, n-o văd prea bine, are niște ochi migdalați sub văl. Mai e cineva în oglinda aia, seamănă cu mine, are un ochi mai mic, normal, și celălalt mai mare, ca prin lupă. Îi apăs nasul cu degetul, să văd dacă piuie. Piuie. Încă mai piuie, îi zic, vezi, o să fie bine. Zâmbește. Mi-l turtești, zice. Nu-i nimic, zic, o să ai un nas turtit care piuie, o să fie secretul nostru, cine mai are așa ceva. Nimeni. E de un milion de ori mai bine să ai un nas turtit care piuie decât să ai un nas neturtit care nu piuie. Toată lumea o să creadă că ai un nas ca toate nasurile. Un nas frumos, un pic turtit, doar un pic. Doar eu o să știu că ai un nas magic. Așa o să te și recunosc. Când n-o să mai fiu sigur că ești tu. Dacă piuie, o să-mi aduc aminte. Dar ții secret, da, n-o să le spui și altora ce e cu nasul tău. Bine, promit, zice, îmi întinde mâna, dau mâna cu ea, avem un secret, e doar al nostru. Gata, zic, mi-ai luat o piatră de pe inimă. Mai mult de atât nu-mi trebuie. E iarnă, e seară, e frig, avem bagaje, avem un secret pe care-l vom păstra toată viața. Ajungem la gară, luăm bilete, e liniște între peroane, au înghețat câinii. Abia aștept să fiu în tren, mă gândesc, abia aștept să fiu în tren, zice. Ne place trenul, ne suim în el, suntem

singuri, aproape singuri, plecăm spre un oraș în care încă mai e o expoziție de fluturi, fluturii mei de noapte, ce-or mai fi făcând, i-am lăsat singuri, i-am părăsit. Trecem prin sate, prin unele a nins, e o zăpadă pitică la marginea drumului, e fum, iese din coșuri, e seară, picotim. Și-a tras vălul de pe față, ca să vadă mai bine pe geam. E doar ea, o femeie cu un nas care piuie, probabil că a ieșit pe fereastră, aprinde focul în casele alea în care e frig, taie mărunt legume, le pune la fiert, își trimite copiii la culcare. La ce te gândești, o întreb. Nu știu, zice, la nimic, mi-e bine. Oftează, rămâne la geam, nu se clintește, ochii ei se duc peste câmpuri, nu-i mai e frică de nimic, o simt, știu. Intrăm într-un oraș, trenul se oprește. Se urcă oameni în compartiment, ne spun bună seară, le spunem bună seara. S-a întunecat, au rămas doar umbrele unor copaci dintr-o pădure, ea e tot acolo, la fereastră, s-a născut la fereastra unui tren, stă acolo de-o viață. Oamenii încearcă să aprindă lumina, e un bec ars, se supără, se mută, pleacă în alt compartiment. Ce bine, zice ea, o aud cum foșnește, îi sclipesc ochii pe locul ei de la geam, sunt uriași acum, parcă ar privi printr-o lupă. Ne întindem, suntem singuri în compartimentul nostru, avem o casă care ne tot duce prin noapte spre un oraș cu fotografii de fluturi, nici nu mai contează unde. Aș putea să merg așa cu ea toată viața, fără inelele noastre, pur și simplu, s-o privesc cum privește pe geam, să știu că nasul ei piuie dacă îl apeși, atât. Să nu-i spun nimic, să nu fie nevoie. Încep să se vadă munți, zăpada lor sclipește. Ne lungim de la o banchetă la alta, unul lângă altul, ne e cald, privim. E o lună acolo, deasupra zăpezii, din tren n-a mai rămas decât fereastra, luna e galbenă, uriașă, plină de fluturi, zburăm spre ea împreună, zburăm. Se lipește de mine, mă lipesc de ea, nu ne mai spunem nimic, avem lupe, privim. Sunt felinarele unei gări, oprim, coborâm pe peron, fumăm repede o țigară, ne intră frigul în oase, ne trezește, suntem niște oameni dintr-un tren, trenul pleacă mai departe cu noi. Trec lumini, se mișcă, luminile unor orașe pe care n-o să le mai vedem împreună, case din care iese fum, felinare, o apăs încet pe nas, nasul ei scâncește, e noapte, zburăm. Lasă-mi-l, îl turtești, am ajuns,

trebuie să coborâm. Coborâm, ne dezmorțim, ne luăm bagajele, spunem o adresă, o mașină ne duce până acolo, intrăm într-o casă pe care n-o cunoaștem, niște oameni pe care îi cunoaștem ne-au lăsat să stăm, stați cât vreți, ne-au spus, simțiți-vă ca acasă, nu trebuie să ne mulțumiți. Casa e străină, ea și-a tras vălul pe ochi, sunt convins că acum nasul ei n-ar mai piui. Frumos din partea lor, zice, da, frumos, zic și eu, o să le lăsăm o sticlă de ceva, să le mulțumim. Ne plimbăm prin casa care nu-i a noastră, fumăm țigări într-o bucătărie care nu e a noastră, aranjăm un pat care nu e al nostru, ne privim în ochi care nu sunt ai noștri. Eu o să mă culc, zice, sunt frântă. Bine, îi zic, eu o să mai stau puțin, dacă nu te superi. De ce să mă supăr, stai cât vrei. Stau cât vreau, ea se întinde în pat, își aranjează pernele, vălul pe ochi, mândria, nepăsarea, oboseala, adoarme. O păzesc, o aud respirând, s-a dus, visează. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Am o lupă invizibilă acolo, îl simt cum se mărește, cum se face uriaș. Se dezvelește, e un picior care îi iese de sub plapumă, îi văd pielea albă, genunchiul, tresare ușor, probabil că îi e frig, o învelesc, să nu i se mai vadă, să nu-i fie frig. Își îndoaie genunchii, și-i ridică, iar doarme cu genunchii îndoiți și ridicați, plapuma se înalță, e ca un cort. Fumez, închid și ochiul deschis, văd cortul, mă văd cum fumez acolo, la marginea apei, cu râul trecând peste pietre, cu munții aproape, cu pădurea foșnind, cu rămășițele unui jar în vatră, cu ea dormind, cu mine fumând, stelele, singurătatea aia, toată liniștea dintre noi, o singură liniște, de la ea dormind până la mine fumând și înapoi, un singur drum, un singur om, o singură liniște, un singur cort, o singură viață. Animalele foșnind, apa peste pietre, sfârâitul țigării din care trag, lumina ei, luna uriașă, aceeași lună uriașă cum e cea de acum. Dragostea furișându-se prin iarbă, toate lucrurile care îți spun că nimic rău nu se poate întâmpla, că ești în inima lor, că ești parte din ele, că ai ajuns, că nu trebuie să mai pleci. Și fermoarul de la cort pe care-l tragi și ea care doarme în sacul ei de dormit și-ți zâmbește de acolo, fără mândrie, fără nepăsare, fără suspin, zâmbește în somn, înfofolită în sacul ei, așteaptă să

o săruți, iar tu o săruți în timp ce intri în sacul tău, vă lipiți sacii împreună, foșniți, vă dezmierdați, lângă apa aia care tot trece peste pietre, la buza pădurii, lângă munți, voi și nimeni altcineva, de atunci și pururea și în vecii vecilor, amin. Și noaptea care vă îmbrățișează cortul, vă cuibărește și vă adoarme, unul lângă altul, lipiți, foșnind. Și soarele care se furișează până la voi, vă mângâie, vă dezmiardă, vă cere să vă treziți, să vă faceți mari, să faceți dragoste, să faceți cafea, cafeaua pe care o fierbi pe vreascuri, niște căprioare care vin să se adape, roua care se amestecă cu pipi, sendvișurile cu roșii, o altă dimineață în care vă zâmbiți, în care de la ea până la tine nu curge decât liniștea ca o apă pe pietre, și liniștea ca o apă pe pietre de la tine până la ea, atât, nimic mai mult, sting țigara în bucătăria care nu e a mea, alung toți fluturii-de-noapte, rămân pe un scaun lângă pat, să o privesc cum doarme ca printr-o lupă, să o păzesc să nu-i fie frig, să nu se dezvelească, să rămână în cortul ei din pădure, o viață, să nu mai plecăm nicăieri. E liniște, o liniște stătută, e o femeie cu văl care doarme într-un pat străin, zvâcnește, foșnește, tresare, doarme mai departe, eu rămân pe scaunul meu, nemișcat, o păzesc.

Fac o cafea, aștept lumina să vină, să mă întâlnesc iar cu fluturii mei de noapte. Sunt felinare pe stradă, orașul a încremenit, sorb din cafea, lumina se strecoară pe străzi, mușcă din case, din ferestre, se face mai mare, mușcă din pleoapele ei, din văl. Bună dimineața, zice, bună dimineața, zic. Ai dormit bine, o întreb, da, îmi răspunde. Își trage vălul pe față, îmi cere cafea, mă întreabă de ce n-am dormit. Nu știu, zic, nu mi-a venit. Încep să treacă mașini, oameni înfofoliți, copii cu ghiozdane. Ce liniște e în casa asta, ce liniște, îmi zice, luna încă mai e pe cer, palidă, mușcată de fluturi. Suntem de o viață împreună, am ajuns la sfârșitul ei. E frig, nu, mă întreabă, trebuie să fie, zic, munții sunt aproape, sunt albi. Ascultăm știri la radio, e frig, va fi și mai frig, va ninge. E de fes, mă întreabă, o fi, zic. Tu ai, întreabă, n-am, zic. Așa, zice, să nu care cumva să-ți iei, ce o să zică lumea dacă o să te vadă cu fes. Ea și-a luat, și-l potrivește pe cap. Mă apropii de ea, i-l trag peste ochi, hopa, e

noapte, vezi, asta o să zică. Și-l aranjează la loc, i-l trag iar peste ochi, o sărut. D-asta nu port eu fes, oricând se poate face noapte. Râde, recunoaște că-i un motiv destul de bun. Abia așteaptă să ieșim. Ieșim. Orașul s-a chircit de frig, aproape că nu-l recunosc. Casele s-au strâns una în alta, s-au făcut mai mici, oamenii nu-s adevărați, se prefac doar că trec pe lângă noi, să nu ne simțim singuri, să nu ni se pară că ne-am rătăcit. Ne-am rătăcit, dăm ocol unor piețe, ajungem în același loc, pe aici, zic, trebuie să fie pe aici, e aproape de centru, doar am mai fost. Nu recunosc mare lucru, ne învârtim într-un gol cu case, copiii au ghiozdane, oamenii sunt înfofoliți, au fesuri. Mă ia de mână, îi trag fesul pe ochi, rămâne așa, du-mă, zice, du-mă unde știi. Țin o femeie de mână, are un fes pe ochi, încerc să găsesc fluturi-de-noapte în plină zi, în plină iarnă, n-am lupa cu mine, am uitat pe unde s-o iau. Trece un vânt, ne îngheață, trec doi oameni, se țin și ei de mână, ea e subțire și albă, are pielea străvezie, râde, nu-i pasă de frig. Simt fluturi de gheață pe față, îngheț. Grăbesc pasul, trag o femeie cu fes pe ochi după o femeie subțire și străvezie, mai încet, îmi zice, mai încet. Îi dau drumul, alerg, trec de oamenii care se țin de mână, simt un val de fluturi pe dinăuntru, de lăcuste, oamenii mă privesc mirați, au ochi care mă întreabă ce vreau, ochii nu sunt rotunzi, nu sunt egali, nu sunt de păpușă, mă scuzați, le zic, v-am confundat, mă întorc la ea, nu mai are fesul pe ochi, are doar un văl. Ce a fost asta, mă întreabă, nimic, mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut, m-am înșelat. Tace, tocmai am ajuns la fluturi, nici nu mi-am dat seama cum. Aici e, trag aer în piept, fie ce-o fi, zic, intrăm. E un paznic, ne aprinde lumina, sunt trepte, le coborâm. Nu te simți prea bine, nu, mă întreabă, ba da, zic, e bine, probabil că am emoții să îmi văd din nou fluturii. Uite-i. Sunt nemișcați, au geamurile prăfuite, au murit cu toții în fotografiile lor, nu mai e nimeni să-i privească prin lupă. Un cimitir de insecte, o sală goală, tăcută, luminată de neoane, un paznic. Ea se uită la fiecare în parte, sunt frumoși, zice, sunt fluturii tăi. Nici măcar nu sunt fluturi, îi spun, ar putea fi lăcuste, ar putea fi furnici, uită-te bine la ei, o să vezi că, de fapt, nu sunt nimic. Dacă ai

avea și tu o lupă, ai vedea că lucrurile nu ți se mai par la fel. Se uită la mine, mă strânge de degete cu mâna ei mică. Am un ochi mai mare și celălalt mai mic. Îi închid pe amândoi. Văd o lăcustă în iarbă, o fetiță care suflă în păpădii, caut în buzunare după pietre și castane, nu găsesc nimic, văd un tricou care ascunde sâni și alunițe, o piele albă, străvezie, sunt mâini de bărbat care se plimbă pe acolo, nu sunt ale mele, eu aveam un inel, acum nu-l mai am, mâinile astea n-au nici un inel, n-au avut niciodată. Deschid ochii. Nu prea mă simt bine, îi spun, să știi că a ieșit minunat, sunt mândră de tine, îmi zice. Mă bucur, nu o mai pot privi, ies un pic până afară, șoptesc și chiar ies, îmi aprind o țigară, mă liniștesc, mă scutur de fluturi, mă umplu de frig, oftez. Iese și ea, fumează. Frumos, îmi zice, îmi pare rău că n-am fost la vernisaj. Au însemnat mult fluturii ăștia pentru mine, îi spun, acum mi se par morți, acum nici nu mai există. Există, zice, sunt acolo, în fotografiile alea, și sunt aici, în capul tău. Îmi arată capul. Ești plin de ei, râde. Știi, zice, de multe ori mi se pare că mă privești ca prin lupă, că ai ajuns să ai una invizibilă și nu mai scapi de ea. Râde iar. Uite, își trage fesul peste ochi, hopa, s-a făcut noapte. Da, zic, încerc să zâmbesc cu zâmbetul meu deslușibil, nu-mi iese. Să mâncăm ceva, mor de foame. Să mâncăm, zice, rămâne cu fesul pe ochi, du-mă, nu văd nimic. O iau de braț, trebuie, ea nu vede nimic. Mi-a trecut foamea, zic, mai bine ne plimbăm. Și ridică-ți fesul, te rog, se uită lumea la noi. Și-l ridică, își trage vălul în loc, tace. Încerc să scap de mâinile alea care nu sunt ale mele, dar ele se tot plimbă pe piele, culeg alunițe, le fac să zvâcnească, rup un tricou, o fetiță care suflă în păpădii. Sunt o scârbă, sunt un cretin, sunt murdar. Gata, îmi spun, încetează. Orașul a luat-o razna, e plin de femei cu ochi de fetiță, toate țin de mână pe cineva, m-aș întoarce la fluturi, aș face bucăți toate fotografiile, le-aș călca în picioare. Țin de mână o femeie cu văl, sunt ultimele zile în care o mai țin, zâmbește, îmi zic, zâmbește, zâmbește, zâmbește. Zâmbesc. Hai să ne luăm covrigi, vrei. Vrea, ne luăm covrigi, sunt calzi, îi mâncăm, mă gândesc că lucrurile sunt făcute să înceapă așa, de la covrigii ăștia într-un oraș care a înghețat,

sunt buni, o întreb, sunt buni, îmi răspunde. Aș vrea să te duc undeva, îi spun, să văd dacă mai nimeresc locul. Du-mă, îmi spune, ți-au înghețat urechile, trebuia să-ți iei un fes cu tine. O apăs pe nas, piuie. Ba nu, îi zic, taci, îmi zic, taci naibii odată. Ne plimbăm, ce oraș frumos, zice, aș vrea să trăiesc aici. Nici nu mi-ar fi frică de câini, mi se par toți așa de blânzi. Uite, aici, în casa asta, să am curticica mea, să o umplu de flori, să croșetez la fereastră, să-mi aștept bărbatul să se întoarcă acasă. Să-l văd cum vine, să-mi aducă flori, tu nu mi-ai adus flori niciodată. Eu nu i-am adus flori niciodată, eu n-aș fi bărbatul pe care să-l aștepte la fereastră. Te rog, nu începe cu d-astea, îi spun. Nu începem nimic, spune, doar mă gândeam că ar fi frumos. Nu i-am adus flori niciodată, mă gândesc, nu-mi place să rup flori, nici să le cumpăr. Știi de ce nu ți-am adus flori niciodată, întreb. De ce, întreabă. Pentru că nu croșetezi, și îi trag fesul pe ochi, na, e noapte, îi spun. Și-l aranjează la loc, îmi spune să nu mai fac asta, se uită lumea la noi. Mie nu-mi pasă, îi zic, sunt vecinii tăi, pe mine nu mă cunosc, ce treabă am eu cu ei. O să învăț să croșetez, zice, o să am o curticică. Și o să ți se aducă flori, zic, bine, am înțeles. Mergem mai departe, e plin de case care au curți, sunt câini acolo, latră. Câine o să ai, întreb, bineînțeles, îmi răspunde. Și copii? Și. Deja are o altă viață, are andrele, câini, copii, flori, bărbat pe care să-l aștepte, fereastră, curte. O țin de mână, mă simt stingher, m-am umplut de larve de fluturi, mă mănâncă pe dinăuntru, mă destram încet, văd numai femei străvezii cu ochi egali, de păpușă, toate locuiesc în orașul ăsta și se plimbă de mână cu bărbații lor. Să ți-o prezint pe Ramada, îi spun, Ramada, ea e doamna mea cu văl, doamnă, ea e Ramada. Ce văl, mă întreabă, n-am nici un văl. Ba ai, îi zic, îi trag fesul pe ochi, vezi, ai văl. Pffff, zice, se uită la Ramada, Ramada e înaltă, are multe etaje, Ramada are chiloți cu găurele, să privim și noi prin ele. Ăsta e fes, nu-i văl, zice, îi e ciudă, când îi e ciudă, îi crește vălul, nu se mai vede nimic. Ajungem într-un parc, îi arăt o bancă, uite, pe banca asta m-am odihnit și am visat, eram foarte, foarte obosit, nu știu ce era cu mine. Tu ești tot timpul foarte obosit, nu mă miră, te-ai născut obosit. Cuvintele ei mă

mușcă, tac, încerc să tac, mergem mai departe. Și acum o luăm pe șosea, îi spun, de ce, mă întreabă, e urât. Pentru că o să te duc într-un loc frumos, ți-am spus doar. Și chiar trebuie să mergem pe șosea cu toate mașinile astea? Alt drum nu știu, poate la întoarcere găsim altul, acum putem să ne prefacem în tiruri și bușim toate mașinile. Tu câți ani ai, mă întreabă. Depinde, zic. E vreo vârstă la care nu mai poți fi tir? Mașinile vâjâie, le claxonez, claxonează-le și tu, îi zic, nu, mulțumesc, te las pe tine, zice, prefer să rămân așa. Nu poți fi tir decât de unul singur, mă gândesc, nu trebuie să spui nimănui când te prefaci în tir. Sunt tir, nu mă simt bine. Ea e stingheră, nu-i place să se plimbe pe marginea șoselei. Mai avem mult, mă întreabă, imediat, îi zic, acum. Caut o potecă, caut stuf. Nu văd decât niște urme într-un noroi înghețat, niște plante sfrijite, galbene, răpuse de frig. Pe aici, cred, nu sunt sigur. Mergem pe urmele alea, printre plante care au murit. Ajungem. Nu e nimic aici, peturi, sticle, oasele unui câine, o mâzgă, o pojghiță de gheață. O încerc, crapă ușor sub talpă, e apă dedesubt, mă ud. Aici e, zic. Aici e ce, mă întreabă. Locul. Se uită în jur, nu înțelege nimic, nu sunt nici măcar ciori, se aud mașini, tiruri, claxoane. Am făcut atâta drum ca să mă aduci aici, se uită la mine, încearcă să înțeleagă. Da, zic, când am fost era frumos, erau pești, era soare. Îmi pare rău, zic, vâjâie mașinile, nu se aude ce spun. Mergem, mă întreabă, mergem, zic. Îi arăt o fermă, hai pe acolo, am un prieten, aș vrea să-l întâlnesc. Ridică din umeri, nu se mai miră de nimic, pare obosită, îi e foame, n-a mâncat decât un covrig. Călcăm pe un pământ pustiu spre o fermă care abia se vede. E vânt, aș fi vrut să am un fes, îmi îngheață urechile. Se văd munții, uite, munții, îi spun, sunt plini de zăpadă, sclipesc. Sunt gropi pe care trebuie să le ocolim, cauciucuri de tir, mașini de spălat, o iarbă sfrijită, galbenă, moartă, bălți înghețate. Nimeni. Ajungem la fermă, are un zid prăbușit, găuri în acoperiș, pe acolo picură apă, sunt șoareci, pânze de păianjen, apă care picură încet din tavan. Văd un pat scâlciat, o pătură murdară, niște cizme, o salopetă, un fes. Las trei țigări pe pervazul ferestrei, iau fesul cu mine, îl pun pe cap. Tu ești nebun, mă

întreabă, chestia asta are cel puțin trei sute de ani. Nu-mi pasă, e umed, e ros, miroase a mucegai, un pic, doar un pic, e numai bun. Mi-e frig, zic, am uitat să-mi iau un fes cu mine, n-ai zis tu că-mi trebuie un fes, uite. Mai bine îți îngheață urechile decât să porți scârboșenia asta. A făcut ochi mari, sunt migdalați, nu-s de păpușă. O luăm pe câmp înainte, încercăm să găsim drumul spre oraș, nu se mai vede nimic, doar albul de pe munți, noroiul înghețat, un ziar, câte o păpușă fără cap. Au dispărut și mașinile, suntem singuri pe un câmp, purtăm fesuri. Ne-am rătăcit, mergem înainte. Să ne întoarcem la șoseaua aia, îmi zice, nici nu mă gândesc, îi răspund, nu-ți place pe acolo, ce rost are. Se vede fum undeva departe, ne grăbim să ajungem acolo, ne mușcă vântul, am obosit. Ne tot apropiem, fumul rămâne departe, nicăieri. Hai, zic, hai, fesul îmi dă puteri, e un fes bun, o iau de mână, o să-ți iau flori, îi zic, să mergem. Ajungem nicăieri. Sunt oameni acolo, au un tuci pe foc, învârt în el, fac mămăligă. Ne latră niște câini, se joacă niște copii, se opresc, ne privesc, îmi iau fesul de pe cap, îi salut, ne salută. Orașul, îi întreb, îmi arată cu mâna spre nicăieri, învârt mai departe în tuciul ăla, își potolesc câinii, le mulțumesc, o luăm în direcția mâinii. Soarele se chircește, se face o umbră. Am obosit, băi, am obosit, o iau în brațe, încă un pic, zic, și ajungem. Se văd blocuri, niște turle de biserici, grăbim pasul, ne umplem încet de oameni, de mașini, intrăm într-o cârciumă, ne odihnim, bem câte o bere, mâncăm cârnați cu cartofi prăjiți, sunt buni, suntem frânți, ieșim de acolo, eu mi-am uitat fesul, ea și l-a luat pe al ei, e deja seară, orașul e urât, nu-i mai place, să ajungem mai repede acasă, îmi spune, mi s-au umflat picioarele, acum, îi spun, imediat, aia nu e casa noastră, pe aici.

Am luat bere cu noi, desfacem sticlele, ciocnim. Pentru fluturi, zic, pentru fluturi, zice. S-a întins într-un fotoliu, a dispărut. Îi aduc o pătură, o învelesc. Nu-i scrie, îmi spun, să nu care cumva să-i scrii. Berea are un gust sălciu, o vărs la chiuvetă. Îmi iau capul în palme, mi-l ascund. Îmi apare Glenn, îmi scoate limba, aleargă prin casă, se pitește sub masă, îmi face bau, are o lupă, mă privește cu ea. Sunt obosit, n-am dormit

noaptea trecută, îmi mor fluturii pe dinăuntru, e normal, îmi zic, e normal. Nu-i scrie, n-are nici un rost. Ea doarme în fotoliul ei, n-a apucat să se dezbrace, să-și termine berea. I-o vărs la chiuvetă, mai bine. O iau în brațe, o duc în pat, îi scot pantalonii, ciorapii, puloverul, o învelesc, o sărut, sting lumina. Mă trage lângă ea, mai stai, îmi zice. Mă ajută să mă dezbrac, suntem goi, obosiți, e beznă. Îmi respiră în ureche, altfel, fierbinte. Mă lipesc de ea, am 94 de ani neîmpliniți, încerc să-i văd ochii, fața, nu se vede nimic. Ne mișcăm încet, suntem două corpuri bătrâne, obosite, oarbe, nu mai așteptăm nimic. E întuneric între noi, se mișcă o plapumă într-o casă străină, ea nu e acolo, eu nu sunt aici, și totuși ne mișcăm unul într-altul, două corpuri goale, în care a locuit odată cineva. Ies larve de fluturi din mine, le las în ea. Noapte bună, îi spun, mă scufund cu cearceaful, mă tot duc. Noapte bună, zice și ea, se întoarce cu spatele, adoarme, mă întorc cu spatele, închid ochii. Îl visez pe Glenn, îl fugăresc printr-un oraș pustiu, intră prin camere mucegăite, îmi scoate limba, lupa, nu-l pot prinde, alerg pe o pojghiță de gheață, crapă sub pașii mei, mă scufund, mă umplu de pești, mă împrietenesc cu un paznic, îi dau țigări, fumăm sub apă, e liniște, ne dăm o lupă unul altuia, privim prin ea, să fii cuminte, mamaie, îmi zice paznicul, lasă-l pe Glenn, e plin de purici, își umple fesul cu pești, mi-l întinde, na, să ai și tu fes, ți-o fi frig, mulțumesc, îi zic, îl trag pe cap, peștii mi se cuibăresc în păr, iau paznicul în brațe, îl îmbrățișez, are sâni, e gol pușcă, mă trezesc, sunt lipit de ea, ea doarme, se crapă de ziuă, mă dau jos din pat, fierb apă pentru cafea, mi-e frig, am părul ud, mă îmbrac. Îi scriu un mesaj, mi-e dor de Harumi, i-l trimit. Sorb din cafea, ea tot doarme, nu se mai trezește, nu trece nimeni pe stradă, nimeni, absolut nimeni, e sâmbătă, zic, sau altă zi în care oamenii nu se mai trezesc. Aștept să se trezească, să-mi răspundă. Cafea, mă întreabă, îi aduc cafea, stă cu plapuma până la gât, să nu văd că e goală. Se îmbracă pe ascuns, am îmbătrânit, zice, mă simt de parcă aș avea o sută de ani. Mi-a picat rău mâncarea de ieri, cârnații ăia. E frig între noi, se întinde de la mine până la ea, de la ea până la mine, trece peste

mese și covoare, de la un fotoliu la altul, se așază tăcut peste lucruri, un singur frig, o singură viață. Intru la duș, zice, dispare, lasă în urmă frigul, o ceașcă de cafea, o umbră bătrână într-un fotoliu. Se aude telefonul, e un mesaj acolo, Harumi a murit, vezi-ți de viața ta. Simt bolovanii lui Marian cum se scufundă în apă, se duc la fund, unul după altul. E o tăcere în casa asta, un frig, îmi sparge timpanul, gheața de sub picioare, mă scufund, nu e nimeni dedesubt, nici un pește, nici un paznic, nici o lupă, nimic. *Te sun să-ți spun ce simt acum și, te rog, iubirea mea, primește-mi fericirea. Sunt eu, Picasso*, urlu din ce în ce mai tare, să nu mai aud nimic, să tacă, dracului, tot frigul, toată tăcerea de aici. Potolește-te, trezești toată strada, a ieșit de la duș, e nervoasă, ce o să zică vecinii, ce o să zică oamenii ăștia care ne-au primit la ei. Mă doare fix în cur, zic, *ți-am dat bip și sunt voinic, dar, să știi, nu-ți cer nimic. Vrei să pleci, dar nu mă nu mă iei, nu mă nu mă iei, nu mă nu mă nu mă iei, chipul tău și dragostea din tei îmi amintesc de ochii tăi.* Și-a pus mâinile la urechi, s-a întors cu spatele. Am răgușit, mă opresc, am obosit. Gata, te-ai potolit, mă întreabă. Nu știu, zic, depinde de ochii tăi. Ochii ei au un văl, sunt ficși și mă privesc urât, cu frig, cu ciudă. Să știi că nici eu nu mă simt mai bine, dar măcar nu fac scandalul ăsta. O pup, se ferește, ești o decentă, zic, tu nu studiezi fluturi. Mai bine, îmi zice, ești insuportabil. Sunt insuportabil, deja mă simt mai bine, e ultima zi aici, plecăm spre seară, eu într-o parte, ea în alta, așa am stabilit, fiecare cu viața și inelul lui. Ieșim, o întreb, e păcat să rămânem în casă, e ultima noastră zi împreună. Dacă te porți normal, îmi zice. Promit, zic, sunt cel mai normal. Ieșim, cerul e o pâclă, cerul e un frig, sunt foarte normal, foșnesc. Îmi povestește ceva, un vis de când era mică, se plimba printr-un oraș străin, era frig, exact ca acum. Eram și eu, întreb, erai, dar nu te vedeam prea bine. Și, o întreb, și nimic, îmi răspunde, visam pur și simplu că mă plimbam printr-un oraș străin și că mi-era foarte, foarte frig. Și, uite, ăsta e visul, se întâmplă. Înseamnă că acum ești copil și visezi, încearcă să zbori, să vedem dacă îți iese, în vis se zboară mult mai ușor. Nu era un vis d-ăla, zice, mă plimbam și atât,

înțelegi? Dau din cap că da, înțeleg. Mă gândesc că e bine, aș vrea să fiu în visul ei de când era mică. Uite, zic, în visul tău era un om fără fes care alerga în cerc, și alerg în cerc, tușesc, obosesc. Nu, zice, nu era, îmi strici visul. Îmi cer scuze, zic, uite, gata, ți-l las în pace. I-l las în pace, mă plimb, cine sunt eu, mă gândesc, să stric visele unei fetițe, nici nu mă văd prea bine, sunt și eu pe aici, un decor, la fel ca biserica asta. Trecem pe lângă o biserică, intrăm în curtea ei, ne așezăm pe o bancă, încerc să las lucrurile cum sunt. Nu bat clopote în visul ăsta, sunt doar niște porumbei în turlă, gânguresc. Stăm, aștept să i se termine visul, să se audă ceva, orice. Nu se întâmplă nimic, nu acum, trec niște oameni, nici nu ne văd, se duc mai departe în visele lor. Bine măcar că e sâmbătă, îmi zic, dar nici de asta nu sunt foarte sigur. Găsesc o pagină de ziar, o citesc, e de altcândva, dintr-o marți, se întâmplau lucruri și atunci, asta sigur n-a visat, că citesc un ziar de marți, când ar putea fi sâmbătă. Nu mă băga în seamă, zic, sunt doar un decor care citește o pagină de ziar, nu pot sta așa de pomană, trebuie să fac ceva, dacă nu mă mișc, îngheț de frig. Nu e vorba despre tine aici, nu înțelegi nimic, îmi zice, o cred. Ștefan, știi unde era Lavinia aseară. Citesc. Ștefan habar n-are, Ștefan nu declară nimic. Lavinia era cu mine pe un câmp, învârtea într-un tuci de mămăligă. Sau poate se lăsa pipăită de unul, Glenn, pe o plajă din Bulgaria. Dar cine naiba să se pipăie pe plajă acum? E frig, e frig și în Bulgaria, e frig oriunde, e sâmbătă. Lavinia era pe un câmp cu mine, Lavinia e o femeie cu văl, se ridică de pe bancă, mă iau după ea, urmează-ți visul, îi zic, *I'll be right here, waiting for you.* Tu și mișstoul tău, zice, eu și mișstoul meu, mi-e dragă, Lavinia visează, mă dezmorțesc, vrei să te cheme Lavinia, o întreb, ridică din umeri, îi e indiferent. O cheamă Lavinia, suntem într-un oraș, tocmai ne plimbăm pentru ultima oară unul cu altul. Am fost împreună o viață, pe un câmp, acum ne e frig. Lumea nu ne vede, pentru că suntem în visul ei. Mă simt în plus, mai visezi mult, o întreb, mi-e foame. Îmi bate obrazul, înțeleg, sunt un bulangiu. Mergem de-a lungul unui zid, mi-au înghețat urechile, țiuie. Suntem departe unul de altul, e chiar

lângă mine, încă mai foșnesc. Înserarea a început de dimineață, s-a așezat peste lucruri, le-a făcut să stea. Mă pândește. O simt. Foșnește, zvâcnește, zumzăie. Se apropie. Sunt fire de aer pe care le mișcă ceva. Vântul, să zicem, dacă ar fi vânt. Dar nu e. Păsările. Dar nici ele nu sunt. Nu acum. Sunt fire de aer care se mișcă pur și simplu. Fără vânt, fără păsări, fără ca frigul din jur să se clintească vreun pic. Chestia asta mă bucură, mă încălzește, mă face să mă uit în jur. Caut lucruri care se mișcă, le văd. Ochi. Niște ochi uriași care îmi coboară înăuntru, până la lăcuste, până la fluturi, până la furnici. Mă scotocesc, mă mișcă, mă ard, rămân. E cineva lângă un zid, mă privește. Mă scutur, e un om dincolo de privirea asta, încerc să-l deslușesc, nu pot, i-au rămas doar ochii, ochii lui foșnesc, mă umplu de licurici. Nu mă pot dezlipi, ne mișcăm, trecem mai departe. Ce-i cu tine, mă întreabă Lavinia. Nu știu, zic, era un om acolo, mă privea, l-ai văzut? Da, zice, o fată, o știi? Nu, dar cred că e fata care mi-a scris că a văzut fluturii, zic, nu i-am văzut decât ochii, atât. Lavinia tace, mă întreabă cum de sunt așa de sigur. Habar n-am, spun, de la ochi, recunosc ochii. Mergem încet, înainte, ne e foame, m-am umplut de insecte, forfotesc toate în mine, e o debandadă, gata, băi, gata, e de ajuns. Să ne oprim aici, pare mișto, zice Lavinia, își aranjează vălul, își scoate fesul, îi stă bine, e încă tânără, e frumoasă. Bine, zic, intrăm, ne așezăm la geam, e mișto, vine o chelneriță blondă, zâmbește cu dinți, ne întreabă ce servim, are ciorbică, e proaspătă. Servim ciorbică proaspătă, spun, chelnerița pare să mă cunoască de undeva, are picioare, are tocuri, are dinți, servește, servim, mi-e egal. Și ca desert, și ca desert mai încolo, am rămas la geam, a venit ciorbica proaspătă, e fierbinte, frige. Lavinia cere sare, piper, smântână, ardei iute, ciorbica mea se răcește, e frig afară, mă uit pe geam. Trece o fată, mănâncă un covrig, are aceeași privire, aceiași ochi, uriași, mă vede ca printr-o lupă, vede fluturi, vede lăcuste, ne vedem, aerul se mișcă, zvâcnește, începe forfota aia înnebunitoare, mânâncă, omule, ți se răcește ciorba. Mănânc, ciorbă de insecte, o bere, zice Lavinia, și ca desert, întreabă chelnerița, și ca desert nimic, e îmbufnată azi

chelnerița, suntem singurii ei clienți. Ieșim, cerul s-a strâns și mai tare, acum știm străzile, drumul, casa. Casa e pustie, facem bagajul, puțină curățenie, sunăm la o vecină, lăsăm cheile, ieșim. Mulțumim frumos la telefon, am uitat să lăsăm o sticlă de ceva. Ajungem la gară, trec trenuri, stăm. E liniștită Lavinia, sunt liniștit și eu. Așteptăm trenul nostru să ne ducă pe fiecare altundeva. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Începe să ningă. Ninge.

( )

Toate zilele și nopțile astea în care am fost departe de tine

Toate hârtiile astea pe care le-am scris cu un ochi închis și cu altul deschis

Toate hârtiile astea pe care le-am lăsat pe butucul de lângă sobă

Singurele hârtii care mi-au rămas, hârtiile cu care aprind acum focul

Toată singurătatea asta ca să fac focul

Toată singurătatea asta ca să mă sfârșesc de dorul tău

Toate zilele și nopțile, toate hârtiile, toată singurătatea

Toate astea

Maria

Aliluia, aliluia, aliluia

VI

Am 5 ani, un băț în buzunar, găsesc furnici în grădina din spatele blocului, le studiez. Mă întind pe pământ, scot bățul, îl apropii. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Lumea dispare, furnicile se măresc. Am un băț, un ochi închis și unul deschis, trăiesc la firul ierbii. Sunt mulțumit de viața mea. Îmi plac furnicile. Furnicile nu se sperie. Își văd de viața lor și merg mai departe. Închid ochiul deschis, ascult. Mi se pare de multe ori că vântul seamănă cu niște furnici care tot trec peste un băț și se duc în treaba lor. Mă gâdilă. Deschid ochii: nu mă mai gâdilă. De când studiez furnicile, am devenit atent și la frunze. Sunt frunze pe care le mișcă ceva. Vântul, să zicem, dacă ar fi vânt. Dar nu e. Furnicile. Dar nici ele nu sunt. Nu tot timpul. Ajung la concluzia că unele frunze se mișcă pentru că așa vor ele. Pur și simplu. Fără vânt, fără insecte, fără ca alte frunze să se clintească vreun pic. Chestia asta mă bucură. Îmi bag bățul în buzunar, îmi intră soarele în ochi. Și pe el îl mișcă ceva. La fel ca și pe mine. Toate lucrurile se mișcă. Furnicile, vântul, frunzele, soarele. Ne mișcăm. Acum sunt bucuros, deși, în general, tac. Merg și mă întorc de la grădiniță, învăț poezii, patria mea cu cununi de pini pe creste, joc fotbal, fața, pac-pac, nu prea mă uit în oglindă, nu mă interesează fața mea. O să mă duc și acasă. Mai târziu.

Acum stau. Îmi scot soarele din ochi, bățul din buzunar. Ating furnicile cu el. Zboară, furnică, zboară, zic. Furnicile se feresc, nici nu se uită la mine. Aproape că mă ia somnul,

pământul e cald, are frunze, are furnici. Închid un ochi, îl las pe celălalt deschis, ochiul se mărește, se face uriaș. Furnicile se mișcă, mă gâdilă, trec peste băț, trec peste degete, urcă pe scoarța unui copac, se ascund într-o scorbură. Mă trezesc, mă ridic, mă mișc, mă uit acolo, înăuntru, nu se vede nimic. Bag bățul în crăpătură, zboară, furnică, zboară, scormonesc cu el, strig din ce în ce mai tare. Mai taci, copile, mai taci, e un nene la balcon, are maiou, se răstește la mine. Îi scot limba, tac, nu mi-e frică de el, am bățul la mine, pot să mă ating cu el, să mă fac invizibil, să mă prefac în furnică. Pot să fug, n-are cum să mă prindă. Simt vântul cum trece, mă gâdilă pe față, simt soarele, se mișcă. Furnicile sunt tot mai multe, se grăbesc toate spre scorbură, le aud, foșnesc. Când o să fiu mare, o să mă fac furnică și o să zbor. Mi-e foame, m-am murdărit. Bate vântul, furnicile se tot adună în scorbură. Le mai ating o dată cu bățul, acum doar șoptesc încet, tot mai încet, să zboare, să zboare, să zboare. Se mișcă frunzele de la vânt, de la băț. Am un ochi uriaș, deschis, zvâcnește. Simt mai multe lucruri în mine. Sunt un mușuroi, o scorbură, sunt plin. Furnicile încep să iasă, le văd. Mai întâi una, ametită, i-au crescut aripi mici, străvezii, și le întinde, zboară. Apoi încă una și încă una, zeci, sute de furnici cu aripi. Le ating cu bățul, zvâcnesc, zboară, dispar. O scorbură plină de furnici zburătoare. Am un ochi uriaș, am un băț, cucăprecănicăcreste, zic, cucăprecănicăcreste. Simt că pot să fac orice, mi se facă frică, seară. Nu știam că se poate, nu știam că există mai mult decât ce știu. Arunc bățul, alerg spre bloc, sunt plin de furnici, le aud pe toate cum foșnesc. Intru în casă, mă duc direct la lada de pat, scot toate plăpumile, pernele și așternuturile dinăuntru, mă ascund acolo, mă cuibăresc, încep să plâng. Plâng mult, pe săturate, mă strigă mama, îmi aud numele, nu vreau să-i răspund. Unde e copilul ăsta, unde naiba te-ai ascuns? Lada de pat are niște hublouri, mama a intrat în cameră, o văd. Mama e înaltă, trece de tavan, unde o fi, unde o fi, zice, și eu care i-am făcut clătite. Nu mai plâng, mi-e foame, vreau clătite. Sunt aici, și scot un deget prin hublou, aici, sunt invizibil, nu mă vezi. Mama îmi prinde degetul, mi-l pupă,

îmi spune iar numele, ce murdar e degetul ăsta, n-ai cum să mănânci clătite cu el. Îi scot pe rând toate degetele pe care le mai am, mama le pupă pe fiecare în parte, toate sunt murdare, parcă aș fi scobit după furnici cu ele, așa sunt de murdare, nu sunt degete cu care să mănânci clătite. Ies din ladă, mama mă pupă, mă șterge pe față, ai plâns, mă întreabă, n-am plâns, îi răspund, fugi și spală-te dacă vrei clătite, îmi zice. Acum mă spăl pentru că vreau clătite, niciodată n-am știut cum știu mamele că plângi pe ascuns. M-a păcălit, mănânc și supă și iahnie de fasole, abia la sfârșit clătite cu dulceață. Vine și tata, mă pupă și el, supă și iahnie, să nu mănânci clătitele copilului, zice mama, doar una, zice el. Mâine plecăm pe șantier, eu cu tata, am 5 ani, sunt mare deja, nici n-o să pot să dorm de emoție.

Dorm neîntors. Mă trezesc de emoție, lumina abia intră în cameră, e mică, o furnică albă. Mama și tata dorm, văd blocurile prin perdea, dorm și ele. Perdeaua e plină de furnici cu aripi, roiesc toate de colo colo, zboară. Am încremenit, îmi țin respirația, aproape că mi-e frică. Vreau s-o strig pe mama, nu-mi iese nici un sunet. Zvâcnesc, mi-e frică, adorm la loc. Mă trezește tata, îmi spune pe nume, hai, trezește-te, puturoșii n-au ce să caute pe șantier. Mă trezesc, fereastra e deschisă, furnicile au plecat, n-a rămas nici una, s-au dus la scorbura lor. Îmi pare rău acum, au venit la mine și eu m-am speriat. Pâine cu unt, două clătite. Mama mă ia în brațe, abia aștept să plec cu tata, sunt un băiat mare, sunt foarte fericit.

Plecăm cu mașina. Nenea care conduce, colegul lui tata, mă întreabă ce o să mă fac când o să fiu mare. Furnicar, îi zic, nenea râde, râde și tata. Nu mai vorbesc cu ei, mă uit pe geam. Văd tot. Lucrurile se mișcă, stâlpii, copacii, sârmele. Ne mișcăm și noi, chiar dacă stăm, ajungem. Sunt oameni pe șantier, toți mă întreabă cum mă cheamă și câți ani am. Le spun până mă plictisesc, nu le mai spun. Dorm cu tata într-o cămăruță, mă învelește, îmi spune somn ușor, să fii cuminte. Mă trezesc, tata îmi arată șantierul, îmi dă o minge, mă lasă într-o curte, o să vină și alți copii, joacă-te, să vezi că vin, vine și tata mai încolo.

Mă joc, nu vine nimeni, mă plictisesc, am dat multe goluri, am dat și bară. Mă întorc la șantier, îl caut pe tata, nu-l găsesc. Lumea nu mă vede, sunt invizibil. Mă strecor printre ei, văd și schele, o să urc treptele alea până îl văd pe tata, de sus se vede mai bine decât de jos. Încep să urc, tata nu e nicăieri. Urc tot mai mult, vreau să văd ce se vede cel mai de sus. Amețesc când mă uit în jos, urc în continuare, schela strălucește, e un soare deasupra, îmi intră în ochi. Am urcat până am obosit, soarele e și mai sus, n-am ajuns până la el. Mă odihnesc, mi-e frică. Sunt singur, sunt cel mai sus, mai sus de atât nu există, nu mai sunt trepte. Încerc să mă uit departe, mă orbește soarele. Când mă uit la oameni, amețesc. Aș vrea să am bățul la mine, să fac o vrajă să nu-mi mai fie frică. Mă uit unde nu e soare, se vede o pădure, se vede o apă, aș zbura până acolo, încă mi-e teamă. Șantierul e mic, nici nu mai există. Oamenii sunt niște puncte, se mișcă de colo colo, exact ca niște furnici. Încep să-i studiez, sunt furnicar. Am 5 ani, tocmai stau pe o schelă și sunt singur. Studiez oameni. Oamenii sunt furnici. Dacă ar avea o scorbură în care să intre și eu i-aș atinge cu bățul, ar zbura. Sunt sigur de asta, sunt cel mai sigur. Poate că și eu zbor și nu știu. Măcar până acolo, la pădure, la apă. Întind mâinile, mi-e frică. Urcă un nene pe schelă, strigă la mine, copile, ești nebun, ce mama mă-tii faci acolo. Îmi las aripile jos, mă răzgândesc. Nenea ajunge la mine, mă trage de mână, jos cu tine, bă, acum, să vezi ce-ți face tac-tu. Mă duce la tata, îi spune ce făceam. Tata tace, se încruntă. Gata, acasă cu tine, n-ai ce căuta aici. Iartă-mă, îi spun, nu mă ascultă. Mă suie într-o mașină, mă trimite acasă. Când o să mă fac mare, o să studiez toate insectele. Și o să aflu de ce zboară furnicile, neapărat. Nici nu vorbesc cu nenea care conduce, sunt foarte supărat, sunt încă pe schelă, am bățul cu mine, zbor.

Sunt mare acum, prea mare. În loc de băț, mi-am luat o lupă. Studiez furnici. Formicide. Știu să le clasific. Am aflat de ce zboară, ce se întâmplă după ce zboară. Masculii mor, femelele își pierd aripile. Mușuroiul își vede de viața lui. Am o întreagă teorie despre masculii care sunt atrași de lumini după apusul

soarelui. Am scris o disertație despre aripi, moarte și apusul soarelui la furnici. N-a citit-o nimeni. Mai bine. Asta înseamnă că am timp destul să fiu singur. Să stau întins pe pământ. Să n-am bani. Să mă plimb toată ziua. Să mă întorc seara acasă. La altă casă, pentru că m-am mutat. Să mă bag sub plapumă, să mă acopăr cu totul, să nu mă mai mișc. Să studiez, și aici, lucruri mici, aproape invizibile. Umbrele felinarelor din stradă, rămășițele farurilor de la mașini, degetele de la picioare. Sub plapumă am degete, le mișc. Nu mă strigă nimeni, nu-mi face mama clătite, nu sunt luat pe șantier. E un oraș pe aproape, îl aud, mormăie. Nu ies nici mort, mi-e bine. Când ies, e noapte, mă uit la lumini pe geam, nu aprind nici un bec. Rămân așa, ascult muzică, *when the music's over, turn out the lights,* stau pe întuneric, mănânc doi covrigi cu mac și sare. Sunt într-o scorbură, aștept. În general, tac. Beau, fumez și câte și mai câte, nu prea mă uit în oglindă, n-am o față pe care s-o deslușești ușor. Nu-mi mai sună telefonul, nu dau cu aspiratorul, nu curăț cafeaua de pe aragaz. Locuiesc într-o cămăruță, am și bucătărie, gresie, faianță, gândaci. Am parizer în frigider. Am și frigider. Beau mult, până încep să râd, am țuică, mă face să cânt, *I want to hear the scream of the butterfly, come back, baby, back into my arms*. Când mă trezesc, mă doare capul, îmi intră soarele în ochi, nu mă pot uita în oglindă. Cafeaua se varsă iar pe aragaz, ies desene în zaț, ieri am văzut o căsuță, azi, un câine. Mă doare capul, lumina, jur că n-o să mai beau. Sună telefonul, nu răspund, n-am de ce. Nu mai am bani, trebuie să mă împrumut din nou, nu de la mama, nici ea n-are. Ești un trântor, zice tata, nu știi nimic despre trântori, zic eu, sunt o furnică. Am o viață frumoasă, fac ce vreau cu ea. Pun dușul pe mine și îl las să curgă. Curge. Mă umplu de apă, tremur de frig, mi-e greață. Mă șterg, trag plapuma peste mine. Sunt în scorbură, îmi place, mi se învârte patul, amețesc, îmi țiuie urechile, am gura năclăită de țuică, îmi sună telefonul. E o fată, am zis că o cheamă I. Nu-i răspund, am viața pe care mi-o doresc, de ce mai sună telefonul. Nu mai sună, parcă era mai bine când suna. Mă dor niște oase, nu știu exact care. Beau trei pahare de apă, mai beau

unul, deschid laptopul. Toate femeile au silicoane, mă enervează. Închid laptopul, mă duc să studiez furnici. Hai să ne vedem diseară, îmi scrie I, hai, îi scriu și eu. Sunt în autobuz, merg spre capăt, aș vrea să-mi rostogolesc capul, ca la popice, să dărâm oamenii care stau în picioare. Nu pot, sunt cuminte, am cămașă, s-a topit toată zăpada, nici nu zici că a fost iarnă. Ajung la capăt, merg pe câmp, caut mușuroaie, nimic. S-au ascuns furnicile, le caut. Îmi scot lupa. Amețesc când mă uit prin ea. Renunț. Mi-e somn, mă întind pe pământ, vine un câine, mă miroase, îl miros și eu, stăm unul lângă altul. Se văd blocurile, uite, blocurile, spun, sunt pline de lumină, sclipesc. Câinele se scarpină, are purici, e puțin șchiop, îl mângâi. Cuțu. Să nu-ți pară rău, îi zic, nu-i așa de nasol cum pare. Știe și el, ne-am împrietenit, parcă nu mă mai doare capul. Mă ridic, se ridică și câinele. Sunt gropi pe care trebuie să le ocolim, cauciucuri de tir, mașini de spălat, o iarbă sfrijită, galbenă, moartă, bălți. Merg spre blocuri, mergem împreună. E o lumină mare, face țăndări ferestrele. Mă orbește, mă face să închid ochii. Văd un copil care învârte cu un băț într-un tuci de mămăligă. Deschid ochii, nu-l mai văd. Mi-e foame. Am bani de un covrig cu crenvurst, cumpăr, îl împart cu Cuțu. Mai vrea, mai vreau și eu, îi explic că n-am de unde, mă sui într-un troleu, câinele șchioapătă în stație, m-am murdărit pe cămașă, nu-i nimic, mă scutur. Merg spre centru, se aglomerează, încerc să nu mă uit la lume, sunt operat la cap, doamnă, nu pot să mă ridic. Vă văd ca prin lupă, pe cuvânt. Mă lasă în pace, rămân pe scaun. E un nene în fața mea, are un fes, îmi zâmbește, îmi spune ceva într-o limbă neștiută. Îi zâmbesc și eu, îl întreb dacă are furnici la cap. Dă din cap că da, scot din buzunar lupa, i-o arăt, o studiază, își scoate fesul, se luminează, Cexina Catapuxina, îmi spune, ține lupa în mâini, fesul, mi-o arată, mi-o dă înapoi. Cexina Catapuxina, îi spun și eu. Zâmbește, se bucură, închide un ochi, pe celălalt îl lasă deschis. Își pune fesul. Mormăie ceva, își duce două degete la ochiul deschis, unul sus și altul jos, trage de ochi, și-l mărește. Îmi spune din nou: Cexina Catapuxina. Cexina, îl întreb, Cexina, îmi răspunde.

Cexina Catapuxina. Ne înțelegem, nu mă mai doare capul, am învățat o nouă limbă. Îmi spune hida do dadi do, erera riri ri ro. Întinde brațele spre mine, mă strânge. Iti toto tati, îi zic, mă mângâie pe față, își pune mâna la inimă, rita rita, îmi zice, mi-a luat furnicile cu mâna, le-a făcut să zboare. Coboară din troleu, rămâne în stație, bate cu pumnul la geamul unde stau, își duce iar două degete la ochi, și-l mărește, i se luminează fața. Rămân pe scaunul meu, au ieșit furnicile din scorbură, zboară prin troleu, zâmbesc, mă simt de parcă aș urca pe o schelă, aș fi copil și atât. Oamenii mă privesc cu teamă, le zâmbesc și lor. Cexina Catapuxina, îi spun unei tanti cu părul roșu, îmi măresc ochiul cu degetele, cobor. Îi fac cu mâna din stație, îi arăt lupa, își face cruce. Orașul n-a fost niciodată mai frumos, nici oamenii. Le-aș spune fiecăruia câte ceva, le-aș arăta lupa, dar îi las în pace, nu vreau să-i sperii. O aștept pe I, vreau să-i zâmbesc, să-i spun ce bine e să ai o lupă. Primesc un mesaj de la ea, nu mai vine, are treabă. Am un zâmbet tâmpit pe față, mi-l simt, se șterge încet, de la frig, s-a dus. Sunt singur, stau printre oameni care trec dintr-o parte în alta, simt niște furnici prin cap, mă gâdilă. N-ai voie, zic, n-ai voie. Cexina. Cexina Catapuxina. Bălmăjesc cuvinte în limba neștiută, mă încurajez. Bine, îi scriu, Cexina Catapuxina ralile. Îmi trimite un semn de întrebare, îi scriu că totul e foarte simplu. Mă întreabă ce-i cu mine, nu-i mai spun nimic. O iau aiurea pe străzi, sunt foarte înalt, vorbesc într-o limbă nouă. Aproape că mă înduioșez, s-a făcut seară. Văd un bătrân, îl întreb nu vă supărați, vi se pare că arăt ciudat. Un pic, zice și trece mai departe, mă scuzați, îi zic și trec și eu mai departe. M-aș duce până la câinele șchiop să văd ce mai face, dar e mult până la câmp, e la capăt. Rătăcesc un pic, mă așez pe o bancă, las ciorile să croncănească deasupra, e ora lor de culcare, se ceartă pentru crengi. Nu mai am țigări, trebuie să mă împrumut. Ajung la ai mei, îmi deschide tata, ce-i cu tine, mă, băiatule, am venit să-ți cer niște bani, tată, ți-i dau înapoi cât pot de repede. Tata oftează, mă întreabă cum mă descurc, vine și mama, oftează și ea. Stai în cămăruța aia, vai de capul tău, măcar stau undeva, nu vă faceți griji. Mama mă mângâie

pe păr, ți-au trebuit furnici, zice, nu puteai să te faci inginer ca taică-tu. Mama îmi dă bani de țigări, o să am și de cafea. Mă descurc, le zic, sunt om mare, îi iau în brațe, plec. S-ar putea să fiu un morocănos și un ursuz, să nici nu mă prea descurc pe lumea asta. S-ar putea să am un ochi mai mare și celălalt mai mic, o lupă invizibilă în cap. Îmi iau țigări, e bine. Ajung în cămăruță, mănânc niște parizer, dau drumul la muzică, pornesc laptopul. Toate femeile au silicoane, e numai bine. Am obosit, îmi torn niște țuică, mă uit la lumini. Luminile se așază pe faianță. Șoptesc cuvinte într-o limbă necunoscută, mi-e bine, nu mă mai gândesc la nimic. Sună telefonul. E Lavinia, mă întreabă ce fac. Bine, îi spun, uite, aici. Tu, o întreb. Bine, zice. Face o pauză lungă, îmi mai pun niște țuică în pahar. Cred că sunt însărcinată, zice, nu știu sigur, cred că sunt. Aud furnicile, beau țuica, opresc muzica. Zi ceva, zice, nu știu ce să zic, zic. Tace, tac și eu, tăcem. Sunt speriată, zice, am numai vise nasoale, că nasc fluturi-de-noapte, lăcuste, furnici. Nu vreau, zice, nu vreau. Vin la tine, Lavinia, îi spun, nu mă cheamă Lavinia, îmi răspunde. Vin, îi zic, nu veni, îmi zice. Închide telefonul, spun cuvinte într-o limbă necunoscută, nu sunt cuvintele bune, ies din casă, pornesc spre Lavinia. Orașul e pustiu, stau la stopuri, aștept mașini care nu trec. E noapte de-a binelea, nu înțeleg mare lucru din ce văd. Mă piș pe un zid, vorbesc de unul singur. Îmi imaginam lucrurile altfel, cu totul altfel. Nu așa, zic, nu așa. Ajung la bloc, mă uit la perdelele unde erau fluturi. Lumina e stinsă înăuntru, nu se mișcă nimic. Închid ochii, văd ca prin lupă. Lavinia doarme, are un picior alb, îi iese de sub plapumă. Cine o s-o mai apere de câini? Mă învârt în jurul blocului, asfaltul e rece, e moale, e murdar, e gol. Nu vreau să urc până la ea, mi-e frică de lift. O iau înapoi, stau la stopuri de unul singur, balta de pipi e încă acolo. Mă întorc în cămăruță, mă bag în pat, închid iar ochii, încerc să adorm. E noapte, urc pe schelă, sus, tot mai sus, sunt singur într-un șantier pustiu, schela nu se mai sfârșește, urc, nu mă uit înapoi. Ajung deasupra, e o pădure, foșnește, vine un vânt până la

mine, miroase a apă, a liniște, îmi caut lupa, găsesc un băț, mă ating cu el, Cexina Catapuxina, zic, deschid aripile, zbor.

Mă trezesc, spăl aragazul. Trebuie să cumpăr otravă de gândaci. S-a trezit orașul, se mișcă dincolo de geam. Oamenii merg la serviciu, aș merge și eu, dar nu mai am unde. Nu-i nimic, spăl aragazul. Mă spăl pe față, mă uit în oglindă. Mă deslușesc, sunt deslușibil, sunt normal, uite-mă. N-am nici pe dracu', sunt doar un pic obosit, nu prea mi-au ieșit lucrurile în ultima vreme. Asta-i tot. Dacă o să am un copil, o să fie bine. Îmi plac copiii, câinii, îmi plac mai multe lucruri. O să-l învăț chestii. Nu știu exact ce, dar o să-l învăț. Nu-i nimic. Îmi ard două palme pe față, mă ustură, hai, nu te mai căca pe tine, zic, mișcă-ți curu', dă cu aspiratorul. Dau cu aspiratorul. Așa. Mi-e mai bine, fac genuflexiuni, îmi trosnesc genunchii. Îi dau un mesaj lui I, îmi cer scuze pentru ieri, o întreb ce mai face. Ea face bine, îi e greu și ei, oameni suntem, mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva. Niște bani dacă vrei, zice. Stau, mă gândesc, îi scriu nu, n-am nevoie, mă descurc, îți mulțumesc mult. O sun pe Lavinia, o întreb cum a dormit. N-a dormit deloc, dar îmi mulțumește și ea pentru întrebare. Mi-e teamă s-o întreb mai mult, dar îmi spune singură, nu, încă nu i-a venit, sunt aproape două săptămâni de când trebuia să se întâmple. Ia-ți un test de sarcină, zic, măcar așa o să știi sigur, îhî, zice și ea. Mă pun să citesc, n-am stare. Ce aș face cu un copil care s-ar urca pe o schelă și ar vrea să zboare? Na, gândește-te. Mă gândesc. Aș veni la el, am vorbi, i-aș spune că, de zburat, se zboară doar cu gândul. Sunt foarte mândru de mine, am rezolvat problema. O să fiu un tată bun. O să coborâm de pe schelă și o să jucăm fotbal. O să-l las să câștige. Mă înduioșez. Mamă, ce tată bun o să fiu. Încerc iar să citesc, mi se pare că sunt mințit, nu mai citesc. Gânguresc porumbei, ciripesc vrăbii, trec mașini. Cineva sparge un geam, înjură. Mă ridic, mă uit. Se mișcă și oamenii, ocolesc bălțile, merg în treaba lor. Fiecare cu blocul și cămăruța lui. Au plase, se duc. N-o să știu niciodată unde, dar e mai bine așa. Trece un avion, se duce și ăla, lasă dâra aia albă, dâra se lăbărțează, tremură, dispare. Mi-aș fi întins rufele pe ea, dar nu

trăiesc într-o lumea d-asta. Plus că ar trebui să am rufe, să le spăl, și pula mașină de spălat. Lasă așa, e bine. Mă uit iar în oglindă. Am mai slăbit, am albit, m-am tras la față, am riduri, cearcăne, stau prea cocoșat. Mi s-a ascuțit nasul, sunt urât, mă holbez la mine, nu înțeleg ce caut în oglinda asta. Nu mai ies nicăieri, nu cu fața asta. Sperii oamenii, boule, și te mai gândești că o să ai un copil. Iar nu-i bine, n-am stare, dracu' m-a pus să mă uit în oglindă. Trebuie să mănânc. Mănânc, trece o ambulanță, îmi amorțește creierul. M-am săturat de parizer, încă o felie și vomit. Mă bag în pat, trag plapuma deasupra, încerc să adorm, simt furnici pe tălpile de la picioare, îmi șoptesc cuvinte într-o limbă pe care n-o știu, îmi zumzăie capul, e întuneric beznă, îmi trec lumini pe sub plapumă, mă liniștesc. Să sun pe cineva, să ies din casă. Lumina mă amețește, nu-mi recunosc camera, trebuie să ies naibii de aici. Vlad, zic. Îl sun pe Vlad, vorbesc cu Vlad. Vlad e la serviciu. Nu ne-am mai văzut de o sută de ani. Da, frate, cum să nu, da' s-o întrebe și pe nevastă-sa. Hai, că nu poate vorbi acum, mă sună el mai târziu. Nu mă sună, îmi dă un mesaj, a vorbit, cel mai bine o lăsăm pe săptămâna viitoare, abia așteaptă să ne vedem, frate. Nu-i mai zic nimic. Papagal. Doi figuranți, și el, și nevastă-sa. Alex. Alex nu-mi răspunde. Îmi dă și el mesaj, nu e în țară, vorbim când se întoarce. Mă piș. Radu. Radu nici atât. E cu ăla micu', e scandal mare. I. I, nu. Deja simt furnicile, mă chircesc. Nu cu fața asta. Nu, pur și simplu. Nu. Bogdan. Hai, bine, zice, pe la 5, dar la 6 trebuie să fie altundeva. Mă văd cu Bogdan, e bine. Am obosit, măcar am pentru ce să mă îmbrac. Cumpăr cafea, pastă de dinți, salam. Am o plasă, știu unde mă duc, e mai bine așa. Ies, mă văd cu Bogdan. Noroc, noroc. Băi, îi pare rău, a auzit că m-am despărțit, i-a spus Lavinia, vreau să vorbesc despre asta? Nu, nu vreau. Oricum, se vedea de mult că nu mai merg lucrurile între noi. Eu, mai ciudățel așa, cu lupa și insectele mele, ea tot timpul ofticată, nu merge. Râde Bogdan, mă bate pe umăr, de cât timp erați voi împreună, 15 ani? 15, îi zic, băi, așa sunt lucrurile, după o vreme se fut, d-asta sunt eu singur, fut eu lucrurile, nu ele pe mine. Hai, băi, era o poantă. Lui Bogdan îi

place să mă bată pe umăr și să râdă. Trece, mă, acum începe viața. Îmi povestește cum e la serviciu, cum fute el lucrurile. Se descurcă, e un tip descurcăreț. Vorbim de teroriști, îi fute-n gură și pe ăia. Și fotbalul românesc, în general. Nu se mai uită, nu mai are la ce. Băi, dar ce plăcere i-a făcut să se vadă cu mine, să ne vedem mai des, da? Clar, zic. Acum trebuie să plece să fută ceva, îmi face cu ochiul, mă bate pe umăr. Dacă vreau, îmi aranjează și mie, că par stătut. Nu, mersi, îi arăt mâna, mă descurc cu asta, zic. Pleacă Bogdan, a băut o bere, n-a fumat deloc. Mai rămân o vreme, apoi mă urc într-un autobuz și merg până la capăt. Trec de blocuri, ajung pe un câmp, caut un câine. Nu-l găsesc. Mă plimb pe câmp, sunt gropi pe care trebuie să le ocolesc, cauciucuri de tir, mașini de spălat, o iarbă sfrijită, galbenă, moartă, bălți. Se întunecă, sunt doar pașii mei acolo, o umbră. Spun cuvinte într-o limbă necunoscută, nu mă aude nimeni, pașii mi se desprind de la pământ, sar. Sunt o umbră pe un câmp. Caut un câine. Un copil care învârte cu un băț într-un tuci de mămăligă. Pot să mă desprind de la pământ dacă vreau, nu vreau. Mă întorc spre blocuri, s-au aprins luminile înăuntru. Sunt oameni acolo, se mișcă. Unii fumează la ferestre, alții sunt la masă, la televizor. E plin de ei, plin de lumini în blocuri. Stau unul peste altul, își trăiesc viețile, aici, la capăt, mi se pare frumos să fie așa, mă tot uit. Ajung în stație, e o gheretă de metal acolo, La Maricica, intru. Și aici sunt lumini, sunt oameni, sunt mese. E și Maricica, ce vă dau, mă întreabă. Niște votcă, zic, care-i mai ieftină. Îmi dă mai ieftină, mă așez la masă, mă uit la televizor cu oamenii. E meci din campionatul Spaniei, nimeni nu ține cu Getafe, țin eu. Bine, bă, Sarabia, așa, tăticu'. Era să dea gol, n-a dat, dar ce cascadă de driblinguri, nici n-au visat-o fundașii. Oamenii se uită la mine, se miră, n-au mai văzut pe nimeni să țină cu Getafe. Am lucrat acolo, lângă Madrid, le zic, 15 ani, chiar lângă stadion. Se uită la mine, doi oameni dau din cap că înțeleg. Se așază la masă, se poate, nu?, normal, zic eu, ciocnim. Noroc, noroc, să câștige cel mai bun. Îmi mai iau un pahar, Maricica știe deja ce votcă îmi place, toarnă, Getafe ia gol, lumea se uită la mine, n-au șanse cu

Realu', zic, ridică paharele, noroc, noroc. Și cum e, domne, acolo, mă întreabă un nene mai în vârstă, are șapcă, se scarpină sub ea. E bine, zic, e greu, muncă de dimineața până seara, nu-ți vezi capul de muncă, ajungi acasă și dormi. Sunt mai mulți oameni care dau din cap că înțeleg. E greu, dom'le, explică cineva, nea Aurel îi zice lumea, nicăieri nu sunt câini cu covrigi în coadă, 2-0 pentru Real, nea Aurel se întrerupe, se bucură, ce gol frumos au dat ăștia, noroc, noroc. Ne împrietenim, vorbim despre Spania, ne tratează ca pe ultimii oameni, spaniolii nu vor să muncească, ce-i mai greu ne pică nouă-n cârcă, lasă, bre, nu mai zi tu, că românu-i puturos, de unde știi tu, bă, cum e românu', vorbește despre tine, nu despre omu' ăsta care a muncit 15 ani acolo, ia spune-le, bre, cum era acolo, le spun, era greu, vezi, bă, Romică, ciocu' mic cu puturoșii, Romică nu vorbea de mine, vorbea așa, în general, ce ne facem că nu știm când știm, unii dau din cap că da, alții îl contrazic, se termină meciul, a pierdut Getafe, să nu fiu supărat, îmi zice Romică, mă bate pe umăr, hai, că face el cinste acum, face cinste. Votcă bei, votcă beau, o roagă pe Maricica să dea drumul la muzică, Maricica dă drumul la muzică, *ola ola e, macho man, ola ola e, sexy baby*, ia uite-l pe domn profesor, a și început să danseze, mă uit la domn profesor, dansează, viață, băăă, strigă domn profesor, vine la mine, mă pupă, îl pup și eu, îmi zice la ureche că el nu crede că am lucrat în Spania, n-am față, dar de ce am față, îl întreb, de prost, îmi zice, mă mai pupă o dată, se duce să danseze, se învârte printre mese. Lumea râde, mă gândesc cât de noapte e, văd furnici în votcă, le beau, mă ard cu țigara, nu simt nimic. Dansez și eu, e bine, se învârte ghereta, viață, ies în stația de la capăt, mă piș pe un gard, am blocurile în față, am un ochi mai mare și celălalt mai mic, nu mai termin, mă umplu de frig, mi-e bine. Nu mai intru, nu mai plătesc, plec spre casă, printre blocuri, blocurile se învârt, oamenii din ele, văd un câine, îl strig, nu mă bagă în seamă, sar, simt că mă duc, că plutesc prea mult, mă întorc pe asfalt, mă împiedic, cad. Mă ridic, merg înainte, mă opresc să mă mai piș, mă piș. Mi se pare că n-o să mai ajung niciodată în cămăruța mea, e prea departe,

am obosit, ce viață am avut și eu la Getafe, 15 ani și n-am înțeles nimic, găsesc o bancă între blocuri, mă întind acolo, adorm. Mă trezesc, am amorțit de frig, mă ustură mâna, am o arsură acolo, e încă întuneric, nu știu unde sunt. Trec niște trolee, îmi vine să vomit, vomit. O iau încet până în stație, mă târăsc, n-aș putea sări nici plătit. Ola ola e, zic, blocurile au luminile stinse, oamenii au dispărut, vine un troleu, mă sui în el, cobor într-o stație, mă dor picioarele, mă ustură mâna, ajung la cămăruță, deschid ușa, mă trântesc în pat. Am un mesaj în telefon, cineva îmi zice că m-a văzut din nou, în iarnă, abia acum s-a gândit să-mi scrie, citeam o pagină de ziar lângă biserică, priveam pe geam dintr-un restaurant din centru. Adorm cu telefonul în mână, mă trezește orașul, claxoanele, omul care sparge un geam. Porumbeii, vrăbiile, lumina. Pun de cafea, citesc încă o dată mesajul. Cred că știu cine ești, îi scriu, tu ai văzut lăcustele, fluturii-de-noapte la expoziție. Da, eu, îmi scrie. Și eu te-am văzut pe tine, îi scriu. Ai niște ochi care se văd, sorb din cafea, îi văd iar ochii, sunt uriași, îmi coboară înăuntru, până la lăcuste, până la fluturi, până la furnici, mă scotocesc, mă mișcă, mă ard. Mă doare foarte tare capul, mă ustură mâna. Voia doar să-mi mulțumească, n-a mai văzut fotografii așa de vii niciodată. Acum sunt moarte, îmi vine să-i scriu, nu-i scriu. Îi zic mulțumesc, o întreb ce vrea să se facă atunci când o să fie mare. Râde. Să crească iepuri, îmi răspunde, dar nu orice fel de iepuri. Și să aibă un copil cosmonaut. Râd și eu. Parcă nu mă mai doare capul. Ești trist, mă întreabă. Nu, îi zic. Să nu mai fii, zice, să ai o zi frumoasă. Îi mulțumesc, îi zic la fel.

Sorb din cafea, mă sună Lavinia. Stai liniștit, mi-a venit, îmi zice. Bine, zic, să nu fii supărată. Nu sunt, zice, n-am de ce să fiu. Atât voia să-mi spună, să am o zi bună. Și tu, zic, și tu. Sunt obosit, sunt foarte, foarte obosit, sunt un om obosit. Mă duc la pat, nu mă mai dezbrac, trag plapuma deasupra capului. Mă liniștesc, închid ochii. Sunt copil, sunt sus pe o schelă, îmi caut lupa, găsesc un băț, Cexina Catapuxina, zic, zbor spre o pădure, e vânt, e liniște, plutesc. O văd pe Lavinia, e fericită, e singură, se dă într-un leagăn deasupra pădurii, nici nu mă vede. Nu

vreau s-o supăr, o las. Cobor încet printre frunze, e mirosul ăla, de apă, de broaște, de frunze. O văd pe I în iarbă, e singură, suflă în păpădii, bate din palme. Nu mă vede, plutesc ușor, deasupra. Aerul se aprinde, e plin de licurici, foșnește, arde, se umple. E o fată care zboară spre mine, îmi râde, îmi zice Cexina Catapuxina, nu-i văd decât ochii, atât. Întind bățul spre ea, zburăm unul spre altul, un copil, o fată, mai repede, tot mai repede, aproape că ne atingem. Mă trezesc.

( )

Doamne, Doamnă, dă-mi iar hârtia ta de ziar,

Dă-mi știrile cu atentate și corupți,

Dă-mi viețile divelor care nu știu niciodată ce s-a întâmplat aseară,

Dă-mi clasamentul la zi și rezultatele etapei,

Dă-mi prognoza meteo și fata care arată harta,

Dă-mi horoscopul și reportajele bombă, anchetele și editorialele,

Dă-mi stilul de viață și ce trebuie să mănânc diseară,

Dă-mi interviurile cu duhovnici și oameni care au schimbat lumea,

Dă-mi reclamele, fotografiile, caricaturile, anunțurile,

Dă-mi politica, mapamondul și poveștile de dragoste,

Ca să fac focul cu ele,

Ca să-mi încălzesc oasele astea obosite,

Ca să nu ard toate foile pe care le-am scris,

Foile astea despre lăcuste și furnici, fluturi-de-noapte și licurici,

Lupa mea cea de toate zilele, dă-mi-o mie astăzi,

Și ne izbăvește pe noi de câinii cei galbeni,

Acum și pururea și-n vecii vecilor, amin.

VII

Am o cutie de chibrituri, un aragaz, un ibric cu apă. Abia țin ochii deschiși. Aprind focul, pun apa la fiert. Am o linguriță, o apropii de ibric, pun zahăr, cafea, amestec. Cafeaua se umflă, dă pe afară, ajunge pe aragaz, îl pictează cu zaț. Un câine, o lupă. Închid un ochi, să văd mai bine. Văd. Torn din ibric în ceașcă, sorb, încep să mă mișc, mă îmbrac. Șterg zațul cu buretele. Plec să studiez licurici. Mi se pare de multe ori că:

Ea e tăcută, zâmbește, zâmbetul ei mă mișcă. Vrei un măr, întreabă, vreau, zic, îmi întinde un măr, îl mușc. Împărțim mărul, stăm într-un microbuz, unul lângă altul, pornim. Desenează un cerc pe geam, îi pune ochi, gură, limbă, îl face să zâmbească. De ce scoate limba, o întreb, de drag, îmi răspunde. Suntem trei acum, cercul care zâmbește, ea, eu, își lipește capul de cercul care zâmbește. Șoferul a deschis geamul, intră un vânt prin el, trece printre oameni, ajunge la părul ei, părul ei e lung, e negru, foșnește. E curent aici, să-l rog să închidă geamul, o întreb, nu, lasă-l, e numai bine așa, îmi place. Să nu răcești, zic. Mi se pare că e mică și că ar putea răci oricând. Promit să nu răcesc, îmi spune, părul ei e negru, foșnește. Și să știi că nu sunt mică, ți se pare, îmi zice, dar nici n-am zis că ai fi mică, îi zic, ba ai zis, zâmbește, te-am auzit. Mă gândesc dacă am zis, n-am zis. Mușc ce a mai rămas din măr până la cotor și semințe, dă-mi mie cotorul, zice, i-l dau, îl mănâncă. E o lumină, vine de afară, intră înăuntru, se răsfiră pe banchete, se așază în părul ei, se cuibărește acolo. Șoferul dă drumul la muzică, uite niște

licurici, zic, șuvițele ei strălucesc, s-au umplut de scântei, aproape că dansează, chiar dansează. Ea a rămas la geam, se uită afară printr-un cerc care zâmbește, *you're my river running high, run deep, run wild*, aș putea jura că ea cântă, nu e ea, e radioul șoferului, ea a rămas la geam. Se sting licuricii, intrăm în umbră pe o șosea pustie, ți-e foame, mă întreabă, nu încă, îi răspund. O să fie un popas, îmi zice, mâncăm acolo, am niște sendvișuri. Știi, îi spun, e prima oară când merg undeva fără să știu unde. Te duc la licurici, îmi spune, am zis că mergem la licurici, ești un om de știință, ai lupă, studiezi licurici, eu sunt ghidul tău, te duc acolo. Îmi zice că e tot ce trebuie să știu. Îi dau dreptate. E cel mai bine așa, sunt într-un microbuz, sunt un om de știință, am lupă, am ghid, am plecat să studiez licurici, nu m-aș descurca singur. O întreb ce tarif se percepe pentru mere și sendvișuri, îmi zice că merele și sendvișurile intră în pachetul promoțional, trebuia să consult site-ul. Râd, mă face să râd, n-am mai râs de 138 de ani, mi se pare ciudat să râd, mi se dezmorțesc obrajii, aproape că mă dor, îmi dau târcoale niște raze, le simt. Ai un zâmbet frumos, zice, să zâmbești mai des. Umbra de afară se răsfiră pe banchete, ajunge la mine, se furișează înăuntru, o simt. Mă uit în altă parte, îmi vine să fac pipi. Mai e mult până la popasul ăla, o întreb, nu, îmi zice, ți-e foame, mă întreabă. Nu, îi spun, simt umbra cum se furișează, o las, mă gâdilă, îmi place, dacă nu ajungem mai repede, o să mă piș pe mine, zic. Mă simt bine că i-am spus asta, umbra zvâcnește ca o lăcustă, mă umple. Și ea care credea că noi, oamenii de știință, nu știm decât să urinăm. Mă face iar să râd, mai alungă din umbră, sunt un om de știință mai special, îi zic, sunt foarte blamat de colegii mei. Vă asigur de suportul meu, domnule, zâmbește iar, lipită de cercul ei care zâmbește. Uite, am ajuns, zice, ăsta e popasul. O să vă însoțesc și eu la pipi, doar că am să mă retrag în tufele de acolo. Îmi place asta, că facem pipi împreună. O văd, s-a făcut și mai mică, s-a ascuns între tufe, e mult soare acolo, e iarbă. Termin, termină și ea, e o casă părăsită dincolo de tufe, cât stăm aici, o întreb, un sfert de oră, îmi răspunde. Mergem în casa aia, o întreb, hai, îmi spune. O

iau de mână, e prima oară când o ating, când o iau de mână. Mâna ei se lipește de a mea, zvâcnește. Pășim spre o casă părăsită, peste pietre, iarbă, șopârle și furnici, a încremenit vântul, ne mișcăm, intrăm. Nu-mi dă drumul la mână, nu-i dau drumul la mână. Sunt corăbii pictate pe ziduri, pirați, sirene, delfini albaștri. E ziua în amiaza mare, sunt raze care intră prin acoperiș, se strecoară înăuntru, mușcă din ziduri, intră în crăpături, se odihnesc acolo, scorojesc delfinii. Ochii ei se uită la delfini, se umplu de raze, clipește, închide un ochi, pe celălalt îl lasă deschis. Are un ochi mare acum, uriaș, nu mă pot uita la el, e plin de raze, mă orbesc. Cred că ar trebui să mergem, îi spun, pleacă microbuzul fără noi. Hai, zice, mă strânge mai tare de mână, mâna ei e puternică, zvâcnește. Ajungem la microbuz, încă puțin și pleca fără noi. Scoate sendvișurile din bagaj, știu că ți-e foame, zice, mi-e, zic, mi se umple gura de salată, de pui, mușc din pâine cu tot cu șervețelul cu care e învelită, mestec, înghit, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Dacă știam că îți place șervețelul așa de mult, îți făceam un sendviș numai din el. Mă mângâie pe mână, mă atinge pe degetul unde aveam un inel, nu-l mai am, e un gol, un cerc alb, mă stinghерește. Întorc capul în altă parte, mi-e ciudă, vrei un sendviș cu salam, vreau și cu salam, înghit cu noduri, mă umplu de firimituri. Ce fel de iepuri vrei să crești când o să fii mare, ai zis că vrei să crești iepuri, dar nu orice fel de iepuri, zic. Te-ai ars cu țigara, mă întreabă. Am un alt cerc, roșu, vișiniu, pe mână, am uitat cum a ajuns acolo. M-oi fi ars, fumez prea mult. Iepuri invizibili, zice, iepuri poznași, habar n-am, zice și ea, iepuri să fie. Mă gândesc că i-ar sta bine printre iepuri, o văd mică, cu părul despletit, negru, ținându-i de urechi, râzând cu gura până la urechi. Ți-ar sta bine printre iepuri, zic, ai avea cizme de cauciuc, îmi plac cizmele de cauciuc. Și ei îi plac cizmele de cauciuc, dar să nu fie curate. N-are sens să fie curate. Râd. Ce de știe asta mică, mă gândesc. Nu sunt mică, ți-am mai zis, îmi zice, dar nici n-am zis că ai fi, îi zic, ai zis fără să zici, zice, te-am auzit. O întreb la ce mă gândesc acum, mă gândesc la lăcuste, la fluturi-de-noapte. Ești trist, îmi zice, tac, simt gust de șervețel în cerul gurii, o

arsură pe dinăuntru, ca de țigară. Mai avem mult, o întreb, mai avem, zice, își lipește capul de cercul zâmbitor de pe geam, se ascunde sub părul ei negru, n-o mai văd, foșnește. Picotesc, adorm. Degetele îmi pleacă tiptil pe scaun, trec de firimituri, de cute, de un sendviș învelit într-un șervețel, sar peste prăpastia dintre scaune, trec dincolo, pe celălalt scaun, acolo sunt degetele ei, se odihnesc, degetele mele se opresc, le adulmecă pe celelalte, le ating, le zgârie ușor cu unghiile, degetele ei se trezesc, se miră, se lungesc, se lasă atinse, intră între degetele mele, încet, tăcut, pe furiș, se amestecă împreună, un ghem de degete laolaltă, o singură mână, a ei și a mea, acolo, pe un scaun dintr-un microbuz care merge înainte pe o șosea pustie. Rămânem așa, adormim, doar degetele se mișcă, se strâng, tresar.

E aproape seară, am ajuns la marginea unui oraș mic, pustiu, de aici începe pădurea, o potecă, brusturi. Pe aici, zice ghidul meu, e mică, merge hotărât, are niște pași uriași. Umblăm tăcuți, a luat-o înainte, închid ochii, o văd și așa, am o lupă înăuntru, dispar lucrurile, rămâne doar ea, o aud, o urmez. Ne latră câini din curți, le zice cuminte, cuțu, trecem pe lângă un cal care paște, îl mângâie. Sare peste un pârâu, aproape că se udă, nu-i pasă, nu mai avem mult. E o oră tăcută, e o lumină care se schimbă, e o potecă, e o fată mică, cu păr negru, pe care o văd printr-o lupă invizibilă, acum e mare. Mă duce la licurici, printre brusturi. E o răspântie, e o altă potecă, deschid un ochi, vedeam mai bine cu el închis. Se mișcă niște lucruri, înserarea, copacii, lumina. Ajungem într-un luminiș, cerul aproape că pâlpâie, dă să se stingă, se vede o casă. Acolo, zice, vezi, mă întreabă. Văd, e o liniște prea mare, mă sperie. Deschidem o poartă, ne latră un câine, cuminte, cuțu, zice ea, cuțu se face cuminte, un cuțu uriaș, blănos și cuminte, o linge pe mâini, i se trântește la picioare. Apar niște oameni, ne salută, Maria, spun ei, te-ai întors, nu te-am mai văzut de mult. Facem cunoștință, oamenii își strâng găinile, le închid în coteț, adună vacile, le bagă în grajd, ne arată o cameră, ne lasă în pace. Ieșim, o întreb, ieșim, zice. E o pajiște mare în fața casei, e un

bolovan acolo, singur, în mijlocul ei. Mergem prin iarbă, Maria se descalță, tălpile ei strivesc iarba, se udă, foșnesc. Tu chiar o să răcești, îi spun, ți-am promis că nu, îmi zice, sunt mare, chiar dacă ți se pare că sunt mică. Nu-mi pot dezlipi ochii de la tălpile ei, i s-au prins fire de iarbă printre degete, are degete lungi, albe, ca înserarea. Ne lipim spatele de bolovan, se întunecă, piatra ne adăpostește, dospește ca o pâine caldă, ne ține de frig. Îmi aprind o țigară, o fumez încet, îi ascult sfârâitul, îi privesc jarul, sunt niște stâlpi de curent care se duc departe, e o pădure lângă noi, țipă o bufniță acolo, fâlfâie încet deasupra, dispare. Nu spune nimic Maria, a încremenit, lipită de piatra ca o pâine caldă, cu picioarele ei desculțe, pline de iarbă udă. Mi-e frig, zice, se strânge mai aproape de mine, e mică, o cuprind cu totul, o aud cum zvâcnește, cum îi foșnește înserarea pe dinăuntru, prin degetele de la picioare. Vorbim în șoaptă, îi spun că atunci când eram mic aveam un băț cu care făceam furnicile să zboare. Îi spun că mi-a rămas doar o lupă. Că lumea se vede altfel prin lupă, că unele lucruri dispar, iar altele se măresc. Îmi spune că știe, că nu-i nevoie să-i mai spun nimic. Îmi zice uite, închide ochii, spune-mi ce vezi. Închid ochii, am o lupă invizibilă. Apar lumini, ici, colo, mai ales ici. Sclipesc, zvâcnesc, zboară, dispar. Din ce în ce mai multe. Scântei. Pajiștea se umple, roiește de lumină, lumina dansează, lumina licărește, lumina se rotește, lumina se desface în miliarde de puncte de lumină. Lumină din lumină. Licurici. Deschid ochii, dinăuntru în afară. E la fel și aici. Același lucru. Nu mai am nevoie de lupă. E prima oară când nu mai am nevoie de lupă. Maria e lângă mine, foșnește. Îi văd doar ochii, sunt uriași, sunt plini de licurici, mă ard. Te-am adus, zice, tiribom, ciribom, piribom, de trei ori peste cap, hale-hap. Face trei tumbe în iarbă, râde. Vine lângă mine, ăsta-i secretul ca să rămâi mică, zice. Mi-e teamă s-o ating, e plină de licurici. Cexina Catapuxina, șoptesc, nu știu să zic altceva. Foșnim. Studiem licurici. E noapte, e tot mai frig. Maria își trage ciorapii, se încalță. Hai în casă, spune, am promis că n-o să răcesc, vreau să mă țin de cuvânt. Pa, bolovanule, zice, piatra s-a umplut de noi, încă mai dospește ca

o pâine caldă. Nu e nimeni în curte, păşim printr-o iarbă întunecată, înaltă, plină de lumină. Lumina roieşte, oamenii au dispărut. Vine câinele ăla mare, îl mângâi, mă miroase, pleacă. Licuricii încep să se stingă, intrăm în casă. Camera e friguroasă, înaltă, are un singur pat. Maria are ochi uriaşi, mă priveşte cu ei pe dinăuntru, mi-e frig. O să dormim împreună, întreb, o să dormim, zice şi ea. Mi se aprinde telefonul, e un mesaj acolo. E I: mi-e dor de tine, mă mai iubeşti. Mi-e foarte frig, mai aduc o plapumă, ne înfofolim în ea. Maria îşi aranjează perna, are tălpile de gheaţă, i le simt. Noapte bună, îmi zice, foşneşte sub plapumă, stinge lumina. Noapte bună, zic, ştiu că are ochii deschişi, îi văd cum luminează, mă tot foiesc, simt o sfârşeală, o oboseală de 138 de ani, adorm. O văd pe Maria, păşeşte prin cameră, pe podea, pe pereţi, pe tavan, culege licurici în palme, palmele ei luminează, se aşază cu grijă în pat, lângă mine, să nu mă trezească, îşi prinde licuricii în păr, se înveleşte, adoarme.

Mă trezesc, părul ei s-a răsfirat pe pernă, s-a umplut de raze de soare, sunt toate acolo, se mişcă, dansează, strălucesc. Le mângâi încet, mi-e teamă să nu le sperii, să nu le alung. Bună dimineaţa, zice, ce bine am dormit. Tu? Eu zâmbesc, încă mă uit la raze cum zvâcnesc, cum dispar. Bine, zic, foarte bine, a fost un pic frig, atât. N-am simţit, zice, sare în picioare, e desculţă, are o pijama cu furnici, iarbă între degete, hale-hap, zice. E plin de soare în cameră, a umplut lucrurile, podeaua, pereţii, tavanul, se aude un cocoş, cântă. Trebuie să beau cafea, zic, până nu beau, pot să vorbesc, dar nu ştiu ce spun. Mă întorc cu spatele, se schimbă, acum hai să-ţi arăt unde-i bucătăria, îmi arată, oamenii pe care i-am văzut seara par să fi dispărut, cotcodăcesc găini, pasc nişte vaci pe pajişte, lângă bolovan. Sorb din cafea, e un fluture-de-noapte prins între geamuri, foşneşte de nebun, încearcă să iasă. Deschid fereastra, îl eliberez. Îl mănâncă o pisică. Pişa-m-aş pe ele de fapte bune, zic, mai bine îl lăsam acolo. N-aveai de unde să ştii, zice Maria, are nişte ochi mari, se uită la mine, umblă în cămară, în frigider, se întoarce cu conserve, cu roşii, cu brânză, cu pâine, p-astea le luăm cu noi, facem picnic. Ies să fumez, oamenii sunt în curte, le spun

bună dimineața, îmi spun bună dimineața, mă întreabă cum am dormit, le spun că bine. Vine pisica, mi se freacă de picioare. A fost bun fluturele, o întreb, toarce. E prea multă lumină, nu știu ce să fac cu ea. Iese și Maria, are un rucsac, mergem, mă întreabă, mergem, îi răspund. O luăm pe potecă, îl mângâie pe cuțu, sare peste apă, calul e tot acolo, îl salută, îl mângâie și pe el. Brusturii au rămas, doar înserarea nu mai e, e doar soare și atât, o zi lungă, plină de insecte. Nu le văd, nu scot lupa, le simt, le aud. Maria e mică, are pași de uriaș, abia mă țin după ea. Fluieră, cântă, mergem la picnic, tace. O luăm pe un drum care urcă, se vede verde până departe, e prea mult soare, îmi tot intră în ochi, mă obosește. Maria se pierde prin iarba înaltă, și-a despletit părul, e tot ce mai văd din ea. Ce știu eu despre fata asta, mă gândesc, sunt leoarcă de apă, urc mai departe.

Uite, aici, zice. Aici e un lac, nici măcar nu se mișcă. Ajung până la el, îl ating cu palma, e rece. Mă uit în apă ca într-o oglindă, e cineva vălurit acolo, seamănă cu mine, îi arunc o piatră în cap, din omul care seamănă cu mine rămân niște valuri, atât. Mă strigă Maria, mă mișc. A întins un ștergar, a tăiat roșii, brânză, a rupt pâine, a deschis o conservă de pește. Picnic, zice. Sunt lăcuste, fluturi, furnici, mi-e lene să scot lupa. Vin și niște viespi, le alung. Himenoptere, zic. Himeno, ce, zice și Maria. Ptere. Niște rude de-ale furnicilor, verișoare sau ceva pe acolo. N-avem nici o furculiță, iau o bucată de pâine, o umplu de sos tomat, culeg un hering cu degetele, îl înghit, mă pătez, mă umplu de sos tomat. Înjur heringul, conserva pizdii mă-sii, încerc să mă curăț, mai rău mă pătez. Maria zâmbește, îmi zice să las sosul acolo unde e, e o pată șic, zice, mă prinde foarte bine, ce rost are să mă supăr. Împărțim heringul, curățăm conserva cu miez de pâine, ne întindem amândoi în iarbă, ne uităm în sus, fix, spre cer. E albastru, albastru până departe. Bâzâie niște himenoptere, au treabă cu roșiile, cu brânza. Se aud cuci, numărăm de câte ori cântă. E cald, e plină de pistrui, pe brațe, pe față, de la soare. Acum îi văd prima oară. Se ridică, se scutură de furnici, de pistrui, îmi cere o țigară, fumează încet, cu ochii spre lac. M-am gândit, zice, poate ar trebui să

răspunzi la mesajul de aseară. Care mesaj, o întreb. Mesajul, zice, ai primit un mesaj, n-ai apucat să răspunzi. Tac, fumează. Poate că ar fi bine, zic și eu, sigur că da, îmi aprind o țigară, cobor până la lac, arunc cu pietre în el, se scufundă toate. Scot telefonul să văd cât e ceasul, nici măcar nu e semnal aici. Arunc țigara în apă, e un om care seamănă cu mine acolo, un câine galben, mă mișc, se mișcă omul, câinele nu se clintește, omului îi plutește țigara în ochi, câinele galben pare mort, dispare. Îmi intră niște raze în ochi, mă întorc la Maria. Are sos tomat pe buze, e o statuie cu păr lung, negru și sos tomat. Începe un vânt, îi flutură părul, îi șterg sosul de pe buze, nici măcar nu se mișcă. Mergem, mă întreabă, mergem, îi răspund. Mă iau după ea, plouă, ne udăm. Ajungem în oraș, ne așezăm la o terasă pustie, vine un om, îi cerem bere, ne dă, bem. Maria se uită fix, parcă ar vedea o apă. Cum a fost la nunta ta, mă întreabă. Tac, îmi scot lupa din buzunar, mă joc cu ea, mă uit la fața de masă, mi se pare că văd un câine galben, trece. Nu știu, frumos. A plouat, atât mai țin minte. În rest, la fel, meneaito, lambada, brașoveanca, rock around the clock, great balls of fire, speedy gonzales, hore. Aperitiv, pui, pește, tort. Ea era frumoasă și cred că a și plouat. De ce mă întrebi, tac, mă joc cu lupa. Maria privește fix, soarbe din bere, așa, zice, n-am fost la nunți, nu știu cum e. Am obosit. Mă joc cu lupa, scot telefonul. Acum am semnal, mă gândesc dacă să trimit un mesaj, nu trimit. Poate că n-a fost bine să ne întâlnim, îi spun, o privesc în ochi, plouă. Se uită și ea, mă fixează, de la un ochi la altul, de la un ochi la altul. Întinde degetele până la mine, îmi atinge obrazul, culege ceva de acolo, îmi arată. O geană. Mi-o dă. Ia-o, pune-o la piept, scuipă de trei ori, pune-ți o dorință. O ascult, mă privește de la un ochi la altul. Golim sticlele de bere, ne ridicăm, mergem. O luăm printre brusturi, trecem de un cal, sărim un pârâu, trecem de o răspântie. Sunt în față, acum știu drumul. Pajiștea e udă, ne lipim de bolovan, așteptăm înserarea, e ud și el, e rece. Vine și câinele, nu e galben, nu e mort, se lipește de Maria, scâncește. A plouat, licuricii au dispărut, rămânem așa, fumăm. Răspund la mesaj, nu-i frumos să nu răspunzi la mesaje. Se întunecă,

plouă și mai tare. Să intrăm în casă, zic, n-are nici un rost să mai rămânem. Eu mai stau, zice, du-te tu. Mă duc. Intru în baie, mă umplu de apă fierbinte, mă privesc în oglindă, nu văd nimic, doar abur. Desenez un cerc cu degetul, îi fac un ochi mai mare și celălalt mai mic, îl las fără gură. Mă uit pe geam, Maria e tot acolo, câinele e cu ea. Sunt câteva poze în cameră, sunt oamenii ăia în ele, par fericiți, stingheri, niște păpuși pe dulap, s-au prăfuit de mult, șah și table, bibelouri. Intră și Maria. Are părul lipit de față, strănută, o să răcească. Eu zic să mai stăm și mâine, zice, mâine n-o să mai plouă, promit, strănută din nou. Îmi aranjez perna de la pat, noroc, să nu răcești, zic. Strănută iar, n-o să răcesc, zice, ți se pare. Se duce la duș, aud apa. Mă întind în pat, mă învelesc, e iar frig. Intră și ea, are pijamalele cu furnici. Se bagă în pat, noapte bună, zice, noapte bună, zic, stinge lumina, încerc să n-o ating, încerc să nu mă mai gândesc la telefon. Iar plouă, răpăie apa pe acoperiș, îmi caut locul sub plapumă, lupa, închid un ochi, apoi pe celălalt, nu mai caut nimic.

E dimineață, se aude cocoșul, camera se face aurie, se umple de raze. Maria doarme, zâmbește în somn, respiră lumină aurie. Are licurici ascunși dincolo de pleoape, îi simt acolo, forfotesc. E bine sub plapumă, e cald, e moale, e liniște. O ating cu degetele de la picioare, cu degetele de la mâini. Are pielea caldă, aurie, netedă. Doarme, zâmbește. O sărut ușor pe pleoape, acolo unde se ascund licuricii, să n-o trezesc, să nu-i sperii, adorm la loc, nici nu știu cum. E o umbră deasupra mea, mă privește, zâmbește, am furnici pe obraz, mă gâdilă, încerc să le dau la o parte. E doar părul ei, lung, răsfirat, a acoperit lumina, îmi atinge obrazul. Bună dimineața, îmi spune, mă rog, bună ziua. Deschid ochii, văd ca prin lupă. E aproape 12, zice, e soare, e păcat de ziua asta. Mă ridic, îmi întind oasele, trosnesc, încep să văd, fără lupă. Cafea, întreb, cafea, zice Maria, doar că e rece, îmi pare rău, am făcut-o de mult. E bună și așa, o beau. Toate lucrurile sunt la locul lor, gazdele din fotografii, bibelourile, păpușile, oasele mele. Ies la aer, mă umplu de el, e plin de iarbă, de pământ reavăn, de raze. Razele îmi intră în

ochi, mă gâdilă, mi-i face mici. Mă gândeam să mergem un pic prin păduricea asta, zice Maria, am o idee. Mă încalț, mergem, iarba a început să se zvânte, sunt stropi de apă care zvâcnesc în soare, dispar. O urmez pe Maria, sunt încă plin de somn, forfotește în mine, e un somn bun, visez că fumez, visez că urmez o femeie mică, cu păr negru și cizme de cauciuc, intru în pădure. Maria cântă, știu cântecul, îl cântăm împreună, o vioară mică de am avea, dili dili dili, dum dum dum. Miroase a melci aici, a usturoi sălbatic, în vise nu miroase a melci niciodată, îi zic Mariei, cum miros melcii, mă întreabă, nu știu exact, îi zic, așa, ca acum. Maria se tot apleacă, culege niște frunze, o femeie care se apleacă în cizme de cauciuc și culege frunze. Știi ce culeg, mă întreabă, nu știu, bănuiesc, leurdă? Leurdă, zice. Și ăsta știi ce e? Îmi arată frunze rotunde, lucioase, cărnoase, lipite de pământ, niște inimi peste care se apleacă în cizmele ei de cauciuc, le culege, cântă despre o vioară mică. Mă gândesc, îmi aduc aminte. Untișor, zic. Untișor, zice. Ocolește ferigile, își umple mâinile de frunze lungi de leurdă, de frunze rotunde de untișor, merg în urma ei, o adulmec, miroase a usturoi sălbatic, nu mă pot abține, o îmbrățișez, zvâcnește, scapă frunzele, se înfige în ochii mei cu ochii ei, ochii ei îmi intră în carne, mă ard până la oase. Fii cuminte, zice Maria, acum ne întoarcem. Și-a umplut cizmele de noroi, râde, cântă, are brațele pline de frunze, rotunde, alungite, dili dili dili, dum dum dum. Salută gazdele, pe oamenii din fotografii, au ieșit de acolo, sunt în curte. Pot să vă fur niște spanac, întreabă, fură cât vrei, zic ei, Maria fură, ridică două cărămizi, dă la o parte o folie de plastic, își umple brațele cu frunze uriașe de spanac, aproape că a dispărut cu totul sub frunze, râd de ea, nu-i pasă. Așază totul pe masa din bucătărie, se mișcă ușor, aproape că plutește, de la dulapuri la frigider, de la chiuvetă la masă. Sunt o grămadă de lucruri pe masa aia, le descâlcește pe toate, parcă plutește. Casc ochii, nu mă mai mișc, o las doar pe ea. Așază făina într-un bol, taie cubulețe de unt, le lasă să cadă deasupra, ele cad, le amestecă repede cu vârfurile degetelor, din ce în ce mai repede, umple bolul de un miliard de firimituri, cântă mai

departe o vioară mică, găsește apă, o aduce cu lingura la bol, o dată, de două ori, de opt ori, hrănește aluatul cu apă, îl descântă cu mâinile și le lasă acolo, mâinile, înăuntru, și le împletește cu făina, cu untul, cu apa, frământă totul dili dili dili dum dum dum, până când totul se face rotund, rotund ca o bilă, o dă de-a rostogolul, o umple de făină, o acoperă, o pune la rece, se odihnește, vine la mine, mă apucă de nas cu degetele ei din care a făcut bila, aluatul, na, îmi zice, vorbește, eu vorbesc, ca un rățoi vorbesc, râd, ieșim, fumăm, ne privim în ochi, vorbesc mai departe pe nas ca un rățoi, îi zic n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, Maria, Maria se umple de pistrui, pistrui ca furnicile, taci, mă, încerc s-o prind, fuge, se ascunde înăuntru, scoate bila din frigider, a trecut destul, zice, e timpul s-o întindem, s-o întindem unde, întreb, nicăieri, răspunde, prin bucătărie ninge, ninge cu făină, făina se așază pe masă, pe podea, pe hainele noastre, în păr, pe pleoape, pe ochi, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis, n-am mai râs de mult așa, sunt plin de făină, pe dinăuntru, pe dinafară, ninge, încerc s-o mușc, se ferește, îmi arată un băț zdravăn, ăsta-i sucitorul, ai grijă, zice, doare, mă feresc, râd, cu sucitorul în mână, Maria e o femeie mică și foarte periculoasă, cu sucitorul în mână, Maria întinde aluatul peste făină, îl strivește, îl alungește, îl dezmiardă, îl face una cu masa, cu făina, îl rotunjește, îl așază într-o tavă, hocus pocus preparatus, zice, îl ascunde iar în frigider, pornește focul, apa, aduce frunzele de untișor, de spanac, de leurdă, le spală, fluieră, cântă, aduce ceapă, o taie mărunt, plânge, îi șterg lacrimile, i le culeg cu vârfurile degetelor, o gâdil, râde, foșnește, se ferește, strecoară apa de pe frunze prin sită, dă la o parte un melc, îi cântă melc melc codobelc, melcul nu scoate coarne, se furișează doar prin făină, încinge unt într-o tigaie, untul sfârâie, umple bucătăria de soare încins, taie frunzele, le toacă, aruncă ceapa peste unt, o amestecă acolo, o lasă să-și facă de cap, să se dezmierde, să se rumenească, să se pătrundă de unt, untul cu ceapa, apoi umple totul de frunze, de spanac, de untișor, de leurdă, aduce sare, piper, le presară, le ninge, lumea se

amestecă din nou, totul laolaltă, pe foc, Maria stinge focul, vine la mine, mă sărută.

Tac, tace și ea. Scoate din frigider tava cu aluat, o acoperă cu un cerc de hârtie, cercul îl acoperă cu boabe de fasole, buzele ei au gust de struguri, de reavăn, de leurdă, de untișor, buzele ei sunt iuți și ard, încă le mai simt, un aluat într-o tavă care se coace într-un cuptor. Brânză, zice Maria, aduce brânză, îmi dă să gust, e brânză veche, aspră, îmi ard buzele, nici n-o simt. Bună, mă întreabă, bună, îi zic. O rade. Apoi ouă, smântână, le amestecă și pe astea, amestecă tot, smântâna, ouăle, brânza rasă, ceapa, leurda, untișorul, spanacul, mâinile ei care frământă, degetele ei care mă ating, buzele ei care chicotesc, aduce și niște nucșoară, o face să dispară în cremă, am smântână pe nas, pe frunte, pe ochi, m-a umplut Maria de smântână, dili dili dili dum dum dum. Scoate din cuptor tarta, îi dă la o parte boabele de fasole și cercul de hârtie, o umple cu amestecul ăla, lucrurile care au sfârâit împreună și s-au legat unele de altele. Sunt toate înăuntru, într-o crustă care se coace iar la cuptor, care se rumenește, aurie, se umple de raze, se aude cocoșul. Gata, zice Maria. Am un ochi mai mare și celălalt mai mic, am niște lacrimi pe acolo, le simt, buzele arse, mă mișc. Sunt mulțumit de viața mea. Am găsit licurici. Îi studiez. Mi se pare de multe ori că lumea asta e așa de frumoasă. Tai felii de tartă, încerc să nu plâng. Maria îi cheamă pe oamenii din fotografii, vin și ei la masă, mâncăm împreună. Foarte bună, zic ei, Maria, mamă, ești o vrăjtoare, să mai vii pe la noi. Maria mamă e o vrăjitoare care zâmbește cu gura până la urechi, care mă ia de mână, mă șterge la gură de firimituri de tartă și îmi zice să ieșim.

Ieșim. E încă soare, pășim pe pajiște ca prin unt. Ne așezăm în iarbă, ne sprijinim spatele de bolovan, bolovanul e cald, dospește, zici că e scos din cuptor. Ți-a plăcut, mă întreabă, săru'mâna pentru masă, zic, dar nu-i sărut mâna, îi sărut buzele, sunt fierbinți, aurii, au gust de tartă, de ploaie, de pădure, de om. Am închis ochii, acum îi deschid. Lumea e tot aici, dar e altfel. Văd fluturi, văd furnici, văd lăcuste, m-am

umplut de raze, mă orbesc. Sunt un om de știință, îmi zic, am o lupă, o fată care m-a dus la licurici. Fata face trei tumbe în iarbă, strigă hale-hap, m-am transformat, mă întreabă. Tu n-ai nevoie de așa ceva, îi zic, tu tot timpul ești mică. Râde. Râd. Aleargă, alerg după ea. I s-a lipit înserarea de piele, i-o simt. Soarele se duce, se ascunde în părul ei. E moale, e auriu, e cuminte. Se încâlcește printre tulpini și crengi, e roșu, e mic, e aproape. Îl văd. Am un ochi uriaș, unul singur. Maria are un ochi uriaș, unul singur. Avem doi ochi uriași, unii singuri. Se întunecă, vine o smoală albastră. Șșșș, liniște, zice Maria. Liniște. Coborâm în ea, coborâm într-o groapă. Pământul e ars, e mort, sunt niște carcase ruginite acolo, o baracă, o basculantă, o macara, aprindem țigări, le fumăm în liniște. Am învins, zice Maria, fumez cu ochiul larg deschis, tac. Sting țigara, merg la ea, o iau în cârcă, hai, îi zic. Trecem printr-o pădure cu păsări care cântă, dă-mă jos, îmi zice, vreau să fac pipi. Face pipi, noaptea se lipește de pielea ei, i-o simt. Intrăm în curte, mângâie câinele, ne furișăm în casă. O iau în brațe. Miroase a noapte Maria, a câine, a păsări. O adulmec, îi urmez părul, ochii, buzele, gâtul, sânii, o mușc, e vie, mă orbește soarele din carnea ei, mă arde, ochii ei luminează, mi-au trecut prin creier, prin oase, prin sex, prin inimă, și luminează.

( )
Anonconotus, Antaxius, Anterastes,
Decticus, Drymadusa, Gampsocleis,
Metrioptera, Pachytrachis, Saga,
Platycleis, Psorodonotus, Rhacocleis,
Sepiana, Yersinella, Tettigonia
virridissima, caudata, cantans,
virridissima, caudata, cantans.
Abrostola, Actinotia, Agrotis,
Ammocorta, Anarta, Anomis,
Apopestes, Athetis, Atypha,
Calamia, Calliergis, Calyptra,
Caradrina, Catephia, Cerastis,
Egira, Deltote, Cucullia
lucifuga, asteris, umbratica,
lucifuga, asteris, umbratica.
Formica
incerta, lugubris, pacifica,
incerta, lugubris, pacifica.
Cexina
Cexina Catapuxina!

VIII

Un câine galben, mort trece prin mijlocul camerei, ne mârâie, se repede la mine, îmi sfâșie tricoul, o mușcă pe Maria, o trântește la pământ. Eu urlu, Maria plânge. Un câine galben, mort rânjește la noi, ne arată dinții, îl fugăresc, arunc cu lupa după el, se ascunde în bucătărie, sare peste chiuvetă, sparge niște vase, mă privește cu ochi galbeni, morți, dispare pe fereastră. Plouă, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis, îl văd plutind printre crengi, printre blocuri, nu-l mai văd. Cexina Catapuxina, zic, Cexina Catapuxina. Închid fereastra, să nu intre ploaia. Ce a fost asta, zice Maria, nu știu, un câine galben, mort, răspund. Culeg lupa de pe jos, s-a ciobit, s-a spart. Maria e mică, plânge, și-a ascuns ochii sub părul negru, plânge de acolo, pitită. Fumez. Nu înțeleg nimic. Casc. O dată, de două ori, nu mă mai opresc din căscat. Cască și Maria, căscăm. Sting țigara, vin la ea, îi dau părul la o parte, lacrimile, îi caut ochii. Ce a fost asta, repetă ea, ce a fost asta. Vine cu o mătură, strânge cioburile, o farfurie, un pahar, o lupă, le aruncă la gunoi. Îmi schimb tricoul sfâșiat, îl arunc peste cioburi. M-ai trântit pe jos, îmi zice, mi-ai rupt tricoul, îi zic. Ai urlat, zice, și tu, zic. Ce a fost asta, zice, casc, nu înțeleg nimic. A trecut un câine galben, mort, îi zic, a trecut prin mijlocul camerei, am aruncat cu lupa după el, ai văzut, o întreb. Ce, mă întreabă. Un câine galben, mort, îi zic. Îi mângâi părul, îi șterg lacrimile, îi sărut ochii, iartă-mă, îi spun. Se liniștește Maria, ce a fost asta, întreabă. Câinele, ai văzut câinele, o întreb iar. Nu știu, zice, n-am avut timp să văd

nimic, te-am văzut doar cum fugi, am auzit cum urli, cum arunci cu lupa, cum s-au spart vasele. Nu le-am spart eu, zic, câinele. Nici n-am apucat să ajung în bucătărie, el a fost, înțelegi, el. Maria e mică, are ochi uriași, în ochii ei încă mai plutesc lacrimi, sunt ca niște pești străvezii lacrimile astea, rouă, licurici. Știu că nu înțeleg nimic, zice. Știu că dansam și că tu m-ai întrebat dacă am mai dansat așa pentru altcineva. Știu că ți-am zis „poate“, știu că ți-am zis „poate“ ca să văd dacă mă iubești, știu că ai început să urli, știu că m-ai trântit la pământ, știu că m-am agățat de tricoul tău, știu că ai aruncat cu lupa, știu că s-au spart niște vase. N-am fost eu, îi zic, n-am fost eu. Câinele. A fost un câine aici. L-am văzut. Maria se lipește de mine, mi se cuibărește în brațe, Maria se ascunde, Maria se liniștește. O mângâi, o țin lipită, o strâng. A trecut atâta timp de când ne-am văzut prima oară, de când am găsit licuricii, ne-am lipit de o piatră, am cules leurdă și untișor. A trecut atâta timp cât să nu o mai las să se dezlipească de mine. Iartă-mă, îi mai spun o dată, probabil zici că sunt nebun. Maria se trage de la pieptul meu, mă privește cu ochii ei mari, mă face să tac. Se uită lung, de la un ochi la altul, din afară înăuntru. Nu, nu cred că ești nebun, nu ești. Doar că eu n-am văzut câinele. Știu că mai era cineva în cameră, sunt sigură, nu eram doar noi. Să mă ierți și tu.

Deschid fereastra, e aproape noapte, mă uit la ploaie, mă uit după câine. Nu mai am lupă, mă gândesc, îmi trebuie o lupă nouă. Nu văd decât blocurile, luminile, copacii. Maria mă cuprinde cu brațele. Ieșim, mă întreabă. Ne facem fleașcă, îi zic. Ne facem fleașcă, zice, ieșim, mă întreabă, ieșim, îi răspund. Ieșim, luăm liftul, m-am mutat iar în apartamentul de lângă lift, a plecat Lavinia. Liftul are o oglindă, în oglindă sunt doi oameni, unul e Maria, celălalt sunt eu, Maria are un ochi uriaș, unul singur, eu am un ochi uriaș, unul singur, avem doi ochi uriași, unii singuri, ne privim cu ei în oglindă, ieșim afară. Ne plouă, ne facem fleașcă. Mergem printre blocuri tăcuți, printre luminile oamenilor din apartamente, e un ochi deasupra noastră, o apăsare, parcă ne-ar privi cineva printr-o lupă, ne

limpezim. Ce căcat a fost asta, zic, nu știu, zice Maria, un câine galben, mort, care a trecut prin cameră în timp ce dansam, mai zice o dată. O țin de mână, ne plimbăm, ajungem într-un loc cu leagăne, tobogane și bănci, ne așezăm pe una, ascultăm Salam. *Dacă cineva ar vrea, să ne despartă n-ar putea, n-ar putea că suntem doi și avem dragostea cu noi.* Blocurile ne adăpostesc, au ferestre, au oameni, trece o bătrână cu un câine, n-au mai rămas decât ei și noi. Să ne luăm o shaorma, ne luăm o shaorma. Shaorma se udă, e cu de toate, fără ceapă, cu ploaie. Trec trolee, sunt goale, se retrag la depou, ajungem acasă. Casa e tăcută, ca și cum ar fi trecut un câine galben, mort prin ea. Mai ascultăm o dată Salam, o iau în brațe până la pat, o sărut, facem dragoste, apoi râdem, dormim. O visez pe I, mă întreabă dacă o mai iubesc, mă privește printr-o lupă, o rog să înceteze. Încerc să mă ascund, mă tot ajunge, mă întreabă, mă privește prin lupă. Trece și câinele galben, în vis e viu, o strâng pe Maria în brațe, mă lipesc de ea.

Mă trezesc, sunt pe tavan, pur și simplu sunt pe tavan, nemișcat. Ca o lăcustă, ca un fluture, ca o furnică. Tavanul e răcoros, mi-e un pic frig. Maria, șoptesc, Maria. Maria doarme sub pături, e în pat. Maria, zic. Maria deschide ochii, are ochii mici, de somn, de lumină, de licurici. Îi fac cu mâna de sus, îmi zâmbește. Mi-e un pic frig, zic, adu-mi, te rog, o pătură. Maria se ridică ușor din pat, plutește spre mine, îi fâlfâie părul, aduce o pătură. Ne învelim cu ea, ne lipim unul de altul, mai dormim o vreme, aici, sus. Ne trezim, coborâm, facem cafeaua. A răsărit copacul pe blocul din față, umbra crengilor mângâie ferestrele. Tarluc, zice Maria. Ce înseamnă Tarluc, o întreb. Nu știu, zice, copacul ăsta, umbra lui pe bloc, Tarluc. Cucăprecănicăcreste, zic și eu, Maria nu întreabă nimic, repetă: cucăprecănicăcreste. Sorbim din cafea, ne limpezim. Iartă-mă, îi spun, te rog mult să mă ierți. M-am gândit bine, sunt sigur că-s nebun. Nu te-ai gândit bine, zice Maria. Ba da, spun. Nu e normal să văd câini galbeni și morți prin casă. Și nu e normal, chiar dacă îi văd, să dau vina pe ei pentru ceva ce am făcut eu. Vezi, sunt nebun. Dar să te trezești pe tavan și să mă rogi să-ți aduc o pătură ți se pare

normal, întreabă Maria, soarbe din cafea. Mă gândesc bine, îmi place cafeaua, îi răspund: da, asta mi se pare normal, mi-era frig. Atunci nu ești nebun, zice Maria. A fost un câine galben, mort la noi în casă, te-ai trezit pe tavan și m-ai rugat să-ți aduc o pătură. Ieri am ascultat Salam și ne-am luat shaorma, totul e normal. Avem o viață, asta e viața noastră. Ce de știe asta mică, mă gândesc, îmi vine să beau ceva, n-am ce, doar cafea. Nu zici doar așa, întreb. Încetează, zice, știi și tu că nu zic nimic doar așa. Maria și-a terminat cafeaua, se îmbracă, se pregătește de serviciu. Intră o pasăre, un vânturel roșu, pe fereastră, se așază pe hotă, mă privește. O chem pe Maria, să-l vadă și ea. Îl vede. O vede și el, ne privește pe amândoi, zboară de unde a venit. E cam mult, mă gândesc, dar asta e, e viața noastră. Cexina Catapuxina. Hai, nu te mai gândi, zice Maria, e gata îmbrăcată, are fața aia serioasă, de om care pleacă la serviciu. Iar arăți ca un copil care a găsit furnici, zice, râde. Să fii cuminte, ai mâncare în frigider, mă sărută, pleacă, sunt singur. Mă uit în oglindă, arăt ca un copil care a găsit furnici, am un ochi mai mare, celălalt mai mic, îmi caut bățul. Clipesc. Mă spăl pe față. Arăt ca un om care vrea să facă furnicile să zboare. Care nu-și găsește bățul. Știința n-are bețe. Cel mult câte o lupă. Lupele se ciobesc. Nu e bine. Ai luat-o de-a-n pulea, îmi zic în oglindă, îmi trebuie o lupă nouă, oglinda nu-mi zice nimic. Cucă precă nică creste. Deschid televizorul, îl închid. Văd un câine galben, mort în ecranul negru, clipesc, nu-l mai văd. Iau o carte, o închid și pe ea. Mă uit pe geam cu o lupă invizibilă. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Văd frunze. Văd frunze până uit că-s frunze. Verde, se mișcă. Atât. Bate vântul, umflă perdelele, trece prin casă, mișcă lustra, sună telefonul. E Lavinia. Ce faci, Lavinia, zic, încetează cu Lavinia, zice, nu mă cheamă Lavinia. Bine, Lavinia. Lavinia e nervoasă, vrea să-mi închidă telefonul, cu mine nu se poate vorbi. Se poate, zic, promit să fiu cuminte, da. Îmi spune ce mai face, îmi tot povestește. E o viață în ce-mi zice, sunt tot felul de oameni, pe unii îi cunosc, de alții aflu acum. Sunt cuminte, o ascult. S-ar putea să nici nu mă descurc pe lumea asta fără tine, îmi zice, apoi tace. Tac și eu. Zi ceva, îmi

zice. Îi zic: a intrat un vânturel roșu în casă, s-a așezat pe hotă, a stat puțin și a zburat de unde a venit. Îhâm, zice Lavinia, altceva? Altceva nimic, zic și eu. Nu se întâmplă cine știe ce, se mișcă niște lucruri, tot timpul se mișcă. Ești insuportabil, îmi zice. Cum rezistă femeia aia cu tine? Nu știu, zic, și eu mă întreb. Probabil că ne mișcă aceleași lucruri. Tace. O să trec pe la tine, zice. Am nevoie de lustră, oricum e lustra mea. Sigur, zic, oricum se mișcă prea mult, poți să treci când vrei. Bine, zice, bine, zic. Ne vedem, zice, ne vedem, zic. Nu se mai aude Lavinia, a închis. Nici lustra nu se mai mișcă, am închis geamul, era curent. Se mișcă însă ceva în spatele meu, mă întorc, nu văd nimic, doar o pată galbenă, dispare. Intră un mesaj, nu știu numărul, îl citesc. Știu ce ai făcut aseară. Ăsta parcă era un film. Mă gândesc ce să răspund, mă răzgândesc, nu mai răspund nimic, las totul așa. Casc. Vântul a deschis o carte, e numai bine, citesc de unde a rămas. Citesc de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază. De aspidă și de vasilisc, de leu și de balaur. Nu mai casc, închid cartea, e o liniște care se coboară de la lustră spre covor, acoperă lucrurile, o masă, un scaun, o bibliotecă, un televizor închis, fotografiile mele cu lăcustefluturifurnici. Am un ochi uriaș, unul singur, cu el văd. Acoperă canapeaua, pe canapea sunt eu, mă acoperă pe mine. Trosnesc lucrurile, nu se mai mișcă. Parchetul laminat e acum o apă moale, neîncepută de insecte, de pești. O ating cu papucul, e acolo, zvâcnește, se tulbură, se umple apoi de liniște. Merg tiptil până la dulap, scot pâine, scot lanseta din cămară, pescuiesc. Pescuiesc în liniște, apa a acoperit covorul, a ajuns până la dulapul cu haine, plutesc niște teniși, ai mei, ai Mariei, încerc să nu mai respir, schimb pâinea din ac, pescuiesc mai departe. Nu prind nimic, e bine, sună interfonul, sunt oamenii de la un magazin, au și ei niște pliante, mă roagă să le deschid. Le deschid. Trec prin apă, pășesc peste ea. Nu mă scufund, apa dispare, rămâne doar parchetul laminat, covorul, lucrurile, tenișii. Ai mei, ai Mariei. Răspund la mesaj. Și dacă știi ce am făcut aseară, ce? Mi-e foame, deschid și frigiderul. E praz cu măsline și miere. E picant. E bun. Mănânc, ling farfuria. Mă uit

la ceas, Maria ar trebui să ajungă. Sună telefonul, o să ajungă și Lavinia. Ajung în același timp, intră împreună în casă. E cam ud la voi, zice Lavinia. Am avut inundație, zic și eu. Maria se uită lung la mine, nu zice nimic. Are fața aia serioasă de om care s-a întors de la serviciu, care a găsit parchetul ud și pe altcineva la ușă. Sunt înalt, sunt pe un scaun, vreau să demontez lustra. Nu reușesc. Cum îl suporți, întreabă Lavinia, râde. Dacă voiam un demontator de lustră, căutam pe altcineva, zice Maria, râde și ea, se descalță, fac o cafea, da, întreabă. Da, zice Lavinia. Sunt înalt, pe un scaun, meșteresc la lustră, se bălăngăne a naibii, nu pot s-o desfac. Îți plac cerceii mei, întreabă Lavinia, am rămas cu mâinile în aer, mă întorc, mă uit la cercei. Îmi plac, zic. Sunt din aur, zice, am topit inelul, l-am făcut cercei. Maria tace în bucătărie, învârte în cafea, o aud, știu că numără lingurițele, știu că tace, știu că se gândește la cercei. Îți vin bine, zic, mă întorc la lustră, încerc s-o desprind. Îți mai piuie nasul, o întreb, Lavinia tace, nu zice nimic. Maria aduce cafeaua, zâmbește serios, îi spune Laviniei să se așeze pe un scaun, nu, mulțumesc, zice Lavinia, eu mă așez pe canapea, am locuit atât timp în casa asta, știu care e locul meu. Maria zâmbește și mai serios, învârt de lustră, căcat, zic, nu vrea, pișa-m-aș pe ea de lustră. Nu te-ai schimbat, zice Lavinia, vorbești la fel de urât. Doar dacă am cu cine, zic. Lustra asta mă scoate din sărite. Lavinia soarbe din cafea, e bună, îi zice Mariei, se ridică, aranjează o floare ușor mai la stânga, aici are mai multă lumină, zice, vine la scaunul meu, lasă-mă pe mine, zice. Mă dor mâinile, o las. Trag masa, cu scaunul nu ajunge. Se descalță, se suie pe masă, s-a întors cu spatele la noi, spatele i se mișcă în fustă, nu-ți merge chiar rău, îi spun, Lavinia se face că nu mă aude, Maria mă aude, se întunecă. A demontat lustra, e un cimitir de fluturi aici, zice, a coborât de pe masă. Simplu, râde Lavinia, am obosit-o eu, zic. Culeg fluturii din lustră, sunt fluturi-de-noapte, uscați, de ceară. Bem cafea, nu mai avem lustră, doar niște fire și un bec, atârnă. Și cum vă merge, întreabă Lavinia, e victorioasă, exact ca un om care tocmai a biruit o lustră. Bine, zice Maria, bine, zic și eu. M-am specializat în licurici, zic, ăștia chiar sunt o minune.

Acum tace Lavinia, e de părere că ar mai fi trebuit niște zahăr. Aduc, zice Maria, nu-i nevoie, răspunde Lavinia, oricum nu mai stau mult. Sunt frumoși cerceii, zice Maria, sunt din aur, întreabă. Lavinia îi scoate, da, din aur, zice, îi întinde Mariei, Maria nu-i ia, nu, mulțumesc, i-am văzut, sunt foarte frumoși, zice. Lavinia ridică lustra ca pe un trofeu, o admiră, cam prăfoasă, zice, scuze, zice Maria, dacă vrei, o șterg de praf acum. Lasă, o șterg eu acasă. Se uită lung la noi Lavinia, ești un norocos, zice, te-am lăsat pe mâini bune, sunt împăcată. Să nu te prind c-o rănești pe fata asta. Bine, Lavinia. Încetează să-mi spui Lavinia, nu mă cheamă Lavinia. Maria se bagă între noi, face semnul de pauză, râde. Gata, v-ați certat destul, n-are sens să vă mai certați și acum. Eu nu m-am certat cu el, pur și simplu mi-a ajuns. Se întoarce iar cu spatele, are trofeul în mână. Se mai uită o dată prin casă, să vadă dacă totul e la locul lui. Totul e la locul lui. Să fiți cuminți, ne zice, se lasă pupată, de mine, de Maria, ne pupă și ea, ne pupăm. Iese, rămânem în ușă, cheamă liftul, zice n-am suportat liftul ăsta niciodată. Te conduc până la taxi, o întreb, nu-i nevoie, îmi răspunde, mă descurc. Vorbim, vorbim. Mă întorc, Maria e în bucătărie, spală cești le de cafea. Tace, o aud cum tace. Vin la ea, o îmbrățișez. Are degetele pline de zaț, dacă tot te uiți în fundul ei, măcar ai bunul-simț să taci, zice. Fundul ei se uita la mine, n-am nici o vină, îi zic, încerc să-i râd, s-o prind în brațe, se ferește, îmi întinde o linie de zaț pe frunte, pe nas. Hai, mă, zic, fundul ăla mi-e ca un verișor, îl știu de când eram mic. Încetează să vorbești despre fundul ei, zice Maria, tu ai început, zic și eu. Așază cănile la scurs, se duce în sufragerie, aranjează floarea cum era înainte. Are mai multă lumină așa, zice. Să știi că nu-i un om rău, zic. Știu, zice Maria, știu bine asta. Vine la mine, îmi șterge zațul de pe frunte, de pe nas. Ai prins ceva, mă întreabă. Nu înțeleg, o întreb ce. Pești, zice, ai prins pești. Nu, zic, dar am încercat. Maria îmi zice să o scuz, îi e greu cu lustrele astea. Știu, zic. Scuză-mă și tu, nici eu nu mă prea pricep la demontat. O iau în brațe, o mângâi, se umple de licurici. Trebuie să merg la pescuit, zic. Măcar o zi, înțelegi, o întreb. Dă din cap că da, înțelege. Foșnește, foșnesc,

ne liniștim. E deja noapte, vrei să ieșim, o întreb, vrea, ieșim, intrăm în lift, suntem noi acolo, avem ochi uriași, dinăuntru în afară, coborâm.

E plin de blocuri, blocurile luminează. Trec lilieci, o cucuvea, trec câini. Miroase a ceapă călită, a înserare. Să știi că nici nu mai ai nevoie de lupă, îmi zice Maria, o strâng tare de mână, o luăm înainte, ocolim blocurile, ajungem la marginea orașului, pe câmp. Stăm, fumăm. Vine un câine, e slab, se scarpină, e puțin șchiop, îl mângâiem. Îi vorbesc într-o limbă necunoscută, mă linge. O linge și pe Maria, îi vorbește și ea la fel. O luăm spre casă, Cexina Catapuxina, îi spun Mariei, luminile se sting, blocurile, ajungem. Îmi scot lanseta, îmi pregătesc bagajul. Visez ceva, nu mai știu ce, Maria tot vorbește în limba aia necunoscută, scrâșnește din dinți, doarme la pieptul meu. Intră o lumină deșirată pe geam, mă zgândăre, mi se lipește de pleoape, o mârâi. E un ochi uriaș în cameră, mă privește prin lupă. Trag pătura peste cap, mă scufund înăuntru, mă feresc. Sunt în sufragerie acum, am lanseta în mână, pâinea în ac. Apa e tulbure, cenușie, plină de mătasea-broaștei, de păianjeni, a acoperit covorul, abia dacă se mai vede. Fie ce o fi, zic, arunc firul aproape de bibliotecă, aștept. Am lăcuste pe mâini, de unde or fi apărut și astea, mă ronțăie, încerc să nu mă mișc, să nu sperii peștii. Firul se întinde, bățul lansetei se încovoaie. Înțep, mulinez. E ceva greu în ac, îmi tot ia fir, a luat-o razna prin apă, trece peste covor, peste picioarele scaunelor, pe sub masă, printre tenișii Mariei, ai mei. E greu al naibii, fuge, mă obosește, mă sufocă, mă umple de transpirație. Stau în picioare pe canapea, mulinez, trag de lansetă, îmi zvâcnesc toți mușchii, mă sfârșesc. Lustra se mișcă de nebună, apa e plină de bulboane, de vârtejuri. Ce caută lustra asta, îmi zic, parcă nici nu mai aveam lustră, sunt leoarcă de apă. Apa bolboresește, e ca o păcură, sunt aproape, mulinez, aduc dihania spre canapea, încă un pic, încă un pic, doar să-mi reziste firul. Întind mâna în apă, cu frică, bâjbâi, încerc să apuc prada, s-o scot pe mal, pe canapea. E moale, mâna mi se afundă, mi se încâlcește în ceva cleios, o blană. Trebuie să fie un pește cu blană, n-are ce să fie

altceva, zic, strâng cu putere, mă opintesc, îl scot afară, urlu, mă trezesc. Maria mă ține în brațe, mă mângâie, ce-i cu tine, îmi repetă, liniștește-te, liniștește-te. Încă mai tremur, încă mai am mâna udă, mă uit cu groază la ea să nu-mi fi rămas vreun smoc de păr. Nu mi-a rămas. Toate sunt la locul lor, sufrageria, canapeaua, covorul, scaunele, masa, tenișii mei, ai Mariei, becul fără lustră. Mă spăl pe față, sorb din cafea. Ce ai visat, mă întreabă Maria, nu mai știu, zic și eu, era un ochi uriaș în cameră, mă privea prin lupă, cred că pescuiam în sufragerie, cred că am prins un câine galben, mort, l-am scos afară. Maria tace, mai bine nu mai pleci la pescuit, zice, rămâi acasă. Trebuie să plec, n-o să stau mult, promit. Încă mai simt blana udă în palme, mirosul ei putrezit, mă sui într-un autobuz, mă duc.

E seară acum, beau votcă, lumea vorbește de pește, unde trage la ce trage. La boabe de proumb, zice nea Cornel, se clatină în cizme, se ține de masă, repetă proumb, prumb, porumb, până îi iese. Era mare, mare de tot, nea Cornel nu se mai ține de masă, asta nu e prea bine, cade. Îl ridic, e mare, mare de tot nea Cornel, îl așez pe scaun, îl las să zică porumb până îi iese, ies și eu, mă lipesc de o salcie, îmi desfac șlițul, o ud. E noapte, se aud doar apa, broaștele, stuful. A rămas un pic de vânt, mă mângâie, parcă ar fi Maria, părul ei. Închid ochii, ascult, văd, n-am nevoie de lupă. Intru în cort, în sacul de dormit, nea Cornel cântă dinăuntru, îl aud, adorm. Prin pânza cortului intră o lumină deșirată, mă zgândăre, mi se lipește de pleoape, mă trezește. E un ochi uriaș acolo, mă privește prin lupă. Amestec nes cu zahăr, torn apă, amestec iar. Sorb. Încalț cizmele, iau lanseta cu mine, niște râme, niște porumb, minciogul, juvelnicul, o iau pe mal, prin stuf, pe potecă. Poteca intră într-un hățiș, mă umplu de țânțari, de broaște, de noroi, mă zgârii, merg înainte. Dau stuful la o parte, îl strivesc sub cizme, ajung pe malul apei, într-un luminiș, mă opresc. Un abur plutește pe ape, străveziu, neînceput. Lumină din lumină, născută, nu făcută. Încerc să nu clintesc nimic, să las totul așa cum e. Mă lipesc de o salcie, sunt abur. Pe ape trece o fetiță, seamănă cu Harumi, trece mai departe, se destramă, străvezie.

Un bătrân și un tânăr se apropie de mine, mă privesc. Încerc să nu clipesc, să-i mai fac să stea. Sunt morți, sunt buni, au venit la mine, n-am mai vorbit cu I de un secol, oare ce o mai fi făcând. Apa se umple de soare, soarele gonește țânțarii, aburul, duhurile. Fumez o țigară, îmi pregătesc lanseta, arunc. Fredonez *Marie și Mărioară*. În șoaptă, să nu sperii peștii. Mi-a rămas de la nea Cornel, de aseară. Cânta și el. Îi plăcea mai mult *ia un par de mă omoară.* Mie, *verde sălcioară*. Lanseta se târăște spre apă, nu mă mai gândesc la nimic. Apuc de ea, simt peștele cum zvâcnește, îi dau fir, se luptă cu mine, fuge, scapă. Căcat, zic, trebuie să fiu mai atent. Pun porumbul în ac, arunc iar, aștept. Lanseta se încovoaie din nou, o smucesc, nimic. Mă enervez, casc. Nu mai văd decât apa și firul lansetei. Firul se întinde, înțep, nimic. Ce-i asta, zic, ce naiba-i asta. Schimb acul, nu e bun. Casc întruna. Trece nea Cornel într-o barcă, mă salută, chiuie. Îl înjur în gând, îmi aprind o țigară. Vine un vânt, rupe din sălcii, aruncă frunze și crengi în apă, lanseta mea. Intru după ea, mă scufund, mă umplu de mâl, mă fac fleașcă. Înjur vântul, înjur orice, îmi curăț mulineta, îmi pun hainele la uscat, arunc din nou. Alt pește pe care-l scap. Încă unul și încă unul. Am pierdut numărătoarea, mai vine unul, îmi rupe firul. Iau o conservă de pateu, o izbesc de pământ, o calc în picioare. Îmi bag pula în vânt, în lustră, în apă, în conservă, în lupa pe care am avut-o, în orice mișcă, turbez. Mai arunc o dată, scap alt pește, nu se poate, zic, așa ceva nu se poate. O sun pe Maria, încerc să mă liniștesc. Maria are o voce moale, abia dacă îmi răspunde. Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată, îi zic, înțelegi, niciodată. Maria înțelege, îi pare rău, ar vrea să mă întorc acasă, nu se simte prea bine, a visat ceva oribil. O să vin, zic, o să vin. M-am întins pe pământ, trece un șarpe pe lângă mine, intră în apă. Cexina Catapuxina, zic, arurire sira nor. Mă liniștesc, lansez, nu se mai întâmplă nimic, e doar soarele printre sălcii, alunecă încet spre stuf. Trece o barcă pe lângă mine, se aud vâslele prin apă, în șoaptă, o dezmiardă. E un bărbat la rame, are o salopetă, cizme pline de noroi, un fes pe cap, i le știu. Mă salută din cap, îl salut și eu. Merge, mă

întreabă, deloc, îi răspund. O să meargă, zice, o să meargă. Își scoate fesul, îl așază lângă el, vâslește mai departe, dispare. Îmi vine să-l îmbrățișez, mi-e dor de Maria. Lanseta îmi zvâcnește, o ridic, mulinez, simt un pește cum fuge, cum se luptă, îi dau fir, îl aduc mai aproape, tot mai aproape, întind minciogul, l-am prins. Îi mângâi solzii gălbui, îi spun să mă ierte, îi despic burta, îi scot mațele, bronhiile. Mă plesnește cu coada, mă iartă. Îl iau cu mine. Îmi strâng lucrurile, hainele, soarele a ajuns în stuf, trec prin el cu ochii deschiși, uriași, mă umplu, mă topește. Vine un mesaj. Cum a fost la pescuit, mă întreabă I. De unde știi că am fost la pescuit, îi răspund. Sunt obosit, ud, plec spre oraș, pe ape. Știu, îmi scrie I, nu mă mai gândesc la nimic, las apa să se adune, să treacă.

Intru în oraș. Plouă. E întuneric, e noapte, am mâini, miros a pește, mă așteaptă Maria, îmi zic, mă așteaptă Maria, o să-mi deschidă ușa, o să-mi sară-n brațe, am mâini, miros a pește, o s-o cuprind, o să-i iau fața în palme, o să-i strâng talia, coapsele, tălpile, o să povestim, o să râdem, o să stingem luminile, o să aprindem licuricii. Mă așteaptă Maria. Copacii se mișcă, se apleacă spre pământ, trece un vânt pe acolo, a căpiat, mușcă din frunze, le împrăștie, mă umple iar de apă. Lasă-mă, bă, îi zic, lasă-mă, ce treabă am eu cu tine. Nu mă ascultă, e un vânt dat naibii, îmi intră în ochi, mi-i face mici, mă udă, mă face fleașcă. Sunt fleașcă, îi zic Mariei, uită-te ce a făcut vântul din mine, s-a dilit de tot. Ești ud, îmi zice Maria, s-a cuibărit în brațele mele, miroși a pește, îmi place. E moale, n-are cum să-mi sară-n brațe, mâinile mele se odihnesc în mâinile ei, mâini, ale ei sunt moi, ale mele miros a pește. Mă spăl. A adormit Maria, moale, pe canapea, mâinile mele îi mângâie părul, ai venit, zice, nici nu deschide ochii. O iau în brațe, o duc în pat, o învelesc, nici nu se mișcă, mă foiesc, e un corp moale lângă mine, respiră adânc, scrâșnește din dinți. Mă ia vântul, îmi țiuie în urechi, îl simt pe dinăuntru, am niște copaci uscați pe acolo, trece prin ei, mă apasă, copacii țiuie, scrâșnesc, ca dinții, țin ochii închiși, visez.

Înserarea începe de dimineață, mă trezesc, am copaci uscați pe dinăuntru, trece iar vântul ăla, îl aud cum țiuie, copacii nu se clintesc. Fac cafea, țiui, o aștept pe Maria, nu vine, nu se mai trezește. Maria, zic, Maria, îi plimb cafea pe la nas, Maria. Deschide ochii, o sărut, are ochi mici, moi, tulburi, e o ceață acolo, suflu peste ea. Maria. Abia respiră, s-a umplut de o rouă fierbinte, a udat-o ploaia. Maria. Mi-e rău, am febră, mă întreabă, mi-e rău. Îi pun mâna pe frunte, îi e rău, e plină de rouă, are febră, s-a lipit de cearceaf, arde. Maria. Îi șoptesc *și-am zis verde sălcioară*. Închide ochii, mă doare lumina, zice, trag draperiile, o țin de mână, o mână fierbinte, moale, nemișcată. O pată galbenă se așază pe pătură, o pândește. Îi aduc o aspirină, o șterg de apă, îi apare și mai multă, stropi mici, broboane, cleioase, fierbinți. E aproape întuneric, pata galbenă se mută pe cearceaf. Mă duc la farmacie, zic, nu pleca, zice, mă doare. Mă doare. Îmi tot spune că o doare. O întreb ce o doare. O doare. Câinele, zice, femeia cu lăcuste. Nu înțeleg nimic, îi spun că nu înțeleg nimic. Îi aranjez perna la spate, Maria se ridică, privește fix draperia, e o pată galbenă acolo, se mișcă, poate că e soarele, nu e soarele. Veneam spre tine, zice, adunam cimbrișor. Aveam o rochie albă, eram plină de cimbrișor. Miroseam toată a cimbrișor. Și rochia, și palmele, miroseam toată a cimbrișor. Stătea să plouă, nu-mi păsa, culegeam cimbrișor, îmi ridicasem rochia, era albă, vreau o rochie albă, eram desculță, și tălpile îmi miroseau a cimbrișor, pielea, tot. Veneam spre tine, aveai tu o casă pe care nu o ai. O vedeam, erai acolo. Maria tace, are ochi ficși, broboane. E albă, mai albă decât orice alb. Stătea să plouă și am văzut-o, nici n-am văzut-o de fapt, era străvezie, doar ochii, avea ochi de păpușă, uriași, era acoperită de lăcuste, era străvezie și acoperită de lăcuste, avea picioarele pe pământ și capul în nori, avea unghii albastre și verzi, mi-era frică de ea, era în fața mea, îi fosneau lăcustele, știi, nici nu pot să-ți spun cum îi fosneau lăcustele, mi-e rău, zice Maria, se scutură, tace. Tac și eu. Și nu puteam să trec de ea, înțelegi. Avea un câine, un câine galben, imens, care îmi rânjea, îmi arăta colții, nu mă lăsau să trec,

înțelegi. Maria începe să plângă, tremură din tot albul ei, mai fierbinte ca orice alb, mai alb ca orice alb, tremură toată, o iau în brațe, mă duc la farmacie, îi zic, nu pleca, îmi zice, nu pleca. Și tot cimbrișorul se făcuse greu, parcă țineam cărămizi în rochie, așa de greu era, nu puteam să mă mișc, mi-era groază de câinele ăla, de lăcustele care foșneau, de ochii ei de păpușă, uriași. Am strigat la ea să mă lase în pace, ce vrea de la mine, dar nu mai aveam cuvinte, știi, nu mai aveam, nu ieșea nimic, ca un mormăit, așa, câinele ăla mirosea a mort, lăcustele alea scârboase, strivite de pielea ei, toate picioarele alea care se frecau una de alta. Gata, zic, Maria, gata. Maria nu mă ascultă, se uită fix într-un punct galben și tremură, și atunci am zis că trebuie să fug, fie ce o fi, că o să arunc cu cimbrișor în ei și o să scap, și am fugit și a început să plouă, turna cu găleata și cimbrișorul mi se lipise de rochie, și femeia asta a scos un țipăt, nici măcar nu era țipăt, nici măcar nu era țipăt, s-a desfăcut într-un nor de lăcuste, fuuuu, numai și numai lăcuste, mi-au intrat în păr, în gură, în ochi, s-au lipit de mine, nu mai scăpam de ele, le simțeam cum mă mușcă, cum zvâcnesc, brrrr, Maria tremură toată, îmi vine să vomit, zice, aduc ligheanul, zic, îl aduc, stai cu mine, te rog, trebuie să-ți zic până la capăt, tace. Da. Și aia a început să urle la mine că i-am luat totul, că uite, lăcustele ei, că ce se face ea fără ele, a început să și le strige, ca pe găini le striga, știi, piii, piii, piii, lasă-mă în pace, voiam să-i zic, n-am nici o vină, dar nu-mi ieșeau cuvintele, nu-mi ieșeau, înțelegi, lăcustele alea îmi intraseră-n gură, mă mușcau de limbă, le scoteam afară cu pumnul, ia-le, ziceam, ia-le, n-am nevoie de ele, mi le-ai umplut de scuipat, zicea femeia, proasta naibii ce ești, și atunci i-a zis câinelui să sară pe mine, mușc-o, omoar-o, zicea, câinele ăla era galben, câinele ăla galben, și am simțit doar cum câinele mă mușcă, mă sfâșie, cred că am leșinat și m-am trezit, uite, uite, vezi. Maria tremură toată, e plină de apă, vrea să vomite, îi aduc ligheanul, nu poate, se dezvelește, îmi arată. Are o mușcătură la coapsă, o rană plină de puroi. O mângâi pe pleoape, pe păr, o sărut pe frunte, îi zic să se liniștească, să doarmă, o să te faci bine, îi zic, dormi, e doar o

infecție, o să treacă, o să te faci bine, dormi, chem salvarea, aș vrea să-i spun că am stat într-o casă unde am studiat lăcuste, că am întâlnit o femeie cu ochi de păpușă, nu-i spun.

Vine un doctor, infecție, zice, mergem la spital, trebuie o incizie. Mergem la spital, trebuie o incizie. O aud pe Maria cum strigă, o doare, doamna e o curajoasă, zice doctorul, n-a zis nici pâs, n-aveam cum să-i fac anestezie. Mă învață să drenez puroiul, o s-o doară, îmi spune, trebuie să apăsați cu grijă. Maria doarme, îi drenez puroiul, apăs cu grijă, nu zice nici pâs. Te doare, o întreb, nu mă doare deloc, zice. E seară, e dimineață, e seară, e dimineață, e seară, e dimineață. E dimineață, e liniște, e întuneric, draperiile trase. Îi vorbesc Mariei într-o limbă neștiută, îi spun că o să fie bine. Îi apăs rana încet, îi scot puroiul cu un tampon, te doare, o întreb, nu mă doare, zice, curge puroiul ăla, un pic câte un pic, curge. Mă rog la licurici să apară, îi spun că nu pot trăi fără licuricii ei. Maria mă ascultă cu ochii închiși, dă din cap că da, aproape că zâmbește, mă lasă să-i vorbesc în limbi necunoscute, îi scot puroiul, doarme ca o fetiță, ca un copil, îi cânt, îi cânt, îi tot cânt. Dili dili dili, dum dum dum. E seară, e dimineață. Iau cartofi, îi tai în patru, ceapă, morcovi, ardei, îi tai în patru. Decojesc patru roșii, mă tai, mă umplu de sânge. Curăț solzii de pe crap, umplu bucătăria cu ei, cu sânge. Fierb peștele în apă, torn oțet, o baltă de oțet, naiba să mă ia, n-am mai făcut ciorbă niciodată, melc melc codobelc, scoate coarne bourești și te du la baltă și bea apă caldă, și te suie pe un buștean, pun și leuștean la sfârșit, Maria mea, Maria, îmi picură sângele în ciorbă, se amesteacă cu oțetul, Cexina Catapuxina, zic, învârt cu o lingură de lemn, am un ochi uriaș, unul singur. Mi-e foame, zice Maria, miroase bine. Gust, e o porcărie cu pește și oțet. Vin la pat, îi aduc, cu lingura de lemn îi aduc, o întind spre ea, fă-te bine, șoptesc, fă-te bine, o lingură și încă o lingură, cine e licuricia, zic, cine cine cine, Maria zice eu, să pape licuricia, zic, îmi vine să plâng, îmi simt sângele în pește, leușteanul, oțetul, lingura de lemn, e bun, zice Maria, mai vreau, mai vreau, mă aplec, îi apropii lingura de buze, se umple de ciorbă pe gură, pe bărbie, pe păr, soarbe încet, ca un copil, îi

dau părul la o parte, o sărut, spune-mi cum l-ai prins, zice, îi spun, adoarme, îi vorbesc într-o limbă necunoscută.

Deschid ferestrele, las soarele să intre, e un vânt bun, ne mângâie. O iau pe Maria în brațe, mâinile mele îi cuprind spatele, picioarele, e ușoară ca un fulg, ca o licuricie, o port în brațe, plutim puțin, îi arăt strada, vezi, oameni, îi zic, ea dă din cap că da, oameni. Sunt grea, zice, ți-e greu. Ești ușoară, zic, nu mi-e greu, fă-te bine. Maria dă din cap că da. Îi e frică, simt că-i e frică, îi cânt melc melc codobelc, dili dili dili dum dum dum, îi aduc ciorbă în lingura de lemn, vââââââj, zic, peștișorul ăsta o să te facă mare și puternică, licuricia mea, licuricia mea, licuricia mea. Simt apăsarea, lupa, ochiul, văd câinele galben, dă să rânjească, marș, jigodie, îi zic, dispare, lasă un smoc de blană în urmă, îl aspir, mă rog la licurici să apară. O iau pe Maria în brațe, e ușoară, e atât de ușoară, cu ea în brațe pot să plutesc, plutim prin bucătărie, printre solzi de pește și scaune, trecem de chiuvetă, de masă, ajungem la fereastră, îi arăt Tarlucul, uite, Maria, Tarlucul, Maria se bucură, zice Tarluc, eu te-am învățat ce e, zice, tu m-ai învățat ce e, zic, ce m-aș face fără tine, zic, ce m-aș face eu fără tine, zice, mai ai ciorbă, mai vreau. Aproape că-i văd licuricii, mă rog lor, lumină din lumină, le zic, născuți, nu făcuți. Doarme mult Maria, nu știu ce să fac când doarme, îi iau părul și i-l mângâi, îmi învelesc fața cu el, drenez puroi, puroiul se tot duce, îi vorbesc în limbi necunoscute. Mă împrumut de bani, cumpăr antibiotice, o lustră. O montez. Ce vrei să-ți fac, o întreb pe Maria, ceai, zice, aș bea un ceai. Fac ceai de cimbrișor, îl las la infuzat, o vecină scutură un ștergar alb, zici că-i rochie, aproape cred că-i rochie. Zi-mi, îmi zice Maria, soarbe din ceai, îi vorbesc în limba necunoscută, mai zi-mi, îmi zice, îi mai zic, îi șterg ceaiul de pe buze, Cexina Catapuxina.

Deschid ferestrele, las soarele să intre, e un vânt bun, ne mângâie. O iau pe Maria în brațe, e atât de ușoară, îi arăt strada, vezi, oameni, îi zic, ea dă din cap că da, oameni. Sunt grea, zice, lasă-mă jos. Ești ușoară, zic, te țin. Aș vrea să pășesc, zice, vreau să ieșim. O las jos, pășește, e cel mai mare miracol,

îmi zic, că suntem oameni și, uite, pășim. E mult mai bine să pășești decât să plutești. E mult mai bine fără lupă. E mult mai bine așa. O cuprind de talie, chemăm liftul, pășim. Dinăuntru în afară. Pășim printre blocuri, ne așezăm pe o bancă, mi se pare așa de frumos azi, așa de frumos că pășim. Ce bine e, zice Maria, uite, soare. Închide ochii, de la soare. Tac. Acolo, în ochii ei închiși, văd o lumină, o lumină din lumina soarelui, licurici. Fac pipi, zice Maria. Intrăm în lift, urcăm. E soare pe covor, pe tavan, pe lustră. Maria face pipi, mă uit la ea, îi spun că n-am mai văzut pe nimeni să facă pipi așa de frumos, Maria râde, soarele îi închide ochii, ochii i se umplu de licurici.

( )

Salut! Simt că trebuie să-ți scriu, nu știu cum s-o fac, o fac pur și simplu. Poți să crezi ce vrei despre mine. În seara asta am fost la expoziția ta. În seara asta am văzut cum geamurile fotografiilor se sparg și cum toată sala se umple de cioburi și de insecte. Am văzut cum insectele le-au intrat oamenilor în păr, în ochi, în gură. Nu mi-a venit să cred. Nimeni nu părea să simtă ceva. Am clipit și nu le-am mai văzut. Geamurile erau tot geamuri, fotografiile, fotografii. N-am putut să mă abțin, am atins una și am simțit că-i vie, că se mișcă în spatele sticlei. Cred c-o chema Tettigonia viridissima. Vezi, i-am ținut minte și numele. Poți să râzi dacă vrei, o să râd și eu cu tine. Nu mi-a fost teamă, pur și simplu am simțit. Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată. Chiar, licurici studiezi? Știu un loc unde poți să-i găsești, dacă vrei. Și să mai știi că atunci când te uiți la insecte ai un ochi care se tot mărește. Da. Foarte bune fotografiile. Asta voiam să-ți spun. Te îmbrățișez!

IX

Stăm pe bloc. Așteptăm înserarea, un vânturel roșu. Fâlfâie, vin, sunt roșii, ne privesc. Soarele se duce, noi mai rămânem. Ne facem roșii, fâlfâim pe dinăuntru, ne deschidem câte un ochi. Unul singur, uriaș, ne privim cu el. Vine un miros de ceapă, de vinete, trec copii jos, în stradă, ni se face foame. Mi-e foame, zice Maria, și mie, zic și eu. Intrăm în scară, dăm bună seara la vecini, luăm liftul. Dinăuntru înăuntru. În oglinda liftului suntem noi, suntem cumințți, ne e foame. Intrăm în casă, s-a întunecat, aprindem lumini, deschidem frigiderul. Cineva se apropie de noi, ne privește printr-o lupă, mâncăm. Maria cască, casc și eu, ce obosită sunt, zice, și eu, zic, ne apasă ceva, ne zvâcnesc tâmplele, capul. Cine ridică lupa, de lupă va pieri, zic, nu știu de ce zic, doar zic. Maria tace, își ține capul în palme. Deschidem ferestrele, așteptăm vântul să intre, nu intră. Amorțim. Maria pe un scaun, eu pe altul, ne privim, când cu un ochi, când cu celălalt, nu ne putem mișca. Coboară păianjeni din tavan, ajung la noi, pe frunțile noastre, unul la Maria, altul la mine, ni se așază pe câte o pleoapă, țes pânze, îi lăsăm. Închidem ochii, suntem doi oameni împietriți pe scaune, așteptăm vântul să vină. Nu se mai aude nimic, nici măcar copiii, e o lupă, un ochi care ne privește, uriaș, deasupra noastră. Vine câinele, e mort, e galben, e între noi, ne amușină, face pipi pe gresie, o baltă galbenă care dispare. Fac pe mortul, Maria la fel. Mă rog la vânt. Vino, mângâietorule, și te sălășluiește întru noi. Mă umplu de el, îl simt pe dinăuntru,

cuvintele se mișcă, sunt vii, le aud, le văd, sunt într-o limbă necunoscută, o știu. Vine vântul. Foșnește prin frunzele de afară, umflă perdelele, intră înăuntru, mișcă lustra, deschide o carte, trântește uși, geamuri, alungă păianjenii, câinele. Deschidem ochii, ne mișcăm. Citesc din carte, s-a deschis tot acolo, la lucrul ce umblă în întuneric, la molima ce bântuie întru amiază, la aspidă și la vasilisc, la leu și la balaur. M-am rugat la vânt să vină, zice Maria, și eu, zic. Ne punem Salam, dansăm până ametim, ne bat vecinii în țevi, se face noapte, intrăm unul într-altul, adormim așa, nemișcați.

Ai visat o casă, îi spun Mariei. Nu, zice, n-am visat nimic. Nu acum, zic, când erai bolnavă. Când eram bolnavă, da. Aș vrea să te duc acolo, zic, nici în vis n-ai putut să ajungi. Nu-mi amintesc visul ăla, zice, aveam febră, mi-era rău, dar aș vrea să mă duci la o casă unde n-am ajuns, da. Maria face trei tumbe pe covor, strigă hale-hap, sunt exercițiile de dimineață, zice, ca să rămâi mică, știu, îi zic. Oricum ești mică, o iau în brațe, o sărut pe frunte, uite cât de mică ești. S-o crezi tu, băi, zice, de fapt sunt mare. Ești mică. Sunt mare. Mică. Mare. Mică. Mare. O mușc de obraz, mică, zic, bine, mică, zice și ea, mă dau bătută. Îmi sare în spate, mă mușcă de umăr, cum sunt, mă întreabă, mare, zic, mă dau bătut. Facem bagajul, Maria șterge o pată galbenă de pe gresie, nu se ia, băga-mi-aș picioarele, nu se ia. Las-o, zic, oricum nu contează. Mă sună mama, vorbesc cu tata, avem ceva pentru tine, hai să ne vedem. Mă văd cu ei, tata îmi dă o lupă, am înțeles că ai rămas fără, m-am gândit să-ți iau. Mă rușinez, încerc să zâmbesc deslușibil. Tot copil ai rămas, zice mama, acum parcă văd că te pitești în șifonier. Mi-a făcut clătite, le mâncăm împreună, nu mai mânca atâtea, îi zice mama tatei, lasă la copil, să aibă. Îi iau în brațe. Am o lupă, o apropii de ei, sunt mama și tata, au nas, au gură, au ochi, lupa mi-i apropie, îi face uriași, ce copii sunteți, îi sărut, ne luăm iar în brațe. Maria mă așteaptă la gară. Ce ai primit, mă întrebă. O lupă, zic, clătite. Ți-am adus și ție. Urcăm în tren, trece un vânt pe afară, pornim, mâncăm clătite, ne jucăm cu lupa.

Mi se pare de multe ori că trenul seamănă cu un vânt care tot trece prin păduri și se duce pe pustii. Închid ochii și îl aud: vânt. Deschid ochii și văd: tren. Trenul oprește într-o stație, coborâm. Mâna Mariei e în mâna mea, degetele noastre sunt împreună, strânse. O luăm pe jos, pășim, e mult mai bine așa. Mergem pe un câmp, spre pădure, e cer peste tot, la picioarele noastre, fâlfâie ca o perdea, trecem prin el, e cald, e moale. Ne oprim, ne tragem sufletul, încep copacii, răcoarea. În fața noastră e un câine, ne privește, închide un ochi, pe celălalt îl lasă deschis. Are un singur ochi acum, uriaș. Ce face băiatul, zic, băiatul își lipește capul de mâinile noastre, scâncește, vorbește într-o limbă neștiută. Mâinile noastre se desfac, mâna Mariei îl mângâie, mâna mea îl mângâie. Suntem trei acum, mergem mai departe, câinele ne deschide drumul, îl știe. Știe, îi spun Mariei, a luat-o înainte pe poteca dinspre casă, închide ochii, ascultă, ne așteaptă. Latră la răspântie, coboară spre vale, aleargă prin iarba înaltă, îl vedem, un câine uriaș, de stână, tu știi câinele ăsta, întreabă Maria, e prima oară când îl văd, îi răspund. Câinele e în fața casei, deschid ușa. De când n-ai mai fost aici, zice Maria, de un secol, îi răspund, din altă viață. O casă veche, miroase a liniște, a așternuturi și a covoare prăfuite, a lemn, a vânt amorțit, a frunze uscate. Deschid geamurile, lăsăm soarele să intre, facem vântul să se miște, se mișcă. Șterg oglinda, ne privim înăuntru. Suntem noi, suntem deslușibili, Maria și cu mine, am ajuns. Hrănim câinele, nu se atinge de mâncare, pleacă, dispare spre pădure. Ne lasă singuri, cu casa, cu liniștea, cu lăcustele din iarbă. Lăcustele se feresc, zvâcnesc, zboară, dispar. Își văd de viața lor și zumzăie mai departe. Ne vedem de a noastră, ne e sete. Deschidem câte o bere, un ochi pe dinăuntru, privim. Noroc, noroc. Vin înserarea, câinele, se așază în iarbă, își deschid câte un ochi, unul singur, uriaș, ne privesc cu el, în liniște. Maria face trei tumbe în iarbă, hale-hap, zice, sperie lăcustele. Lăcustele zvâcnesc, zboară, dispar. Face și câinele la fel, Maria și câinele fac tumbe, speriați lăcustele, le spun, nu le pasă, vor să rămână mici, se joacă. Închid ochii, iarba foșnește, de la Maria, de la câine, de la vânt, de la lăcuste,

pur și simplu. Soarele se duce, mi se așază pe pleoape. Mă mișc pe dinăuntru, sunt bucuros, tac. Beau bere, îmi aprind o țigară, scriu totul într-un caiet. Maria și câinele sar pe mine, mă trântesc la pământ, ho, nebunilor, le zic, potoliți-vă, ne luăm la trântă, ne răsucim în iarbă, mă dau bătut, zic, ați învins. Se întunecă, vin niște fluturi-de-noapte, roiesc în jurul becului, se izbesc de geamuri, vor să intre. Intrăm noi, câinele dispare spre pădure. Maria miroase a iarbă, a câine, a înserare. Mă lipesc de pielea ei, o respir pe toată, mă umplu, casa se mișcă, trosnește, a înviat.

Deschid un ochi, Maria doarme între pat și tavan, a luat și pătura cu ea, m-a dezvelit, mi-e frig. O trag de mână, o aduc lângă mine, pătura mai rămâne o vreme așa, deasupra, între pat și tavan, se așază apoi peste noi, ne acoperă. Închid ochiul, tata îmi dă o lupă, îmi spune să fiu cuminte, eu sunt mare, tata e un copil, mă ceartă, mama e o fetiță, îmi dă clătite, mă scoate din șifonier, miroase a cafea, bună dimineața, spune Maria. Deschid un ochi, Maria a adus cafea la pat, uite cine a venit la mine, îmi zice, are o lăcustă pe umăr, îi zvâcnește acolo. Dă-o jos, îi spun, de ce, e frumoasă. Sorb din cafea, aud câinele cum latră. Ne-a păzit, zice Maria, când m-am trezit, era în fața ușii. I-am dat de mâncare, abia dacă s-a atins, îmi zice. Deschidem ferestrele, lăsăm vântul să intre, soarele. Intră, se odihnește în ochii Mariei, îi face mici. Strălucește acum, zâmbește. Am visat că aveam un copil cosmonaut. Eram aici, în casa asta, plutea de colo colo. Îi ziceam să stea liniștit, să nu se mai zbenguie, să pășească și el ca toți oamenii, îmi zicea că nu poate, că e cosmonaut, imponderabil, și nu poate. Că noi l-am învățat să meargă așa, pe pământ, pe lună și pe marte. Râdeam, îi făceam clătite cu dulceață, le mânca așa, în aer. Eu ce făceam, o întreb. Tu îi luai din clătite, eu te certam să nu-i mai iei clătitele copilului. Ieșeam cu el la plimbare, era și câinele, mergeam toți, doar copilul nostru plutea, era imponderabil, cosmonaut. Cred că mergeam să luăm brânză, zice Maria, dup-aia m-am trezit și am făcut cafea. A venit și lăcusta, s-a pus pe mine. Dă-o jos, zic, hai să luăm brânză. Hai. O să avem un copil cosmonaut, o să fie

imponderabil, o să halească clătite. Mă gândesc, mă uit la Maria, soarele e încă în ochii ei, n-a plecat de acolo, stă, i-l sărut, îmi umplu buzele cu el. Măcar știi să faci clătite, zic, normal că știu, zice, sunt mare, chiar dacă sunt mică, se dă de trei ori peste cap, hale-hap. Plecăm după brânză, câinele vine cu noi, face tumbe, hale-hap, aleargă cu Maria, alerg cu ei, zumzăie lăcustele, mi-am uitat lupa acasă, mai bine. Iete-l și p-ăsta, zice omul cu brânza, zice de câine, credeam că a murit. A fugit de la stână, nu l-a mai văzut nimeni, așa câine prost n-am mai văzut. Iete-l cum face tumbe, prost grămadă. Ce mănâncă, întreb, nu l-am văzut să mănânce. Mănâncă, dă-l dracu', nu vezi că-i cât mistrețu'. Îl văd, e cât mistrețu', face tumbe. Și domnișoara, zice omul, și domnișoara, zic și eu, face și ea tumbe, ca mistrețu'. Omul se uită la mine, lung, tot cu lupa aia ai venit, nu, zic, acum am alta, mai bună. Ăhă, îmi dă brânză, se scarpină în cap, îi zic sănătate, îmi zice sănătate. Maria și câinele fac tumbe ca mistreții. Alerg la ei, ne rostogolim împreună până ametim, halim brânză, mănâncă și câinele, mâncăm împreună. Văd munții. Mergem mâine, o întreb pe Maria, îi arăt cu mâna dincolo de pădure, sus. Abia aștept, îmi răspunde. Coborâm spre o vale, trecem pe lângă o terasă unde am băut bere mai demult, nu mai e terasa, e pustiu, s-a închis. Mă uit, îmi amintesc. Aici am cunoscut o fetiță, îi zic Mariei, da, mă întreabă, cum o chema. Harumi, zic, o chema Harumi. Harumi, se miră Maria, repetă numele, Harumi. Ce făcea Harumi? Sufla în păpădii, atât, îi răspund, mergem mai departe, încet, prin iarba înaltă, plină de insecte care foșnesc, zvâcnesc și zboară. Câinele e cu noi, e atent, ne păzește. Intrăm în curtea unei case părăsite, facem pipi pe o tufă de ienupăr, Maria ciucită, pe vine, eu în picioare, unul lângă altul.

Ne lungim în iarbă, Maria mică, eu mare, cerul e deschis, plin de avioane care au fost, au rămas doar niște dâre lungi, albe, care se deșiră. Avem pe ce să ne întindem rufele, zice Maria, a rămas cu ochii în sus, are ochi mari, uriași, părul negru răsfirat în iarbă, vin lăcuste la el, nu le las să se așeze. Îi ridic tricoul, îi dezvelesc burta, îmi lipesc gura de buricul ei,

fornăi din buze ca un cal, o gâdil. Mă gâdiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiili, strigă Maria, râde în hohote, râd și eu, ne latră și câinele, stai liniștită, zic, trebuie să stai, îți frăgezesc burta ca să ai copil cosmonaut. Bine, zice Maria, n-am încotro, dacă trebuie, trebuie. Îmi tot lipesc buzele de burta ei, fornăi, râdem până amețim, până se înserează totul în jurul nostru, iarba, curtea, copacii, câinele, munții. Ne liniștem, ne tragem sufletul, ne deschidem ochii, sunt uriași, e ora albastră când lucrurile se schimbă, pășim încet spre casă de parcă am pluti, câinele ne însoțește, ne deschide drumul, niște animale de pădure înaltă ne privesc din umbră, merg după noi. Câinele ne vorbește într-o limbă necunoscută, se lipește de picioarele noastre. Îl înțelegem, îl liniștim. Să ne grăbim, zice Maria, n-avem de ce, zic și eu, sunt doar ochi care ne urmează ochii, ni i-au simțit, vor să ni-i vadă, atât. Foșnim. E noapte, e vânt, sunt animale, părul Mariei fâlfâie, sunt cuvintele alea într-o limbă necunoscută, sunt plin de ele, luminează. E o lună mare, ca un caș afumat, tăiem din el, îl mâncăm cu pâine, cu ceapă, în iarbă, intrăm în casă, vin fluturi-de-noapte, intră și ei. Am luat înserarea cu mine, albastrul, roșul ei, ochii, le-a luat și Maria, i le văd, i le simt în piele, îi foșnesc, e plină de insecte Maria, se dezbracă, e goală, ne lungim pe podea, are burta fragedă, facem un copil cosmonaut.

Ne ridicăm, aprindem becuri, ne agățăm de ele, ne dăm huța acolo, cântăm *Cheri Cheri Lady, going through emotion, love is where you find it, listen to your heart*, alergăm până la tavan și înapoi, coborâm, ne întindem iar pe podea, luna ne intră în casă, ca un ochi uriaș, ne luminează. Pot să te întreb ceva, zice Maria, întreabă-mă, zic. Lavinia a fost aici? Care Lavinia, întreb. Lavinia, fosta ta soție. N-o cheamă Lavinia. Dar cum o cheamă? Jessica Jay, o cheamă Jessica Jay. Cine e Jessica Jay? Nu știi cine e Jessica Jay, mă mir, Maria nu știe cine e Jessica Jay. Jessica Jay e fosta mea soție, fosta mea soție n-a fost aici, a fost în Casablanca. Maria face ochi mari, și pe unul, și pe celălalt, trebuie să-i cânt ca să înțeleagă: *A kiss is still a kiss in Casablanca, but a kiss is not a kiss without your side, oooh,*

please come back to me in Casablanca, I love you more and more each day as time goes by. Râde Maria, zice că-s idiot. Îi zic că nu știu, că e foarte probabil, că un pic. Luna se lipește de un perete, e o umbră acolo, ca un hublou, am putea intra. Nu intrăm, lăsăm șoarecii să ronțăie din tencuială, Maria cu Jessica Jay sunt prietene bune, una cântă, cealaltă dansează, nu mai există nimic altceva, doar câinele, doar luna.

Pornim dis-de-dimineață, prin rouă pornim, prin Casablanca. Maria cântă încet, să nu sperie căprioarele. Nu le sperie. Sunt în fața noastră, în iarbă, o mănâncă. Trecem pe lângă ele, le spunem bună dimineața. Urcăm prin poieni, sunt miliarde de ochi în iarbă, de rouă, de insecte, se trezesc. Trecem pe deasupra, în liniște. Liniștea începe de la Maria, de la tălpile ei care ating iarba, roua, insectele. Liniștea intră în pământ, îl dezmiardă: tălpile Mariei călcând. Se lungește ca o pisică, fârâie, toarce. Liniștea urcă, încet, de la pământ la cer, prin pielea Mariei. E în ochii ei cu care vede munții, e în mâinile ei cu care mi-i arată. Uite-i, zice, se văd, uite-i. Îi văd. O văd pe ea, între pământ și cer, pășind cu tălpile ei prin iarbă, înălțându-se. Ne întoarcem în Casablanca, acolo sunt munții. Munții sunt limpezi, de sticlă, cerul e albastru, limpede, de sticlă. Maria poartă liniștea cu ea, o duce spre munți, liniștea foșnește ca orice liniște, foșnește a iarbă, a vânt, a insecte. Pașii ei nu se vor mai desprinde de pământ, pământul are nevoie de ei, ce s-ar face fără pașii Mariei, ar rămâne singur, e o minune că pășim, pur și simplu o minune. Ne apropiem, intrăm în pădure, ajungem la o răspântie, apare câinele, de nicăieri. Câinele, zice Maria, câinele, zic și eu. Nu i-am dat un nume, zic, trebuie să-l cheme cumva. Îl cheamă Casablanca, zice Maria. Dar ăsta-i un câine, nu o cățea, zic eu, n-are absolut nici o importanță, zice Maria. E foarte serioasă, e liniștită, pășește și nici măcar nu strivește iarba, pășește prin rouă de parcă ar merge pe ape, are dreptate, are foarte mare dreptate Maria, Casablanca, hai, băiatu', hai la tata. Casablanca vine la tata, e serios, știe că îl cheamă așa, întotdeauna a știut. Muntele se face tot mai mare, vine spre noi, ne adulmecă liniștea, ne lasă să-i trecem pădurea,

să-i călcăm pietrele, să ne umplem de apă. Ne așteaptă, ne trimite vânt, vântul mângâie părul Mariei, i-l fâlfâie, i-l foșnește, i-l zboară. *A kiss is still a kiss in Casablanca*, zice Maria, închide ochii, sărută vântul, se umple de el. Urcăm în liniște, călcăm pe pietre ca pe niște oase, oase de mâini, falange care se lungesc, ne poartă în palme, ne ridică mai sus, tot mai sus, nici nu simțim că urcăm, urcăm. Soarele vine, ne ajunge din urmă, ne mângâie, ne dezmiardă, ni se lasă pe umeri, ușor, ca să nu ne împovăreze, se cuibărește în părul Mariei, luminează. Soarele, zice Maria, îl ia cu ea, îl duce sus. Casablanca a dispărut, nu mă mai miră nimic, e un câine care apare și dispare, așa e el. Maria se oprește, stăm. Are la ea vânt, soare, rouă, pietre, liniște, le desface, mâncăm. Încă un pic. Ajungem. Suntem singuri, suntem sus, ne-am deschis ochii, privim lumea, lumea se trezește încet, bună dimineața. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață, bună dimineața, zice Maria. Ce ai zis, întreb. Nimic, zice Maria, niște cuvinte într-o limbă necunoscută. Le aud, le avea în ea, acum au ieșit. Lumea e un ochi uriaș, nimic altceva nu mai există. Cum să nu, zice Maria, i-auzi: *A kiss is still a kiss in Casablanca.* Aud, râd, bine, zic, noi și Jessica Jay. Maria dansează, aici, pe creastă, mă gândesc la Lavinia, mă împac cu ea în gând, suflă un vânt printr-un stâlp de marcaj, se văd ape, s-au despărțit.

Stăm.

Coborâm încet, în liniște. Maria cântă în șoaptă, să nu sperie caprele negre. Nu le sperie. Sunt în fața noastră, pe stânci, ne privesc. Trecem pe lângă ele, le spunem bună ziua. Se ridică un abur din pietre, se poartă deasupra pădurii. Intrăm în ea, o trecem, vine Casablanca, se lipește de noi. Are blana plină de lăcuste, le latră, încearcă se scape de ele, se rostogolește prin iarbă, nimic. Ne oprim la o apă, o bem. Maria întinde un ștergar, deschid o conservă de pește, tai caș afumat, pâine, sparg ceapă. Mâncăm toți trei, vine și un urs, Casablanca ciulește urechile, îl privește atent, ursul bea apă, ne privește, trece mai departe. Am obosit, zice Maria, și eu, un pic. Nu mai cântă, pășește prin

iarbă, calcă peste lăcuste, lăcustele se feresc, zvâcnesc, zboară, dispar. Poteca se înserează, trec umbre galbene pe ea, nu se mai sfârșește. E același drum, înapoi, e greu. Casablanca latră o vulpe, îi spune bună seara, futu-te-n cur pe mă-ta. Lumina fâlfâie ca o perdea, se mișcă greu, ca o lustră, se duce. Mai e mult, întreabă Maria. Tac, tace. Tăcerea coboară, țiuie, acoperă lucrurile cu o apă mâloasă, trecem prin ea, nici măcar nu ne udăm. Case, fum, o lună ca un caș afumat și murdar din care a mușcat cineva. Un vânt cald, care nici nu se mișcă, stă pur și simplu, atârnă. Luna dispare, câinele.

Casa. Intrăm, aprindem becuri, nu se aprind. S-a luat curentul, stăm în beznă, suntem frânți. Tăcerea țiuie, pe podea alunecă o pată galbenă, urcă pe tavan, dispare. Apare iar luna, s-a îngălbenit și ea, pare bolnavă, luminează. De unde iau niște lumânări, întreabă Maria, vezi în dulapul ăla de lângă oglindă, zic eu. E o lumină, o ajută pe Maria să vadă, de la lună e, trece prin ferestre, galbenă, tăcută, murdară. Maria nu mai vine, Maria, zic. Maria a plecat să aducă lumânări, Maria nu mai vine. Îmi țiuie capul, sunt obosit, mai e și luna. Maria! N-o mai strig, închid ochii, mi se deschide un altul pe dinăuntru, un ochi uriaș, obosit, privește printr-o lupă ciobită. Maria pâlpâie, e lângă mine, ține o lumânare în mână, lumânarea pâlpâie. Se face mai mare și mai mică Maria, apare, dispare, umbra ei acoperă podeaua, e mare, e galbenă, tremură. Am găsit, zice, foarte bine, zic. Am găsit și astea, zice, are ceva în mână, ce-s astea, zic. Astea. Maria îmi arată, nu văd nimic. Nu văd nimic, zic, ține lumânarea mai aproape. Maria apropie lumânarea, din lumânare picură un strop de ceară, acoperă un chip, lasă o pată galbenă. Lumina e străvezie, zvâcnește, închid ochii, văd.

Lăcuste.

Lăcuste, zice Maria, lăcuste, zic și eu. Maria aprinde și alte lumânări, e o lumină mai mare acum, galbenă, zvâcnește, se prelinge pe ziduri, se mișcă, ne umple, țiuie ca o lăcustă. Ți-a plăcut să fotografiezi lăcuste, mă întreabă Maria, se tot uită la pozele pe care le ține în mână, una câte una. Cred că da, zic. Se vede, zice, sunt foarte frumoase fotografiile astea, întotdeauna

mi-au plăcut fotografiile tale. Trebuia să le pui și pe astea în expoziție, ai fi avut un succes nebun. Lumânările au luat-o razna, fumegă, zvâcnesc, picură ceară. Tac. Poate ar fi bine să nu te mai uiți la ele, sunt ale mele, zic. Poate ar fi bine să-mi zici ce-i cu ele, zice. Poate ar fi mai bine să nu, răspund. Poate ar fi mai bine să da, zice Maria, se ridică, pășește, mă privește în ochi, ochii ei sunt uriași, tremură de la lumânări, nici măcar nu-i pot privi. O știu pe femeia asta, îmi arată cu degetul o pază, pata aia galbenă, de ceară. N-ai de unde, îi zic, poate doar de la expoziția aia de demult. Nu de acolo, zice, acolo n-am văzut decât lăcustele și pe tine. Ea e, uite-o, mi-o arată, goală, în iarbă, albă, străvezie, cu ochii ei de păpușă acoperiți acum cu o pată galbenă, de ceară. O știu. De unde, o întreb, n-ai de unde. Maria tace, ochii ei zvâcnesc în mine, mă ard ca o lumânare, fumegă. Din vis, zice, din visul ăla, e ea, până și unghiile sunt ale ei, până și lăcustele astea scârboase și strivite. Tac. Când nu știu ce să spun, tac și privesc luna ca o pată galbenă. Zi ceva, zice. Femeia aia din vis nu poate fi ea, femeia asta e cu totul altcineva. Mă întreabă cine e, îi răspund: ți-am spus că am cunoscut demult o fetiță care sufla în păpădii, o chema Harumi. E sora lui Harumi. Sora lui Harumi, eu sunt Maria, zice, încântată de cunoștință. Sora lui Harumi zâmbește goală în iarbă, are lăcuste strivite pe pielea ei străvezie, o pată galbenă pe ochii de păpușă. Poate îmi spui cum a ajuns sora lui Harumi în visul meu. Și în pozele astea, mi le arată încă o dată, pune degetul pe ele, strivește lăcuste deja strivite. Habar n-am, îi zic, sunt sincer. Maria pleacă, ia o lumânare cu ea, despică întunericul, trântește o ușă. Cineva zgâlțâie o altă ușă, latră, vrea să intre. Taci în mă-ta de câine idiot, Casablanca pulii mele. Maria se întoarce, despică iar întunericul, îmi proptește în față lumina. D-asta te-ai despărțit, nu, de asta ți-ai lăsat nevasta, pe Lavinia sau Jessica sau cum îți mai trăsnește ție să-i zici. Nu de asta, zic, niciodată de asta. Atunci de ce, Maria țipă, încearcă să acopere câinele care latră. Pentru că se umpluse casa de fluturi-de-noapte, pentru că m-au halit lăcustele pe dinăuntru, zic. Maria lasă lumânarea din mână, mă aplaudă. Ce

frumos, zice, ce poetic. Și data viitoare când o să te halească lăcustele pe dinăuntru și o să ție se umple casa de licurici, tot așa o să faci? Tac, ce vrei de la mine, o întreb. Să-mi spui cine naiba e femeia asta, zice Maria, și mai taci, câine de căcat ce ești. Iese din casă, țipă la câine, îl alungă. Se întoarce. Vrei să-ți spun că mi-am înșelat soția, da, îți spun. Vrei să-ți spun și de ce am făcut-o, îți zic. Îți înșir toate motivele pentru care se întâmplă lucrurile astea. Dar nici măcar despre asta nu-i vorba, îi spun, tac. Dar despre ce e vorba, spune Maria, se stinge o lumânare și încă una, dacă se mai stinge una, rămânem în întuneric. E vorba că atunci când am cunoscut-o pe sora lui Harumi, ea era singura femeie de pe pământ. Înțelegi, singura. Și eu eram singurul bărbat. Eram singuri, eram numai noi. Și i-am văzut morții și i-am văzut pielea pe dinăuntru și lăcustele și pe sora ei care sufla în păpădii. Și că era să murim și ne-a salvat un câine și că, după asta, ne-am văzut de viață, fiecare cu a lui. Nu înțeleg nimic, zice Maria, cred că ești diliu. Îmi aprind o țigară, Maria iese, se stinge și ultima lumânare, rămân în beznă, doar cu luna, cu lumina ei galbenă care se holbează la mine ca un ochi uriaș.

Vorbesc singur, vorbesc în limbi necunoscute, îmi aprind altă țigară, îi spun Mariei că ea e liniștea, că ea e lumina, că ea e viața de apoi, că e Claudia, că eu sunt Salam, că pe pământ, pe soare și pe lună, că vom avea un copil cosmonaut, că am trăit vieți, că le-am privit cu lupa, că m-au halit insecte, că sunt viu, că o iubesc. Tac, mă liniștesc, pe lângă casă trece un om cu fes, cântă foaie verde sălcioară, își ridică fesul de pe cap, îmi spune bună seara, îmi cere o țigară, îi dau. Vezi că am reparat lumina, zice, pleacă. Sănătate, numa' bine, îi spun, apăs pe comutator, se aprinde lumina, luminează curtea. Maria stă îmbrățișată cu Casablanca, îi șoptește ceva, nu înțeleg ce-i spune, probabil că-i vorbește într-o limbă necunoscută, Casablanca tace, o linge, cine era omul ăla, întreabă Maria, de la lumină, zic eu. Maria e mică, vine la mine, îmi zice să o iau în brațe, o iau. E tăcută, e mică, e în brațele mele. Ce m-a liniștit omul ăsta, îl știi, mă întreabă. Îi zic că nu l-am văzut bine, dar că, da, probabil îl știu,

l-am mai văzut. Mă întreabă unde, îi spun că pe malul unei ape. Maria scobește cu degetele la pieptul meu, vrea să intre înăuntru. Câinele ăsta vorbește, știi, zice. Mă uit la câine, câinele tace, s-a lungit în iarbă, ne păzește. Maria mi-a desfăcut pieptul, a intrat înăuntru, face tumbe pe o pajiște, hale-hap, se lipește de o piatră ca o pâine caldă, are andrele în loc de degete, croșetează. Îmi ia lăcustele, fluturii-de-noapte, furnicile, le împletește, le face ilic. Ilicul luminează, e plin de licurici, îmi ține de cald, mă învelește pe dinăuntru. Oftez. Și ce ți-a zis câinele, o întreb, Maria tace, e mică, e înăuntru, o aud cum croșetează, fosnește. Că o să avem un copil cosmonaut, că o să creștem iepuri, că sunt în tine, că mă trăiești, că o să vin în brațele tale, că o să-ți intru în piept, că tu o să simți că-ți intru în piept, că o să mă iei și tu odată și o să mă pupi. Tare deștept câinele ăsta, zic, mânca-l-ar tata. O iau, o pup. Ți-a zis și că o să te port în brațe și o să te duc în pat, o întreb, Maria dă din cap, da, i-a zis. O port în brațe și o duc în pat. Și că o să-ți schimb hainele și o să te îmbrac în cămașa mea ca să dormi mai bine, ți-a spus, întreb iar. Maria dă din cap, i-a spus și asta. Îi schimb hainele, o îmbrac în cămașa mea. Dar că o să-ți aranjez perna și o să te învelesc, ți-a spus, zic. I-a spus și asta. Câte știe câinele ăsta, zic. Dar că o să sting lumina, că o să mă lipesc de tine și că o să-mi crească în palme sânii tăi, hm? Maria râde, Casablanca n-a mers așa de departe, doar i-a sugerat că o să se întâmple asta. Al naibii câine, zic, ce mai sugerează el, îi prind sânii în palme, tot știe potaia. Râdem, luna e palidă acum, ne luminează pătura, alunecă pe cearceaf, pe perne. Oftează și Maria. Când se duce dragostea, unde se duce, întreabă. Îi simt ochii fără să-i văd, mă privesc pe dinăuntru. Se ascunde, zic, nu se duce nicăieri. O iei cu tine, o plimbi de colo colo, e tot cu tine, doar că n-o mai trăiești. Doare, mă întreabă. Nu, nu mai doare, zic, mai zvâcnește și ea uneori, doar când ai uitat unde ai pus-o doare. Ești ca Casablanca de deștept, zice Maria, exact ca Casablanca. Suntem atât de obosiți. O aud pe Maria cum fosnește la pieptul meu, vrea să intre înăuntru. Închid ochii, intră. Calcă pe lăcuste uscate, le strânge, le curăță, face curat. Strânge fluturi-de-

noapte în palme, deschide o fereastră, suflă peste ei, îi face să zboare. Se așază la fereastra aia, cântă, croșetează. Luminează Maria, e înăuntru, luminează la o fereastră, ca un licurici luminează, îmi râde, îmi spune Cexina Catapuxina, dormi, dormi, dormi. Dorm.

E o lumină mare, se aud lăcustele, vântul, vocea Mariei, îl alintă pe Casablanca. Cine e frumosul, câinele lu' mama. Fac ochi. Eu, strig, eu, eu, eu. Maria intră în cameră, ia lumina cu ea, și tu, zice, și tu, amândoi sunteți câinii lu' mama. Mă trezesc, mă ridic, se aud lăcustele, nici nu le bag în seamă. Ieșim în curte, am un fluture-de-noapte în cafea, îl scot, îl las să se zvânte. Cine e frumosul, câinele lu' tata, îi zic lui Casablanca, Casablanca mă linge. Mai e un pic de lună, o umbră ștearsă, de cretă. Mă uit la ea prin lupă, are niște pete mici, galbene, poate e murdară lupa, poate nu mai văd eu bine. O șterg, o bag în buzunar. Sunt obosit, stau la soare, mă zvânt. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Închid și ochiul deschis, ascult. Respirația câinelui, lăcustele, pașii Mariei. Adie vântul, miroase a cimbrișor, vântul se lipește de pielea ei, Maria își lipește pielea de mine. Miroși a cimbrișor, zic, și a câine, râd. E cald, stă să plouă, Maria are o rochie albă, nici nu trebuie să deschid ochii ca s-o văd. M-am cuibărit la pieptul ei, mă afund acolo, mă fac mic, intru, foșnesc. O să plouă, zice Maria, nu-mi pasă, zic și eu. Vine un vânt mai mare, deschide ușa de la casă, culcă iarba, intră prin noi, mă face să deschid ochii, se duce. Îl văd cum se duce, iarba se apleacă odată cu el. Vââââjjj, zice Maria, fâlfâie din mâini, se pregătește să zboare, se desprinde de mine, aleargă după vânt. Câinele se ia după ea, eu mă iau după câine. Unde mergem, o întreb, oriunde, zice ea, să culegem cimbrișor, vââââjjj, zice, fâlfâie din mâini, aleargă, a plecat să culeagă cimbrișor, s-a luat după vânt, vântul a dispărut. E cald, stă să plouă, mi-e sete. O văd pe Maria cum se tot duce, câinele a întrecut-o, ea aleargă după câine, nici nu-i mai văd. Sunt singur, am obosit, e o căldură stătută, grea, tot vântul care a fost s-a dus, mi s-a uscat gâtul de sete, merg după Maria, după câine, urc un deal, ajung pe culme, vine iarăși vântul ăla, mă scutură, mă umple de iarbă, de frunze, de

lăcuste, de praf, se duce. Am ajuns la o răspântie, mă uit după Maria, după câine. Maria, strig, Mariaaa! A-ul se lungește, se duce ca vântul, nicăieri. Sunt singur, mi-e sete, strig numele iubitei în pustiu, mă las păgubaș. Cobor la vale după bere, mi-e sete. Vine vântul după mine, mă ajunge din urmă, mă zgâlțâie, mă întrece. Măresc pasul, începe să plouă, stropi mari, grei, care se îndesesc, toarnă cu găleata. Merg înainte, mi-e sete. Vâââjjj, zice vântul. Scutură niște mesteceni, niște frasini, vine o apă peste mine, mă udă, mă face fleașcă, închid ochii, alerg după vânt, nu-mi pasă. Îmi cade lupa din buzunar, mă opresc, o ridic, e crăpată. Nu-mi pasă. Drumul pe care îl știu nu mai e, e doar un șuvoi de apă acolo, o apă murdară, neagră, plină de pietre, de noroi, de lăcuste care au pornit spre vale. Ocolesc, sar garduri, plouă mai departe, țin ochii închiși, nu-mi pasă. Munții se luminează, se întunecă, oase albe pe care am urcat. Mă adăpostesc sub streașina unei case părăsite, las apa să treacă, eu rămân. Un câine galben, viu iese din beci, se repede la mine, îmi sfâșie tricoul, mă mușcă, mă trântește la pământ. Urlu, încerc să-l apuc de gât, se ferește. Un câine galben, viu mârâie, rânjește la mine, îmi arată dinții, mă ridic de la pământ, arunc cu lupa după el, se ascunde în beci, mă privește de acolo cu ochi galbeni, vii, e gata să mă sfâșie din nou. Plouă, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis, văd niște oameni plutind prin curte, un bătrân, un tânăr, un copil, un abur de ploaie, nu-i mai văd. Cexina Catapuxina, zic, Cexina Catapuxina. Iau lupa din iarbă, hai, zic, ieși, futu-ți morții mă-tii de javră. Sunt plin de sânge, îl aștept. Câinele se repede la mine, mână mi se afundă în blana lui de la gât, blana lui e moale, e udă, e putredă, îl strâng, urlu, în cealaltă mână am lupa, îl lovesc cu ea, îl lovesc până ce lupa și câinele se umplu de sânge, rămân cu un smoc galben în mână, a scăpat, îmi dă târcoale iar, suntem plini de sânge, rânjim unul la altul, ne arătăm dinții, ochii larg deschiși. Vino, îi zic, vino să te omor în pizda pizdii mă-tii de jeg, vino. Ușa casei se deschide, iese cineva, simt frig dinăuntru, un vânt care mă îngheață, atât, nu mai apuc să văd nimic, nu mă mai pot mișca, câinele galben se repede la mine, mă trântește la pământ, nu

mai pot striga, vorbi, mi-am înghițit cuvintele, limba, ochii, sunt plin de vânt, îmi șuieră pe dinăuntru, ca un frig, ca o frică, e un câine deasupra mea, îi simt răsuflarea putredă, dinții, nu mai simt nimic, doar dinți care se sfâșie, niște rânjete, un câine galben, viu, care fuge, dispare, și un câine uriaș, al meu, care aleargă după el. Nu mă pot mișca, mă las jos, pe pământ, plin de sânge, mă ridic deasupra, sunt niște oameni acolo, sunt morți, sunt buni, îmi fac loc între ei, un bătrân, un tânăr, o fetiță, lui I îi e dor de voi, le spun, nu știu de ce spun asta, simt că trebuie să le spun. Privim. Mă văd pe mine întins la pământ, nici nu știu dacă mai respir, îl văd pe Casablanca fugărind un câine galben, văd munții pe care am urcat. Fetița suflă peste mine, închid ochii când suflă, mă întorc la pământ, în corpul meu plin de sânge, deschid ochii, mă ridic. Casablanca, zic, băiatul lui tata. Cum i-ai zis, mă întreabă cineva, nu văd prea bine cine, am sânge în ochi, ploaie. Mă ridic, mă scutur. Ce ai avut cu câinele meu, bre, uite, iar a fugit. Îmi vorbește o bătrână, abia dacă o aud, abia dacă își mișcă buzele. Îmi rânjește, îmi arată locul unde avea dinți. Fața ei e un pământ crăpat, are riduri adânci, galbene, nu-mi pot lua ochii de la ele. Te-a umplut de sânge, ha, stă, se uită la mine. Văd niște cioturi de dinți, zâmbește cu ele. Ce ai în mână, mă întreabă, ia să văd ce-i aia. Sunt amețit, murdar, mi-am uitat cuvintele, îi întind lupa, i-o dau. Bătrâna șterge lupa de sânge, o apropie de mine, mă privește cu ea. Are un ochi uriaș acum, cețos, albastru. Amețesc și mai tare, abia dacă mă mai țin pe picioare, văd. Are ceață în ochi, o perdea de ceață, cleioasă, tulbure, o dau la o parte, intru. Mă umplu de albastru, un albastru limpede, de gheață, simt frigul cum îmi zvâcnește în carne, îmi intră în oase, dincolo de ele. Mă acoperă un roi de lăcuste, vin din toate părțile, mă orbesc. Încerc să mă feresc, să mă ascund, să dispar. Bag mâinile în buzunare, buzunarele sunt ude, sunt pline de stropi sărați. Arunc stropii peste lăcuste, îi fac să plouă. Lăcustele se dau la o parte, mă lasă să trec. Alunec printr-un ochi albastru, simt frigul, frica, nu mă pot împotrivi, se întunecă în ochiul ăla, încep să treacă umbre, fluturi, lilieci, bufnițe fâlfâie spre mine, mă vânează, mă feresc,

bag mâinile în buzunare, simt sâni în palme, sunt rotunzi, sunt friguroși, sunt buni, îmi acopăr fața cu ei, ascunde-te, îmi spun, ascunde-te, așa, mamaie, ascunde-te, ascunde-te, îmi vorbește cineva, o bătrână, o bătrână mă privește printr-o lupă cu ochiul ei albastru, ochiul ei albastru e o oglindă, încerc să mă privesc în ea, să văd dacă sunt deslușibil, văd un copil speriat, plin de furnici, se aburește oglinda aia, nu se mai vede nimic, o șterg, mâna mi se afundă înăuntru, e o oglindă moale, albastră, în care pășesc, o iarbă înaltă îmi acoperă pașii, de la mâna mea începe o altă mână, e o femeie acolo, femeia îmi zâmbește cu niște ochi de păpușă, femeia are pielea străvezie și sâni rotunzi și friguroși, îmi șoptește ceva la ureche, nu înțeleg mare lucru, mi, zice, mi, mi, mi. Bătrâna rânjește, îi văd gingiile, cioturile de dinți, îmi spune ceva într-o limbă necunoscută, lupa e tot acolo, în ochiul ei, trece un câine galben înăuntru, aleargă spre mine, spre femeie, mă mârâie, bag mâna în buzunar, găsesc castane, le arunc spre câine ca pe niște pietre, du-te, jigodie, du-te, îi zic, se duce. Aș vrea să mă odihnesc cu femeia aia, sunt atât, atât de obosit, e bine în ochiul bătrânei, e albastru, e răcoare, e soare, e galben. Hai în casă, îmi zice femeia cu ochi de păpușă, hai în casă, îmi zice bătrâna, te așteptam, mamaie, uite ce cești, cești de obosit ce ești, hai la mamaie să te odihnești, cască, mamaie, cască. Casc, mi-e somn, aș adormi acolo în ochiul ei din lupă, e tăcut, e albastru, e galben, e bine. Aud un lătrat, simt că plouă, trece un vânt, mă iau după el. Șșșșșș, face mamaie, imită și ea vântul, se preface în vânt. Hai, zice, hai, te așteaptă fata mea, te așteaptă. O văd pe fata ei, mă așteaptă, fata ei e străvezie, are ochi de păpușă, are unghii albastre și verzi, e înaltă, de la pământ la cer de înaltă, îmi face cu mâna să vin, n-o văd prea bine, vino, zice, vino. Mă duc spre ele, pășesc prin iarba înaltă plină de lăcuste, mă latră un câine din ce în ce mai tare, mă asurzește, vino, îmi zic femeile, îmi arată casa, intră, hai, intră, deschid o ușă, înăuntru e întuneric, un întuneric stătut, mâlos, putred, hai să te odihnești, hai, privesc din pragul ușii, încerc să văd înăuntru, se aud doar lăcustele cum foșnesc, cum rontăie tencuiala, nu văd nimic, doar o lumină slabă, abia pâlpâie în

bezna de acolo, sunt niște fotografii care luminează, un bătrân, un tânăr, o fetiță, fetița se mișcă în fotografia ei, pâlpâie, îmi face semn să mă duc, să plec, simt că mi-e sete, mă latră un câine, mă asurzește, încerc să-l văd, nu e nicăieri, mi se usucă gâtul de sete, câinele latră, înțeleg ce spune, hale-hap, zice, hale-hap, mă scutur, zvâcnesc, deschid ochii, o bătrână mă privește prin lupă, mi-e îngrozitor de sete, Casablanca e lângă mine, mă latră, mă asurzește, aș putea să jur că înțeleg ce spune. Hale-hap, spune. Apuc mâna bătrânei, e uscată, rece, plină de oase, închid un ochi, pe celălalt îl las deschis, ochiul se mărește, devine uriaș, o privesc cu el prin lupă. Văd o pajiște, niște tălpi desculțe care aleargă, o piatră caldă ca o pâine, licurici, miliarde de licurici care dansează. Lupa e grea, fierbinte, de la licurici, de la lumină. Mâna cu oase a bătrânei tremură, e fierbinte, arde. Zvâcnește ca o lăcustă bătrâna, se scutură, își închide ochiul albastru, scuipă. Ptiu, ia-ți nâzbâtia asta de aici, gata, mi-a ajuns. Mi-e sete, Casablanca mă linge pe picior, baba îmi întinde lupa, îmi rânjește, îmi zice iar că i-a ajuns. Eram curioasă, mamaie, am vrut să văd ce se vede. Iau lupa, o bag în buzunar. Se uită lung la mine, eu cred că te știu pe tine, îmi zice, tu cu nepoată-mea mi-ați mai rătăcit câinele o dată. Cât l-am chemat să vină, ohoho, acu, uite, iar l-ai speriat. Ce mai face nepoata, o întreb, mi s-a ridicat un văl de pe ochi, s-a dus și ploaia. E bine, zice, cu treaba ei de la oraș, da' mai vine din când în când și pe la mine, mă mai roagă să dau în cărți. Spuneți-i că m-a mușcat câinele, îi spun. Îi spun, zice mamaie, râde, îmi arată gingiile, cioturile, cum să nu-i spun, tot îi spun, și cum se vede prin bâzdâgania ta din buzunar o să-i spun, mereu îi spun tot, o nepoată mai am și eu, că ailaltă s-a prăpădit de mică și fra-su și bărbati-miu, vai de capu' meu, săraca. Tac, Casablanca trage de mine să mergem. Săru'mâna, mamaie, zic, aveți grijă cu câinele ăla, că e tare al dracu'. Mă privește cu ochii ei albaștri, sunt mici acum, clipesc. Dă din cap, mă salută, ajung pe uliță, s-a zvântat apa, mă întorc s-o privesc, nu mai e acolo, a dispărut. Nu mai mi-e sete, a dispărut și Casablanca. Mi-e dor de Maria. Cât de prost să fii s-o lași singură pe o vreme ca

asta, mă gândesc. Grăbesc pasul, nu-mi mai simt rănile, oboseala, nimic, alerg spre casă, trec de deal, de răspântie, cobor, ajung. Casablanca îmi sare înainte, mă linge. Ce-i cu tine, mă întreabă Maria, ce naiba s-a întâmplat. Nimic, zic, m-a mușcat un câine, o iau în brațe, mă lipesc de ea, o strâng, nu-i mai dau drumul. Are o rochie albă Maria, i-o pătez de sânge, de noroi, a cules cimbrișor în ea, l-a adus acasă. Te-am tot așteptat la răspântia aia de pe deal, am strigat după tine, nimic, îmi zice. Am stat cu câinele să vii, n-ai venit. Am cules cimbrișor și ne-am întors când a început ploaia. Tac. Câinele a venit după mine, zic. Casablanca nu s-a dezlipit de mine, am fost tot timpul împreună, zice. Tac. Maria îmi curăță rănile, le spală, le șterge cu rochia ei albă, le unge cu cremă de gălbenele. E desculță, miroase toată a cimbrișor. Dacă o să avem o pisică, o să fie motan și o să-l cheme Cimbrișor. Vrei, mă întreabă, dau din cap că da, vreau, e mică Maria, e serioasă, îmi curăță rănile mai departe, nici măcar nu mă dor. E lumina de după ploaie, sunt raze care ajung la noi, degete lungi, aurii, ne mângâie. Nu e nimeni în jur, nimeni, doar noi, un câine, niște raze. Închidem ochii, Maria pe ai ei, eu pe ai mei, razele ne intră înăuntru, e o apă acolo, limpede, neîncepută, se umple de lumină, ne așteaptă. Maria, îi spun Mariei. Sunt atât de obosit, e liniște. Ne așezăm în iarbă, adormim, câinele ne adulmecă, îl vedem cu ochii închiși cum se lipește de noi, cum doarme, cum pleacă. Deschidem ochii, e târziu, e seară. Suntem singuri, ne e foame, mâncăm. Înghit greu supa, perișoarele mi se par pietre. Nu mai pot, zic, împing farfuria. Sunt și mai obosit, mă dor rănile, îmi zvâcnesc, tăcerea se lasă pe lucruri, e grea și ea, ca o piatră, vâjâie. Maria își întinde mâna, îmi atinge fața. Arzi, zice, ai febră. Zvâcnesc, simt febra înăuntru, o otravă fierbinte, mi-e frig. Mi-e frig, îi spun Mariei, mi-e foarte, foarte frig. Zvâcnesc și mai tare, lucrurile se învârt prin casă, se amestecă între ele, un vârtej de lucruri, nu le pot aranja la loc. Hai în pat, zice Maria, mă sprijin de ea, închid ochii să mi se potolească lucrurile, le văd și așa, au luat-o razna de tot. Mă întind, simt cum îmi cresc barba, părul, degetele, oasele, mă lungesc, mă deșir, îmi vine să

vomit, Maria aduce ligheanul, vomit, o otravă lungă, galbenă, fierbinte. Am smocuri de blană în piept, mă sufocă. Casa se răsucește, se dă de-a rostogolul, podeaua ajunge în tavan, tavanul se strânge în mine, Maria îmi tot vorbește, n-o mai aud, mă dau și eu de-a rostogolul, alunec pe un tobogan fierbinte, o cochile de melc care nu se mai sfârșește, un roi întunecat de insecte se lipește de mine, lăcuste, fluturi-de-noapte, furnici, se amestecă una într-alta, zvâcnesc, îmi intră în carne, îmi devorează oasele, sunt una cu ele, trebuie să fac ceva să scap de mine, îmi spun, du-te, du-te, mă duc.

E liniște, e aproape dimineață, mă ridic, mă uit pe geam, nu se mișcă nimic. Mă duc la bucătărie, fac cafea, aprind o țigară, fumez. Bună dimineața, zice Maria, bună dimineața, zic și eu. Își lipește palma de fruntea mea, ce bine, zice, ți-a trecut. Tac, fumez. Am un kilometru de barbă, părul vâlvoi, cearcăne. Am o lupă, nu-mi folosește la nimic. E crăpată, o arunc. Aș vrea să pleci, îi spun Mariei, am mare nevoie să fiu singur. A răsărit soarele, n-am apucat să-l văd. Maria tace, își aprinde o țigară, fumează. Se ridică, își face bagajul. Pleacă. Închid un ochi, pe celălalt îl las deschis. Închid și ochiul deschis, ascult: e o minunăție, o minunăție de viață.

( )

Viața asta e așa de mișto, Ioan! Incredibil de mișto! Oi fi eu mică, dar câteva lucruri tot știu. Unul din ele e că nimic nu arde niciodată. Nici dragostea, nici cartea pe care ai scris-o. Altul e că o să vin la tine și o să ți le aduc înapoi. Poți să fii sigur, m-am dat de trei ori peste cap hale-hap și știu: o să mă pun la pieptul tău, voi adormi acolo, mă vei purta ca pe un fulg, mă voi scufunda în tine, nici n-ai să mă simți, voi fi carne din carnea ta, suflet din sufletul tău, vom respira, vom lăsa doar șoarecii să ne rontăie din liniște, șșșșt, liniște, liniștea asta mare care miroase a noi și a toamnă, a așternuturi și a covoare prăfuite, liniștea asta veche, de lemn, de vânt, de frunze uscate, de animale de pădure înaltă care ne dau târcoale, de apă care picură într-un lighean de sub chiuvetă, liniștea asta în care ne descotorosim de noi, unul în altul, taci, prostule, taci, din care o să ne trezim doar ca să facem caca, pipi, cafea, de mâncare, dragoste și apoi s-o luăm de la capăt.

Închide ochii. Spune-mi ce vezi.

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX